

John D.
MacDonald

... TRAVIS MCGEE OPĚT V AKCI ...
Na stopě zločinné
náboženské sekty!

ZELENÝ ROZPAROVAC

Travis McGee je člověk, který věří, že život je příjemný a snadný. Alespoň jeho život takový je. Setká se se svým dávným přítelem Meyerem, kterýže mu snaží vysvětlit, že skutečný život je vlastně jen nekonečný souboj se zlem, jež je všudypřítomné; Travis tomu však nevěří. Pak se to stane. Někdo chladnokrevně a brutálně zavraždí ženu, která je pro Travise vším. Šokovaný McGee se rozhodne vrahy najít. Pátrání jej zavede až do centra fanatické náboženské sekty, jejímž skutečným programem je však mezinárodní terorismus. Dotek se světem krutosti a fanatické nenávisti dovede Travise McGee až k pochopení skutečné podstaty života.

**John D.
MacDonald**

**ZELENÝ
ROZPAROVAC**

PRVNÍ VYDÁNÍ

Vydalo nakladatelství BB art v edici 99 v roce 1995

Copyright © 1979 by John D. MacDonald

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Green Ripper* přeložil

© 1995 Pavel Stránský, redigovala Věra Černá

Obálka © 1995 Jan Matoška

First published in Great Britain in 1980

by Robert Hale Limited

Clerkenwell House

Clerkenwell Green, London EC1R 0HT

Sazba a tisk Svoboda, a. s., Praha 10

První vydání v českém jazyce

Maxwellu P. Wilkinsonovi,
mému příteli

Fanatik je člověk,
který znásobí své úsilí,
i když už ztratil pojem
o smyslu svého jednání.

GEORGE SANTAYANA

1

Meyer ke mně přišel na palubu *The Busted Flush* jednoho temného, vlhkého a větrného pátečního odpoledne na počátku prosince. Téměř dva měsíce jsem ho neviděl. Vypadal unaveně a opotřebovaně a měl bledou pleť člověka, který nechodí na vzduch. Oklepal si promoklé sako a ztěžka dosedl do největšího křesla. Prohlásil, že by neměl nic proti sklence bourbonu, kostce ledu a troše vody.

„Kde je Gretel?“ zeptal se mne, když jsem mu podával jeho drink na přání.

„Odstěhovala se,“ odpověděl jsem. Udělal tak kyselý obličej, že jsem honem dodal, že si konečně našla práci a odstěhovala se na předměstí Tamarak, na západ od North Lauderdale, do té moderní obchodní čtvrti u Městské Univerzitní Nemocnice a golfového klubu Timber Run Golf Club. „Dál už se v tomhle městě odstěhovat nemohla. Cesta autem tam trvá nejméně čtyřicet minut.“

„A co vlastně dělá?“

„To místo, kde pracuje, se jmenuje dost divně – Bonnie Brae. Je to kombinace tenisového klubu a realitní kanceláře a takového centra pro snižování nadváhy. Gretel tam pracuje jako úřednice a zároveň učí děti hrát tenis, vede odtučňovací cvičení pro obézní a – stává se nepostradatelnou. Jistě ti to všechno vyklopí sama. Bude tady mezi šestou a půl sedmou.“

„Měl jsem strach, že jste se rozešli.“

„Ani nápad. Tuhletu holku já nepustím.“

„To ti naprosto schvaluji.“

„Gretel se dostala do zvláštní životní fáze, Meyere. Prožila si v manželství peklo a to ji frustrovalo. Říká, že se z toho musí vzpamatovat a stát se znovu sama sebou. A potom se dohodneme, jak to spolu potáhneme dál.“

„To zní rozumně.“

„Pro mne ne.“

„Ale doufám, že to bereš vážně a nemluvíš jí do toho.“

„Vůbec ne. Jsem pochopení samo.“

Nechtělo se mi líčit mu, jaká prázdnota mi po ní zbyla. Hausbót byl bez ní najednou pustý a tichý. Vzbouzel jsem se ráno a z kuchyňky se neozývaly známé zvuky. Musel jsem je tam jít vyluzovat sám. Do přístavu se začaly vracet lodě na zimu. Vycházely z nich elegantní štíhlé dámy na nákupy. Smály se a vzpomínaly na doby, kdy si člověk mohl za pár babek chytit pstruha v sádkách a odnést si ho domů. Ale v porovnání s Gretel byly všechny tyto krásné dámy všední, průměrné a nezajímavé. Bez Gretel se mi čas vlekl a těžce na mě doléhal.

V létě bylo na pláži plno silných opálených dívek. Ted' je vystřídaly provokativně navoněné mladé ženy s chladnými vypočítavými očima. Potulovaly se po nákupech, vyjížděly za sluncem a tančily v noci při hudbě. Jako by se pachtily za něčím, co ani nedokážou pojmenovat, ale najdou pro to správné označení, jen co se toho domohou.

„Jaká byla konference, Meyere?“

Potřásl unaveně hlavou. „Ekonomové ted' mají zlé časy, kamaráde. Skutečnost předstihla veškeré teorie. A je to dost smutná skutečnost.“

„Jaká?“

„Jaká? Celkové zadlužení ve výši asi dvou bilionů dolarů. Vlád u vlád, vlád u bank. A žádná naděje, že se to někdy splatí. Ve světě nejsou dostatečné výrobní kapacity, ani dostatek surovin, ani dost potravin, aby se mohl držet krok s rostoucí spotřebou.“

„Jak to dopadne? To se ty dluhy prostě odepíše?“

Zadíval se na mě smutně. „Všechny hlavní světové měny se zhroutí. Sníží se obchodní výměna. Bez fungujícího obchodu, bez fungujícího vědecko-technického aparátu neuživí naše planeta své čtyři miliardy obyvatel, dokonce ani jejich polovinu. Zavládne strach, nenávisť, hněv, smrt. Nový věk barbarství. Mor a cholera. A nový středověk.“

„Mám to rovnou zabalit?“

„Zatím ještě ne. Rozumní lidé se snaží vybojovat aspoň trochu času, než se to zhroutí úplně.“

„Kolik času?“

„Pokud někdo nezmáčkne špatný knoflík, máme při nejhorším pět let, při nejlepším dvanáct. To vyvolává krizi z nedostatku perspektiv. Lidé všude na světě si uvědomují, že jejich děti na tom budou hůř a jejich vnuci ještě hůř a že trend je sestupný. Budou to chtít na někoho svést. Vyjdou do ulic a začnou pálit a drancovat.“

„A na čí straně jsi ty?“

„Já patřím k těm, co by o čas bojovali. Já bych nemilosrdně řezal jako chirurg. A obvazoval.“

„Chceš mě zastrašit, stará vojno?“

„O výročí útoku na Pearl Harbor?“

„Přesně tak.“

„S každým uplynulým rokem je stále nepochopitelnější, jak mohlo dojít k tomu, že letadloví trpaslíci bombardovali spící železné obry.“

„To máš pravdu.“

Zívl. Všiml jsem si znovu, že je na pokraji sil. Mezinárodní konference se konala v Curychu. Podle novin se do ní vkládaly velké naděje. Že vyřeší měnové problémy. Ale postupně se naděje vytratily a s nimi i zájem o samotnou konferenci.

„Jaká byla cesta, Meyere?“

„Nevím, spal jsem jako zabitý.“

„A na konferenci jste si jen navzájem přednášeli?“

„Do určité míry. Ale většina práce se udělala při počítačových analýzách. Přiblížili jsme se až příliš k pochmurnému závěru Římského klubu, ať jsme dělali s daty sebevětší kouzla. Závěr je, Traviši, takový, že těch hladových úst je prostě moc. Každý týden jich přibývá další milión tři sta tisíc. Právě teď žije na naší planetě víc než polovina všech doposud žijících lidí. Ohryzáváme svou planetu jako kost a technologie tomu tempu nestačí.“

Nikdy předtím jsem ho nezastihl v tak vážné a pochmurné náladě. Když dorazila Gretel, připravil jsem mu další drink. Políbil jsem Gretel na přivítanou. Přes má ramena uviděla Meyera a vykřikla radostí. Vytrhla se mi a vrhla se mu do jeho medvědí náruče. Pak ho

odstrčila na délku paží, dala hlavu na stranu a přísně ho změřila svýma hnědýma očima.

„Vypadáš *děsně*. Jako by tě zrovna pustili z basy.“

„Prima odhad, Gretel. Zato ty vypadáš báječně.“

„Protože mám prima práci. Tady na hausbótu jsem vedla zahálčivý život, moc jsem se cpala a moc jsem pila. Dneska mám za sebou pomalý poklus se čtyřmi skupinami tlustŏchů. Muselo to být dohromady nejmíň sedm mil. Mám prostě fantastický džob.“

„Travis mi o něm vyprávěl.“

„Musíš za mnou přijet a já tě tam provedu.“ Z jejího hlasu se náhle vytratilo nadšení. Nechápal jsem to. Rychle se na mě podívala a odešla do kuchyně pro svůj oblíbený zeleninový nápoj.

Šel jsem za ní. „Stalo se něco?“

„Ne, co by se mělo stát?“

„Poslouchej, Gretel, já se tě ptám, slyšíš?“

„To víš, že tě slyším. Myslím si, že jsem shodila tolik, že by mi pár liber navíc neuškodilo. Nalej mi boodles a trochu ledu, prosím.“

Opřela se o skříňku a já jsem jí nalil. Podíval jsem se na ni. Půvabná štíhlá žena. Když si stoupne na špičky, hledíme si přímo do očí, v jedné rovině. Husté hnědé vlasy se sluncem vybledlými prameny, tmavohnědé oči, pevná brada, plné rty, rovný nos. Žena schopná vášně i hlubokého citu, moudrá, plná ironického nadhledu, s iritující a velmi naléhavou potřebou být zcela – nebo téměř zcela – nezávislá. V týdnech lenošení na palubě *The Busted Flush*, když jsem s ní po smrti jejího bratra jel celou cestu kolem poloostrova do Fort Lauderdale, jsme se dohodli na vztahu, který, jak rozhodla, není na překážku její svobodě. Byla to žena s otevřeným srdcem i s příslušnou dávkou smyslnosti, ale dlouho se při milování chovala zdrženlivě, jako by mě podezřívala, že se s osvojením znalosti všech zákoutí jejího těla, jeho potřeb a rytmů a stimulů, dostaví i má touha po jeho vlastnictví. Jakmile se však rozhodla pro úplné fyzické partnerství, stala se dokonale bytostí bez zábran – přímočarou, provokující a rozkošně smyslnou, kdykoli se u ní dostavila touha.

Když se napila, nadzdvihl jsem jí bradu konečky prstů, políbil ji něžně na rty a řekl: „Ať jde o cokoli, chci to vědět. Je ti to jasné? Máš problémy v práci? Dotkl se někdo tvého bolavého místa?“

Usmála se. „*Tohle* zvládnu, McGee. A jaks vůbec přišel na to, že mám nějaké bolavé místo?“

„Jestli žádné nemáš, tak *proč* tu jsi?“

Zahleděla se zamračeně do sklenice. „Tak já vám to povím. Oběma. Víc hlav víc ví.“

Vrátili jsme se a Gretel si sedla vedle Meyera na žlutý rozkládací gauč. „Jde mi o *tohle*. Zdá se mi, že se tam děje něco, co by se dít nemělo.“

„Chceš říct, že Bonnie Brae je jenom zástěrka pro něco jiného?“ zeptal jsem se.

„Ne doslova. Je to obrovský a propracovaný projekt. Pánové Ladwigg a Broffski si vypůjčili fantastickou sumu peněz na koupi pozemků. Dvanáct set osmdesát akrů. Stál tam velký, zčásti kamenný a zčásti dřevěný dům a hospodářská stavení. Říkali tomu Cattrell a zelo to léta prázdnotou, než se o všem dohodli. Do renovace domu a některých hospodářských stavení investovali půl miliónu dolarů. Zavedli tam silnice, vodovod, čističku vody atd. U stodol zřídili přistávací plochu. Budují rybníky a domy – a prodávají je – a prodávají také pozemky. V hlavní budově můžeme ubytovat najednou čtyřia-dvacet tlust'ochů, krmit je dietou a starat se o jejich zaměstnání. Platí dvanáct set dolarů týdně a řada dalších je na seznamu čekatelů. Na dalším seznamu jsou zájemci o členství v tenisovém klubu. Chci tím říct, že kdybych nevěděla nic o finanční stránce, musela bych být přesvědčena, že je všecko v pořádku. Pan Ladwigg a pan Broffski si postavili vily na dvouakrových pozemcích a pan Morse Slayter, ředitel, má také novou vilu blízko nich. Do pětadvaceti nebo třiceti nových domů se už lidé nastěhovali a je tam spousta místa pro další stavby. V zadním traktu hlavní budovy jsou byty zaměstnanců. Připomíná mi to malý hotel nebo nemocnici. Je tam krásné prostředí. Dobře spolu vycházíme a užijeme si i legraci.“ Odmlčela se a upila. Na čele jí naskočila vráska.

„A najednou se ti něco nezdá, vid’?“ vyzval ji Meyer k pokračování.

Usmála se. „Možná, že mi moc dlouho lhali. Manžel Billy byl ve lhaní mistr světa a bratr John nedělal mezi pravdou a lží velký rozdíl.“

„A co si myslíš v tomhle směru o mně?“ zeptal jsem se.

„Nemám to zatím podložené,“ ignorovala mou otázku. „Možná jsem zbytečně podezřívá, i když to není na místě.“

„Máme před sebou celý večer, má drahá,“ usoudil Meyer. „Trpělivost a dříve či později nám o tom něco povíš.“

„Možná, že slyším trávu růst. Skoro se stydím vám to vyprávět, ale přece... Minulý týden jsem u stodol cvičila se skupinou tlouštíků. Uprostřed odpoledne přistálo na naší přistávací ploše malé krásně modré letadlo. Zeptala jsem se pana Slatera, kdo to k nám přiletěl, a on mi řekl, že to je návštěva pro pana Ladwigga, ale že o ní neví nic bližšího. Ptala jsem se proto, že občas přiletí nějaký zákazník, a když něco koupí, mám s tím spoustu administrativní práce. A teď pozor! Druhý den jsem se probudila hodně brzy do svěžího a jasného rána. Domek, kde bydlím, je asi půl míle od kanceláře. Před několika dny jsem ztratila sponku, kterou si spínám vlasy, když jdeme běhat. Vzala jsem si silný svetr a šla jsem po trase, kterou běháme, že snad najdu tu sponku v trávě. Když jsem byla blízko přistávací dráhy a hledala u palmového podrostu, zaslechla jsem zvuk motoru. Myslela jsem, že to je letadlo, a skoro jsem vstoupila do cesty Ladwiggově toyotě. Je trochu jako land rover, vysoká a otevřená, s navijáky a bůhví s čím ještě a má obrovské pneumatiky. Řídil ji Ladwigg a naše nenadálé setkání ho překvapilo stejně jako mě. Uskočila jsem nalevo a všimla si jeho spolujezdce. Obličej toho muže, kterého pan Ladwigg vezl, jsem měla před očima na vzdálenost ani ne jednoho metru. Viděla jsem ho vážně naprosto zřetelně. A okamžitě mi svitlo, že už jsem se s ním setkala někdy předtím. I on se na mě podíval a jasně mě poznal. Jenže jsem si nemohla vzpomenout, kdy a kde jsem ho viděla. Ale věděla jsem, že šlo o nějaký nepříjemný zážitek.“

„Dovedla bys ho popsát?“

„Dovedla. Velký, ale ne tlustý. Silné kosti. Asi čtyřicátník, možná o něco mladší. Kulatý obličej a na něm všechno tak nějak drobné a jakoby soustředěné do středu tváře. Blond vlasy na ježka. Žádné obočí a řasy. Tedy aspoň nejsou vidět. Spousta důlků po pořádném akné. Malá ústa, drobné bledé oči, malý, spíš dívčí nos. Měl na sobě khaki bundu a pod ní bílý rolák. Přidržoval se rámu dveří, protože auto jelo po nerovném terénu. Velké ruce. A vypadají tak hrozně... násilnic-ky.“

„Nemyslím si, že existují dva jedinci, na které se hodí tvůj popis,“ řekl Meyer. „I když vyloučené to není. Možná ten výraz tváře, který považuješ za projev toho, že tě poznal, bylo jen překvapení, že ses tam najednou odněkud vynořila.“

„Ba ne, on mě určitě poznal. Předevčírem v noci jsem přišla na to, kde jsem se s ním setkala. Pak mi bylo úplně jasné, že to je on. Před pěti lety najednou zmizela Mitsy, Billova sestra, moje malá švagrová. Rodina byla zoufalá. Mitsy byla v jedné škole blízko San Franciska. Sbalila si své věci a prostě odešla. Billy si vzal volno z práce, rozjel se do San Franciska a tak dlouho ji hledal, až ji našel ve společnosti dětí, které měly něco společného s nějakou náboženskou sektou. Jmenuje se... kruci! Já si nevzpomenu!“

„Sjednocená církev?“ zeptal se Meyer. Gretel zavrtěla hlavou. „Hare Krišna? Scientologie? Boží děti? Ježíšův lid? Církev Armageddonu?“

„Počkej, to poslední mi zní nějak podobně. Apokalypsa. Ne, Apokryf! Ano, Církev Apokryfů.“

„Zajímavé, moc zajímavé.“

„Co jsou Apokryfy?“ zeptal jsem se.

„Čtrnáct knih nebo kapitol, takový dodatek ke Starému zákonu, který církev nepojala do kánonu biblických textů. Zřídka se tisknou. Jsou krvelačné, nemilosrdné, podle jiných jsou dílem božského vnuknutí. Církev, na nich založená, musí být... hrozně přísná.“

„Nakonec přišel od Mitsy pohled,“ pokračovala Gretel. „Z Uki-ah v Kalifornii. Byl adresován rodičům, oběma bratrům a mně. Stálo tam jen: „Mějte na paměti, že Vás budu mít vždycky ráda, ale v tomto životě se s Vámi už nesetkám.“ Dovedete si představit, co to s

námi udělalo. Mitsy byla taková... *veselá* holčička. Hezká, plná života, oblíbená. Takový ten radostný typ. Neměla žádného stálého chlapce. Chtěla se stát sociální pracovnící a starat se o postižené děti.

Zkrátka a dobře, její tatínek si najal soukromého detektiva a ten zjistil, že tábor té církve je asi dvacet mil na jihozápad od Ukiah, kdesi v lese. Pokusil se zjistit, zda tam Mitsy je, ale nepovedlo se mu to. Zrovna v tu dobu ranila Mitsyina otce a mého tchána mrtvice. Ochrnul na celou pravou půlku těla. Nemohl mluvit a nechápal, co mu kdo říká. Asi za čtyři měsíce zemřel na zápal plic. Billyho mladší bratr pracoval tehdy v Iránu. Tak jsme se sebrali my dva, Billy a já, a podle mapy, kterou nakreslil ten detektiv, jsme tábor našli.

Došli jsme po klikatící se silnici až k vratům, ostnatému drátu a nápisu: Soukromý pozemek, zákaz vstupu! Z dřevěné kůlny vyšel mladý chlapec. Měl na sobě špinavou bílou kombinézu. Nechával si růst plnovous. Řekli jsme mu, že chceme navštívit slečnu Mitsy Howardovou. Kývl, odešel a za zatáčkou silnice nám zmizel z dohledu. Zdálo se nám, že čekáme celou věčnost. Billy se rozzlobil a chtěl přelézt plot, ale dal si to rozmluvit. Pak konečně přišel – po víc než po hodině – *ten muž*. Ten, co jsem ho teď znovu viděla. Tenkrát byl o pět let mladší. Měl bílou tuniku s límečkem, jaké nosí Číňani, a bílé kalhoty zastrčené do černých naleštěných kanad. Velice pozorně si nás prohlédl. Billovy rozčilené dotazy naprosto nebral na vědomí.

Když se uráčil odpovědět, pohyboval rty neznatelně jako břichomluvec. Měl jemný a slabý hlásek. „Jsem bratr Titus z Církve Apokryfů. Ptáte se na dívku, kterou známe jako sestru Aquilu. Požádala mě, abych vám řekl, že je tady šťastná a nepřeje si setkat se s nikým ze svého předešlého života.“

Billy trval na tom, že ji musí vidět. Zapřísahal Tita. Bez účinku. Že prý to nejde a nikdy nepůjde. Je ve svém novém životě šťastná. Ale Billy trval na svém a pohrozil mu, že Mitsy uvidí, i kdyby si měl obstarat soudní výrok o svém opatrovnictví. To mu poradil ten detektiv.

Bratr Titus chvíli přemýšlel a pak řekl, abychom počkali. Za dvacet minut přišlo k vratům devět nebo deset mladých lidí, tak od šestnácti do pětadvaceti. Tři nebo čtyři dívky, ostatní chlapci. Nejdřív

jsme si mysleli, že Mitsy mezi nimi není, ale pak jsme ji poznali. Byl to šok. Stala se z ní ubohá vyhublá kostřička bez vlastní vůle. Měla na sobě špinavou bílou kombinézu, která jí byla velká. Na tváři, na hrdle a na pažích měla ošklivou rozškrabanou vyrážku. Všichni ti mladí lidé vypadali stejně. Nevím přesně, jak to vyjádřit. Tak nějak bezvýrazně a tupě, ale zároveň povýšeně.

Obklopovali Mitsy a ona popošla až k vratům. „Ahoj, Billy, ahoj, Gretel. Nevím, jak jste mě našli, ale je mi líto, že jste mě našli.“ Billy se jí zeptal: „Co to s tebou *udělali*, Mitsy?“ „Jmenuji se sestra Aquila,“ odpověděla mu. „Jsem šťastná, mám v nitru mír, štěstí a boží lásku. Prosím vás, nepokoušejte se mě hledat. Povězte rodičům, že jsem šťastná, šťastnější, než jsem byla kdykoli předtím.“ Billy naléhal: „Vrať se s námi domů. Tatínka ranila mrtvice. Je to hrozné. Všichni tě potřebujeme.“ Vůbec to s ní nehnulo. Pousmála se a řekla: „To všechno se týká mého předchozího života. S mým dnešním životem to nemá nic společného. Patřím sem. Odejděte, prosím. A Bůh vám žehnej.“

Otočili se a odešli v tak těsném chumlu, že tu a tam jeden o druhého klopýtali. Všichni měli ve tváři *stejný výraz*. Billyho to strašně mrzelo.“

„Zkusili jste to ještě někdy později?“

„Billy. Vrátil se tam za několik týdnů. Řekli mu, že sestru Aquilu poslali sloužit Bohu někam jinam. Kdyby nebylo té tátovy mrtvice, možná že bychom s tím šli k soudu, ale měli jsme málo peněz a nemohli jsme s Billym financovat soudy a potom její případnou léčbu a tak. Billyho bratr Carl se vrátil z Iránu šest měsíců předtím, než se to stalo s Billym. Nechápal, jak to, že ji nemůžeme těm lidem vyrvat. Jenže on nežil tady a tak nic nechápe. Bydlí teď v Houstonu, aspoň to jsem o něm slyšela naposled. Bydlí tam se ženou a se svou maminkou.“

„Takže to byl bratr Titus, ten muž, cos ho viděla minulý týden?“

„Naprosto určitě. Když mě spatřil, úplně ho to vyvedlo z míry. Chvilí mi trvalo, než jsem přišla na to, kdy a kde jsem se s ním už setkala. Ale teď to vím úplně jasně, Trave. A ještě něco. Když mě auto minulo, jelo dál směrem k přistávací dráze a za chvíli jsem vidě-

la ve vzduchu malé modré letadlo, které směřovalo na západ. Pan Ladwigg se pak vrátil po normální silnici. Proč jel s bratrem Titem oklikou? Aby bratra Tita nikdo neviděl?“

„Možná, že mu chtěl ukázat nějaké pozemky. Třeba tam chce ta církev zřídit nějaký svůj tábor,“ uvažoval jsem nahlas.

„Myslíš pozemky, které jsou dávno prodané?“

„Komu?“ zeptal se Meyer.

„Nějakému cizímu syndikátu s hlavním sídlem v Bruselu. Prý tam chtějí postavit klubový hotel, kam by členové jejich klubu jezdili na dovolenou. Koupili dvacet akrů panenské půdy na západní straně, blízko přistávací dráhy.“

„Pro zahraniční členy Církve Apokryfů,“ nadhodil s úsměvem Meyer.

„Kdepak, to ne!“ zhrozila se Gretel. „Pan Ladwigg, pan Broffski a ředitel Slater jsou seriózní lidé. Ne, to není možné. Nebo ano, Travis? Myslíš, že by mohli takovým lumpům...“

„Asi ne za ty ceny, co vaše firma za pozemky bezpochyby žádá.“

„Dvě stě dvacet pět tisíc. Speciální cena, protože tam nejsou silnice, voda, ani kanalizace.“

„Co když bratr Titus z té církve vystoupil,“ namítl jsem. „Třeba se vrhl na obchodování s nemovitostmi. To je na jihu Floridy taky náboženství.“

Gretel tato poznámka nepobavila. Nepřestala se mračit. „Musím stále myslet na Mitsy. Měla zhrublé ruce a vlasy samou špínu. Boláky na kotnících. Vypadala strašně vyčerpaná. Musím za každou cenu zjistit, co ten chlap u nás chtěl. A vsadím se, že nic dobrého.“

„Vy se k sobě náramně hodíte, vy dva,“ řekl Meyer, „oba se vyznačujete zvláštní nutkavou zvědavostí. Povím ti, má drahá, totéž, co už předtím Travisovi. Dávej si pozor. Svět je plný zatuchlých jeskyní, ve kterých se ukrývají podivné kreatury.“

„Herm Ladwigg je milý starý bručoun,“ odporovala mu Gretel. „Ten by nejel v ničem nízkém a špinavém. Když se ho šikovně zeptám, poví mi, co se děje.“

Když jsme se podívali na Meyera, zjistili jsme, že usnul. Měl by nám za zlé, kdybychom odešli a nechali ho spát, a tak jsme s ním

jemně zatřepali. Odmítl cokoliv sníst, ačkoli Gretel naléhala. Je prý příliš utahaný. Odešel na svůj starý obytný motorový člun jménem *John Maynard Keynes*. Bručel si pro sebe cosi o stavu světového finančnictví.

Zamkli jsme. Gretel skopla z nohou střevíce, objala mě kolem krku a zeptala se mne s úsměvem: „Tak co? Ted’ hned, nebo až po krabí pochoutce, kterou udělám?“

Dělal jsem, jako že o tom přemýšlím. „Co bys řekla tomuhle: ted’ hned i potom.“

„Jak to, že jsem věděla napřed, co řekneš?“

„Asi proto, že to říkám vždycky.“

„Mlč a dej se do toho,“ zašeptala.

Prudký vítr páteční prosincové noci se proháněl po kotvišti a hausbóty i rybářské lodě všude okolo nás narážely s rachotem do sebe i do mola a kovové součástky na jejich stožárech nepřetržitě vyzváněly. Leželi jsme ve veliké posteli v hlavní kabině, světlo se odráželo ve štěrbinách Greteliných očí a moje ruce nacházely dobře známé oblíny i prohlubně, plné tepla a svěžesti. Hráli jsme onu známou hru záměrného zdržování a prodlužované rozkoše, pokoušení a čekání, až jsme překročili hranice své vůle a dostali se k vyvrcholení, které nás znovu sblížilo víc, než jsme si vůbec dovedli představit. Když opadly vlny naší vášně, vnímali jsme zase zvuk větru venku, praskot starého člunu a pohupování zvedající se a klesající přídě. Ani jeden z nás nevěděl, ani netušil, že jde o poslední noc. A kdyby nám to byl někdo řekl, stejně bychom mu nevěřili.

2

Gretel měla v Bonnie Brae moc práce, a proto odjela v sobotu ráno ve své malé hondě, kterou jsem jí pomohl vybrat a koupit. Patřila předtím kadeřníkovi na Přístavišti 66, který se rozhodl vzít si svou přítelkyni a odjet s ní do Saudské Arábie. Honda měla růžovou barvu a speciální tlumiče.

Že prý se vrátí brzy večer a zůstane až do pondělního rána. Den byl větrný a jasný. Oba mé navíjecí bubny už měly být dávno očištěné a naolejované. Sotva jsem rozebral první, zavolala mi Gretel z kanceláře.

Měla zastřený hlas. „Miláčku, je tady hrozný zmatek. Herm je mrtvý.“

„Herm?“

„Pan Ladwigg. Jeden z majitelů.“

„Srdce?“

„To se ještě neví. Jezdával každé ráno na kole, aby se udržoval v kondici. Našli ho ležet na silnici vedle kola. Buď ztratil vědomí, upadl a pádem se zabil... nebo... zatím se neví. Bylo mu jen čtyřicet šest. Takže, prosím tě, nečekej mě večer. Catherine – paní Ladwiggová – je v šoku. Dali jí sedativa a já jsem u ní doma a snažím se spojit s jejích synem nebo dcerou. Syn je právník v Anchorage a dcera je na velvyslanectví v Helsinkách. Zatím se mi nepodařilo dostat ani jednoho k telefonu. Až se mi to povede, stejně tu zůstanu, dokud jeden z nich nebo oba nepřijedou. Není tady nikdo, kdo by to udělal místo mne. Paní Broffská je v takovéhle situaci k ničemu.“

„Mám za tebou přijet a dělat ti při tom čekání společnost?“

„Je to od tebe hezké, ale děkuji, ne.“

„Zavolej mě, až budeš vědět, kdy asi budeš volná.“

„Zavolám. Pa, zlato.“

Vrátil jsem se ke své práci. Bylo deset, sobota ráno, 8. prosince. V Helsinkách i v Anchorage nebudou zřejmě doma, odjeli někam na víkend. Kdoví, jak to bude dlouho trvat, než je najdou. Chudák Herm asi doplatil na touhu být ve svém věku fit. Na přepínání svých sil. Žijeme v době zlomenin holení kosti, rozbitých kolenou a kýl. Tělo, změkklé dlouhým vysedáváním v kanceláři, potřebuje u člověka ve středním věku jen pomalé zvyšování dávek tělesné námahy. Když takový člověk neujde za dvě hodiny sedm milů, aniž by vypotil hektolitry potu, nesupěl jako lokomotiva a nezvýšil si neúměrně počet srdečních tepů za minutu, je blázen, pustí-li se do pravidelného běhání. S výjimkou několika málo výpadků jsem zůstal celý život fit. Být fit znamená znát své tělo, vědět, kdy přestat. Člověk si může vytvořit šestý smysl a zjistit jím, kdy má přestat. Není to nic obestřeného tajemným. Jen tvrdá práce, nudná a náročná. Intenzivní cvičení je pro děti a pro zasvěcené sportovce. Ne pro pojišťovány a obchodníky. Ti nemusí být tak hrozně fit, jak by si přáli, a i kdyby se jim to povedlo, tak jim to dlouho nevydrží. Ostrá chůze šest hodin týdně jim docela stačí. Tohle radí Travis McGee váženým kancelářským krysám. Kdežto já se mohu pustit značně dál, protože já poznám ten okamžik, kdy se může něco utrhout, prasknout nebo zlomit.

Krátce potom, co jsem byl hotov s navijáky, se u mne zastavil Meyer. Spal prý čtrnáct hodin, ale únava nezmizela. Pověděl jsem mu, co se stalo v Bonnie Brae. Souhlasil se mnou, že to Ladwigg pravděpodobně přehnal. Pád na asfalt z kola, které ujíždí rychlostí dvacet mil za hodinu, může být smrtelný, zejména pokud nemá jezdec helmu. Pochybují o tom, že si ji Ladwigg brával.

Gretel zavolala znovu v půl jedné. Podářilo se jí spojit se s Ladwiggovým synem na Aljašce. Řekla mu, co se stalo, a on si myslel, že se mu podaří přiletět do Lauderdale ještě dnes v noci.

„Připadáš mi vyřízená,“ řekl jsem jí.

„To ten telefon. Přiváděl mě k šílenství. Ale je mi vlastně trochu divně. Jako by mě kousl nějaký jedovatý hmyz.“

„Mohl by tě někdo zastoupit?“

„Zkusím někoho najít.“

„Víš co? Vypravím se za tebou.“

„To budu ráda. Těším se.“

Meyer odešel. Zamkl jsem loď, došel na parkoviště a nastartoval svou starou dodávku *Miss Agnes*, rolls s modrou metalýzou. Nový motor z ní udělal příliš rychlý vůz, což bylo v rozporu s její starobylou důstojností, asi jako když se dá obstarožná matrána pod náporem větru do nedobrovolného klusu. Zastavil jsem se u Spanglera a koupil dva velké sýrové sendviče. Předpokládal jsem, že Gretel neměla čas najíst se.

Jel jsem až ke křižovatce na Univerzity Drive a pak jsem zahnul na sever. Kolem nových náměstí a supermarketů, krémově žlutých čínžáků, neobděláných pozemků s porosty palem a shluky dřevěných domků s vysokými střechami, výplody fantazie architektů, jako by kdy měly tyto střechy zavalit obrovité návěje sněhu. U vjezdu do Bonnie Brae stály po obou stranách rozdělené silnice cihlové sloupy. Silnice se pak stáčela doprava k velkému parkovišti poblíž Cattrellu, několika zrenovovaných domů, kde nyní sídlilo centrum pro obězní, klubovna a správní budova. Jakmile ustal prudký vítr, slunce dokázalo, že má ještě sílu. Na tenisových kurtech pobíhali hráči.

Vešel jsem do recepcce v naději, že narazím na někoho, kdo mi ukáže, kde bydlí Ladwiggovi. Z místnosti po mé pravici vyšel muž a podával mi ruku.

„Pan McGee?“ Tak třicátník, chlapecky naducané červené tváře, světlý, dost mohutný knír, řidnoucí vlasy upravené tak, aby to bylo co nejmíň vidět, vázanka, šedé tvídové sako s koženými nášivkami na loktech. Když jsem kývl na souhlas, potřásl mi srdečně pravicí a řekl: „Morse Slayter. Možná že vám o mně Gretel pověděla.“

„Ano, ředitel, že?“ Byla v něm jakási ostentativní snaha vlichotit se, taková přemrštěná touha služebního ducha po uznání. Měl to napsáno ve svých ledově modrých očích, které se dívaly upřeně, pozorně a vypočítavě. „Chtěl bych vědět, kde najdu –“

„Gretel mě požádala, abych na vás počkal. Zavezl jsem ji právě do nemocnice. Vrátil jsem se před pár minutami.“

„Co s ní je?“

„Asi ji něco bodlo. Vypadala skoro na omdlení a měla určitě vysokou horečku. Dostal jsem strach a odvezl ji rovnou do nemocnice. Když zjistili, že má vysokou horečku, ihned ji přijali a nasadili testy. Pod vedením doktora Towera. Pobyt na naše útraty samozřejmě. Všichni naši zaměstnanci jsou pojištěni. Ale to vás teď nezajímá, že? Pokoj sto třicet tři.“

Možná, že chtěl ještě cosi dodat, ale já už byl na odchodu. Nemocnice byla na téže straně University Drive, asi půl míle odtamtud.

Našel jsem cestu k sesterně a pak se vydal chodbou ke Gretině pokoji. Kromě Gretel tam u okna spala a nahlas chrápala jakási stařenka. Mezi oběma lůžky byla zástěna. Přitáhl jsem si k posteli židli a vzal Gretel za ruku. Byla suchá a horká.

„Co je to s tebou?“

Měla nateklé a rozpukané rty, vlasy vlhké potem a nelesklé. Navlhčila si jazykem rty a pokusila se o chabý úsměv. „Víš, mám takový nešťastný den. Hrůza! Ráno jsem rozbila ten hrnek na kávu, cos mi dal. Měla jsem ho tak ráda. Potom umřel pan Ladwigg. Něco mě kouslo dozadu do krku. Pak se mi u Ladwiggů zamotala hlava a já jsem omdlela a shodila a rozbila jednu velkou lampu. A teď jsem tady. Je to prostě strašně začarovaný den.“

„Co říkají doktoři? Co to je?“

„Neříkají vůbec nic. Horečka. Její příčina neznámá. V uších mi zvoní, že to snad musíš slyšet i ty. Vážně mi je nanic.“

„Dělají testy, že? Takže na to přijdou, neboj se.“

Přispěchala malá bledá sestřička. Měla obličej pětapadesátnice, ale figuru pětadvacetileté dívky. Podívala se na mě s nevolí, změřila Gretel teplotu, pak tlak, olízla si rty, obešla postel, odstrčila mě a změřila tlak na druhé paži. Potom odešla z pokoje. Přistrčil jsem si židli opět k lůžku. Gretel mi objala suchými horkými prsty zápěstí. „Cítím takové horko, Trave. Úplně celá hořím. Je mi hrozně zle, Trave. Hrozně.“

Promluvil jsem na ni, ale jako by mě nevnímala. Měla oči otevřené jen asi z jedné třetiny, jako by podřimovala, dýchala překotně ústy. Vyděsilo mě to.

Vyběhl jsem na chodbu a narazil do dvou zřízenců s nosítky. Zeptal jsem se jich, kam je nesou, a oni mi odpověděli, že mají dopravit nějakou Gretel Howardovou na jednotku intenzivní péče. To je všechno, co mi mohou říct, víc nevědí.

Šel jsem za nimi a pozoroval, jak ji překulili z postele na nosítka. Nechtěli, abych s nimi jel výtahem, ale já jsem se tam dostal násilím. Předě dveřmi jednotky mě však zadrželi a nepustili dál. Chytil jsem mohutnou bělovlasou sestru a řekl jsem jí, že jestli se nedovím do deseti minut, co s Gretel je, vniknu do oddělení násilím.

Vyšel lékař a představil se jako doktor Tower. Vance Tower. Posadili jsme se u okna do ratanových křesel. „Potřebuji znát něco víc o tom, kde pacientka žije a pracuje.“

„Co s ní je, doktore?“

Vytáhl z kapsy diktafon a zapnul ho. „Jméno, adresa, zaměstnání, prosím,“ řekl do něho a přidržel mi ho u úst. Musíš hrát podle pravidel, které určují oni, Traviši McGee, pomyslí si. Zbytečně bys to zdržoval, kdybys to chtěl jinak. Takže: Travis McGee, Přístaviště F-18, Bahia Mar Marina, záchranář.

„Vztah k pacientce?“

Zaváhal jsem: „Druh.“ Koneckonců Gretel se mnou žila na hausbótu několik týdnů.

Doktor Tower byl zavalitý, dýchavičný a bledý, taková hora měkkého masa se začínající pleší. Díval se na mě malýma unavenýma hnědýma očima a jak jsem odpovídal, ani nehnul brvou.

„Jak můžeme vyrozumět její nejbližší rodinu?“

„Žádnou nemá. Rodiče a bratr jsou mrtví. Je rozvedená. Nemá žádné děti. Má možná nějaké vzdálené příbuzné, nevlastního bratrance nebo tak nějak, ale nemám ponětí, kde je –“

„Kde byla, než sem přišla? Mám na mysli zeměpisně.“

„Až do května v Timber Bay na západním pobřeží. Pak jsme na počátku srpna připlavali na mé lodi do Lauderdale. Bydlela na hausbótu a pak se odstěhovala do domku v Bonnie Brae, pracuje tam totiž. Aby to měla blíž. Bylo to jen dočasné řešení.“

„Byla od konce května někde na venkově?“

„Ne.“

„Nebyla v nějaké krajině, kde jsou bažiny?“

„Ne. Proč?“

„Nevíte, zda někdo z lidí, se kterými spolupracovala, náhle onemocněl?“

„Nevím, jak to myslíte, ale jeden z majitelů Bonnie Brae spadl dneska ráno z kola a –“

„O tom vím. Ale já měl na mysli podobné onemocnění, jaké má ona. Vysoká horečka, občasná ztráta vědomí, srdeční arytmie a pokles krevního tlaku.“

„O nikom, kdo by měl v poslední době tyhle příznaky, nevím. Co s ní tedy vlastně je?“

„Nařídil jsem všechny laboratorní testy, které je možno provést. Nejsem zastáncem šokové léčby antibiotiky, ale dávám jich pacientce celou řadu. Jestli se nám nepodaří srazit jí horečku jinou cestou, tak jí dáme ledové zábaly.“ Zhluboka vzdychl. „Problém je v tom, že ji léčíme a přitom nevíme, co jí je. Je obtížné stanovit diagnózu.“

„Smím ji vidět?“

Chvilí přemítal a pak přikývl. „Bude se kolem ní motat spousta lidí. Můžete se na ni každou hodinu podívat na pět minut. Nebude to příjemný pohled a ona o vás asi nebude vůbec vědět.“

Vyšla sestra a naznačila mu posunkem, aby šel za ní. Velmi unavený, upracovaný člověk. Ale měl pro mne pochopení, protože asi za deset minut vyšel a vzal mě k jejímu lůžku. Už nedýchala tak překotně. Do žíly na paži měla zavedenu kapačku. Líce měla propadlejší než před hodinou a oči opuchlejší.

„Srazili jsme horečku asi o stupeň,“ oznámil mi tichým hlasem. „První úspěšný krok.“

Vyšli jsme z pokoje společně. „Pošlu podrobnou zprávu do střediska v Atlantě. Víte něco o tom červeném otoku, který má na krku?“

„Říkala, že ji ráno asi bodnul nějaký hmyz. Že cítila to bodnutí.“

„Symptomy neukazují na anafylaktický šok. Odebrali jsme jí z toho místa vzorek tkáně. Odeslali jsme jej do Atlanty a taky vzorky krve atd. Mají tam modernější analytický systém.“

Hodiny se vlekly. Chodil jsem k jejímu lůžku, jak často mě tam pustili. V nemocnici se den a noc navzájem podobají jako vejce vej-

ci. Sobotní noc. Neděle. Nedělní noc. Měnila se, krok za krokem se ode mne vzdalovala. Udělali jí tracheotomii a pak za ni dýchal stroj. Když jsem se nad ni naklonil, abych se dotkl rty jejího zvlhlého čela, ucítil jsem slabý závan smrti. Někdy zkraje mého bdění jsem udělal tu chybu, že jsem došel do auta a pokusil se sníst jeden z provlhlých studených sendvičů. Vzápětí jsem ho zvrátil na asfalt.

Přišel za mnou Meyer s čistým prádlem, oblekem a toaletními potřebami. Sestra mi přinesla ručník a zavedla mě ke sprše. Také jsem si oholil strniště.

Zapomněli na mě a nic mi neřekli. Vešel jsem k ní v pondělí v noci po jedenácté hodině, ale postel byla prázdná. Přístroj s kapačkou zmizel.

„Kde je?“ zařval jsem. Přiběhly sestry a začaly mě vystrkovat ze dveří.

Byla mezi nimi vysoká sestra v černém, která už předtím několikrát odpovídala na mé dotazy. Vzala mě za ramena a zatřásla mnou. „Tiše! Tiše!“ zašeptala. „Už je jí lip.“

„Jak to, lip?“

„Tiše. Uklidněte se. Tak vysoká horečka a tak dlouho, to by jí poškodilo mozek. Byla by z ní nemohoucí bytost. Je to hrůza, taková silná mladá žena.“ Vystrkala mě na chodbu. „Kdo se o vás postará?“

„Nikoho nepotřebuji.“ Pokusil jsem se o chabý úsměv. Po tváři mi stékaly slzy, ale jinak ze mne nevyšel ani hlásek. Jen proudy slz. „Kde je teď?“

„V pitevně.“

„Kdo jim to dovolil?“

„To je zákon, pane McGee. Když není známa příčina smrti, musí provést pitvu. Nikdo jim v tom nemůže zabránit. Je to dobrý zákon, věrte mi. Musíme přijít na to, co lidi zabíjí.“

„Jak to všechno skončilo? Napojili jste ten přístroj...“

Pokrčila rameny. „Naprosté selhání ledvin a zároveň zástava srdce.“ Potrásla hlavou. V očích měla slzy. „Nerozumím tomu. Máme tady spoustu starých lidí, kteří umírají. Ale ne takové mladé ženy. Ať to bylo, co to bylo, úplně ji to strávilo. Vysálo to z ní život, lačně a hltavě.“ Vzpamatovala se. „Promiňte, řekla jsem toho až příliš

mnoho. Jestli jste jediný blízký člověk, kterého měla, musíte teď zařídit různé věci. Především se postarat o pohřeb.“

Vyšel jsem z nemocnice. Občas jsem popotahoval a připadalo mi divné, že se můžu bez velkého úsilí pohybovat. Cestou nemocničními chodbami jsem automaticky kladl nohy na dlaždice a rukou nataženou před sebe jsem otevíral jedny skleněné dveře za druhými, až jsem vyšel do ledové noci pod oblohu posetou hvězdami, které se ztrácely v odlesku světel parkoviště. Došel jsem ke své *Miss Agnes*, ke svému starému rollsu, opřel se o přední blatník, složil ruce na prsou a z očí mi znovu vytryskly slzy.

Konec. Už není. Zaposlouchal jsem se do zvuků noci. Blízko mne se ozval nějaký noční pták. Zdálo se, že zazněl klakson auta. Po University Drive tlumeně svištěly vozy. Tu a tam se ozval hlasitější zvuk jedoucího kamiónu. Vítr povíval palmovými listy. Svět starý přes čtyři miliardy let se houby stará o budoucnost svých čtyř miliard dětí a dospělých. Někteří z nich se rozloučili se životem zrovna během této noci, mnozí v krvi a jako oběti teroru. Snažil jsem se pochopit tu hrůzu, tu tíži – tu nespravedlnost – že Gretel Howardová je jednou z nich. Že ji stihl stejný osud jako teenagery, kteří právě před hodinou narazili do stromu v rychlosti sto desíti mil za hodinu, jako zubaře, který letěl za pacientem a zřítilo se s ním letadlo, jako muslimské děti zastřelené v Bangladéši a jako tři sta starců a stařenek na Floridě, kteří se ve svém starobinci nedočkají rána.

Nedovedl jsem se smířit s tím, že je to konec. Bylo toho tolik, več jsme doufali, co jsme si přáli společně prožívat. Znal jsem důvěrně nejen obrysy jejího těla, nýbrž i všechna jeho zákoutí, každý jeho pohyb, blažené zasténání a přimknutí.

Snažil jsem se ošálit blouznivým sněním, jako děčko. Někam ji odvezli a vzkřísili. Nebude to trvat dlouho a sdělí mi to. Ona ke mně přiběhne, bude se napolo smát a napolo utápět v slzách. A zavolá na mě: „Tady mě máš, miláčku. Chtěli jsme tě jen trochu potrápit. Nepřehnali jsme to? Tak už mi to odpusť, Trave, má láska. Je mi to líto. Vem mě k sobě domů, rychle, nemohu se dočkat!“

A po cestě mi vysvětlí, jak přelstila tu zubatou s kosou. Kdysi jsem jako dítě zaslechl, jak si o ní dospělí povídají a v noci mě tlačila

můra. Svěřil jsem se s tím Gretel a zubatá s kosou se stala v našich hovorech pojmem. Není přece možné, že by zubatá s kosou dostala Gretel!

Tomu nevěřím!

3

Meyer se postaral prakticky o všechny ty nepříjemné záležitosti. Sám jsem toho nebyl schopen. Byl jsem příliš deprimovaný a zbavený veškeré vůle. Oba jsme si s Meyerem vzpomněli, že po bratrově smrti v Timber Bay Gretel řekla, že i ona by si jednou přála kremaci jako on. Kremaci a možná malou skrovnou mši pro pár nejbližších přátel.

Nepočítal jsem s tím, že by na mši za Gretel přišlo hodně lidí. Meyer ji objednal v malé kapli u South Beach Park v jedenáct dopoledne v sobotu, deset dní před vánoci.

Z Bonnie Brae přišlo asi deset lidí. A daleko víc z oblasti Bahia Mar. Meyer považuje tyto pravidelné sezónní hosty za jakousi subkulturu. Turisté sem přicházejí a odcházejí jako příliv a odliv, rok co rok a objevují se mezi nimi staré známé tváře. Když bylo po obřadu a vyšli jsme ven do prosincového slunce, obklopili mě, potřásali mi pravicí a pronášeli svou hlubokou soustrast. Někteří mě i líbali na tvář a přidávali cosi v tom smyslu, že jsme jedna velká rodina a vzájemně prožíváme své ztráty a smutky. A že sdílejí můj žal a že by to měla být pro mne útěcha.

Přišel Skeeter, Gabe a Doris Marchmanovi a Gabovy kovové berly se leskly v paprscích slunce. Z půjčovny lodí se dostavili Billy Maxwell, Lew a Sandy, Barney a Babs, Roxy a synovci. A také tam byli Alabama Tiger a Junebug a tvářili se dojatě. Z Miami přijeli Raul a Nita Tenerovi a Merrimay Lane. Přišli i Irv Deibert, Johnny Dow a Chookie a Arthur, kteří se dali znovu dohromady. A další a další, z hotelu, z obchodů, z přístavišť a z kotvících jachet.

Má vesnice, má široká rodina. Pochopili, co teď nejvíc potřebuji: pocit, že sem patřím a že jsem součástí společnosti, která se mnou cítí a sdílí můj zármutek. Je marné hrát si na osamělého lovce, který si klestí cestu lhostejným světem a od nikoho nic neočekává. Hovořil jsem s nimi, děkoval jim a snažil se držet se. Pomáhaly mi v tom vzpomínky na ty, kdo už s námi nebyli. Na Loise, Pusse Killiana, Mika Gibsona. Na Noru Gardinovou a Barni Bakerovou, která utonula se svou 727 v močálu u letiště. Bylo jich tolik! Ztráta každého z nich byla pro mne bolestná, ale se ztrátou Gretel se nesmírím. Měla být součástí mého života, až s tím tady na lodi skončím. A teď je nenávratně pryč a já tu zůstal, vrostlý kořeny a přece svým způsobem odcizený. Jsem takový zvláštní tvor z rodu lodních tuláků, kostnatý vyčouhlý chlapík s vodovými očima a klátivou chuť a na celém těle mám jen malinké místečko bez jizev, které by po mé smrti vydalo sotva na stínítko na lampu. Bedlivý pozorovatel plážových krás se stopami písku na mokřích zadečcích. Přelétavý milenec, plížící se nocí a zároveň zívající nudou z příští kořisti. Ale to už je dávno pryč, protože pak přišla ona. A teď mě opustila a nechala mě v tom kadlubu, který nemohu rozbít. Vězní mě má pomatená staromládenecká osamělost, která potrvá až do mého vlastního hořkého konce. Potřásal jsem rukama, objímal a dal se objímat a pokoušel se usmívat a dívat do očí zrudlých pláčem. Pomalu odcházeli, práskali dveřmi u aut a v prudkém slunečním světle odjížděli z posledního rozloučení s mou drahou holčičkou.

Zaparkoval jsem *Miss Agnes* o dva bloky dál. Rolls s elektricky modrou metalýzou, upravený na dodávku, byl příliš frivolní a ke mši za mou nezapomenutelnou lásku se nehodil.

Když jsme nasedli a já čekal, až budu moct vyjet, Meyer se mě zeptal: „Spokojen? Líbilo se ti jak mluvil?“

„Zvládl to dobře.“

„Chtěl jsem se tě na to zeptat hned po mši, ale nemohl jsem se k tobě prodat.“

„Dobré to bylo, opravdu.“

Vzpomínal jsem, jak jsme se s Gretel rádi plavili po moři a opalovali se u srubu jejího bratra. A na to, jak jsme se za soumraku milovali na palubě a skrápěl nás teplý letní déšť. Nikdy jsem jí vlastně

vali na palubě a skrápěl nás teplý letní déšť. Nikdy jsem jí vlastně neřekl, co pro mne znamená. Měl jsem za to, že na to mám spoustu času. Celý zbytek života. Chtěli jsme si promluvit o tolika věcech. Až si na to najdeme čas.

„Byl to důstojný obřad,“ mínil Meyer.

„Proboha, mlč!“

„Promiň, už neřeknu ani slovo.“

„To budu rád.“

Chtěl jsem se mu omluvit, ale nevěděl jsem, jak do toho. Takže jsme po zbytek jízdy oba mlčeli. Seděl vedle mne jako nabručený medvěd. Ne kvůli tomu, že by se urazil, nýbrž proto, že mu mne bylo líto. Že jsem ztratil svou Gretel, že jsme ji ztratili oba.

„Koupil jsem urnu,“ ozval se na parkovišti. „Bronzovou, nic okázalého. Stála něco přes dvaasedmdesát včetně daně. Zabalili ji do hnědého papíru a dali do krabice, aby ji mohli rovnou poslat.“

„Mohl bych si pro popel dojít.“

„Řekl jsem jim, že to asi uděláš. Urnu mám u sebe doma. Přinesu ti ji. Jestli budeš chtít, půjdeme tam spolu.“

„Zatím si ji nech u sebe, Meyere. A děkuji ti.“

Zastavil se u stánku s časopisy, zda pro něho mají předplacené číslo *Barron's*. Já jsem si to namířil k *The Busted Rush*, abych už shodil oblek a kravatu. A zjistil, kolik zbylo ginu v lahvi, zda to vystačí na pořádnou míru.

Na palubě hausbótu byli dva cizí muži. Jeden seděl na skládací stoličce a druhý se opíral o zábradlí. Byli stejně velcí a přibližně i stejně staří, tak kolem čtyřiceti pěti let. Jeden měl na sobě šedivý oblek s vestou, šitý na míru, bílou košili, černé polobotky a modrou kravatu s bílým vzorem. Druhý měl čokoládově hnědý oblek s vestou, také šitý na míru, bílou košili, hnědé polobotky a hnědou kravatu s drobným vzorem. Ten v šedém měl na hlavě tvídový klobouk s úzkým okrajem a ten v hnědém tmavohnědý tvídový kostkovaný klobouk. Oba byli bledí a oba měli podbradky a na nose brýle; jeden s obroučkami z želvoviny, druhý s kovovými obroučkami. Jakmile jsem přišel, ten, co seděl vstal, a ten druhý se odlepil od zábradlí.

„Pan McGee?“ zeptal se šedivý oblek.

Mozek je jako bystrý počítač. Při setkání s cizí osobou jsem se naučil z chování, výrazu tváře, postoje, gestikulace a oblečení usoudit, kdo přede mnou stojí. Umím to líp než většina lidí. Když člověk pracuje v oboru, kde může špatný odhad vést snadno k úrazu, naučí se bleskově uvažovat.

Rozhodně mi nepřišli nic prodat. Nekoukalo jim to z obličeje. Nepřišli, aby mě nutili dodržovat nějaké idiotské byrokratické nařízení, která bují jako rakovina. Nevyzažovala z nich ona stupidní autokratická blahosklonnost, s níž vám takoví lidé přicházejí oznámit, že jste zapomněli vyplnit formulář Z-2324, respektive, že jste použili jeho staré vydání. Nebo že nesmíte porazit borovici na své zahradě bez schválení příslušného úřadu.

Vypadali důležitě. Jako by přišli koupit celé přístaviště nebo založit výzkumný ústav. Právníci? Úředníci? Nebyli v nejlepší kondici, pohybovali se dost těžce. Na palubě mého hausbótu se rozhodně nevyjíмали moc přirozeně.

„Návštěvy lidí, které jsem nezval, nemám moc rád.“

„Promiňte, že jsme k vám vpadli,“ omluvil se šedý oblek. Ten, co předtím seděl. „Neovládám dost dobře protokol, pane McGee. Řekli nám, že to je váš hausbót a tak tady na vás čekáme. Jmenuji se Toomey a tohle je pan Kline.“

„Nemám náladu na návštěvy, na jakékoli transakce a vůbec nemám chuť se s kýmkoli bavit.“

„Ale my musíme hovořit s vámi,“ namítl hnědý oblek. Vzal do ruky aktovku, které jsem si předtím nevšiml. Hodila se mu barvou k obleku. „Myslím si, že bude lepší, abyste se nestavěl proti... tomu promluvit si s námi... abychom vás nemuseli nutit.“

Podrobně jsem si ho prohlédl. „Chcete tím říct, že kdybyste mě chtěli nutit, měli byste k tomu potřebné prostředky?“

„Ano, skutečně,“ prohlásil Toomey, „ale byli bychom raději, kdybychom se obešli bez nich.“

Otevřel jsem kabinu a vešli jsme. Léta jsem hrával úspěšně pokra. Hausbót jsem vyhrál právě v pokru a dovedu přesně odhadnout, co je blafování a co ne. Ti dva neblafovali. Měli na to, čeho chtěli dosáhnout.

Než jsem je vyzval, aby se posadili a počkali, až se převléknu, požádal jsem je, aby se mi legitimovali. Ukázali mi legitimace trochu připomínající cestovní pasy. Měly modré desky a velkou pečeť se zkratkou U.S.A. Uvnitř byla barevná fotografie, otisky palců a jméno agentury, které jsem neznal.

„Obvykle nechodíme do terénu,“ řekl Toomey. „Na takovou práci si obvykle najímáme jinou agenturu, ta za nás provádí pátrání. Ale po pravdě řečeno, šéf nás tentokrát pověřil, abychom se za vámi sami rozjeli... kvůli... počátečnímu kontaktu.“

„A za jakým účelem?“

„Promiňte, ale mysleli jsme, že to víte.“

„Co bych měl podle vás vědět?“

„Chceme se zeptat na všechno, co víte o Gretel Tuckermanové-Howardové.“

„Právě jsem se vrátil ze zádušní mše za ni.“

„To my víme,“ řekl tiše Kline.

„Posaďte se, hned se vrátím.“

Dal jsem si s převlékáním načas. Něco mi říkalo, abych se před nimi měl na pozoru. Vrátil jsem se k nim ve starých flanelových kalhotách, vlněné košili a mexických sandálech.

Přisunuli si židle ke kávovému stolku. Kline odněkud vyndal malý Sony TC-150 a odstranil obal z nové kazety. „Doufám, že vám to nevadí.“

„Jen do toho.“

Vložil kazetu, stiskl nahrávání, napočítal do deseti, vrátil pásku na začátek, znovu stiskl nahrávání a nahrál: „Patnáctého prosince, třináct deset, rozhovor s panem Travisem McGee na palubě jeho hausbótu, kotvícího u mola F osmnáct, Bahia Mar Marina, Fort Lauderdale, Florida. Hovoří s ním Toomey a Kline.“

Pak se ujal slova Toomey: „Popište, prosím, svůj vztah k zesnulé. Promiňte. Nejprve: Kdy a kde jste se s ní setkal?“

„Letos v květnu. Ve srubu na pláži, kde žil její bratr John Tuckerman. Jižně od Timber Bay na západním pobřeží Floridy. Spíš severozápadním. Její bratr brzy nato zemřel. Letěl jsem s Gretel do Kalifornie uložit jeho popel na malém hřbitově v Petalumě. Vrátili

jsme se letadlem do Timber Bay a někdy v červnu jsme odtamtud odpluli tímhle hausbótem kolem poloostrova sem do Lauderdale. Nespěchali jsme, udělali jsme si z té cesty výlet. Dorazili jsme sem v srpnu. Gretel žila v hausbótu až do začátku listopadu, kdy začala pracovat v Bonnie Bray. Odstěhovala se tam do jednoho domku.

Toomey se mne se snahou o takt zeptal: „Označil byste váš vztah za... intimní?“

„Ano a dohodli jsme se na tom, že náš vztah bude trvalý. Proč vás zajímají takové věci?“

„Chceme vědět, zda byl váš vztah takový, že se vám svěřovala.“

„S čím?“

„Řekněme s podrobnostmi z práce, se svým životem tam a tak.“

„Něco se vám v Bonnie Brae nezdá?“

„Říkala paní Howardová, že se tam děje něco zvláštního?“

„Ne. Počkejte, vlastně ano. Minulou sobotu ráno mi zavolala. To bylo ještě, než onemocněla. Že prý jeden z majitelů, pan Ladwigg, spadl z kola. Nevím, zda máte na mysli tohle.“

Kline opět převzal iniciativu. „Co byste řekl téhle hypotéze, pane McGee? Dejme tomu, že se paní Howardová dozvěděla o něčem podivném. Třeba, že se tam děje něco nekalého, třeba hazardní hry, pašování a tak. Kdyby na něco takového přišla, pověděla by vám to?“

„Samozřejmě.“

„A svěřila by se s tím i někomu jinému? Nebo *jenom* někomu jinému?“

„Nedovedu si to představit.“

„A bavili jste se spolu o její práci?“

„Jistě. Vyprávěla mi, že cvičí s obézními lidmi, učí hrát děti tenis, že vyplňuje spoustu papírů při každém prodeji pozemků, domů atd. Měla svou práci ráda.“

Oba muži se na sebe podívali a Kline zastavil magnetofon. Toomey se ke mně obrátil: „Děkujeme vám za spolupráci, pane McGee. Nemyslíte, že byste mi měli vysvětlit, proč ten velký zájem o Gretel Howardovou?“

Toomey se smutně pousmál. „Rádi bychom, jen kdybychom to sami věděli. Možná, že se dozvěděla něco, co by nás zajímalo. Ale naneštěstí onemocněla dřív, než jsme si s ní mohli promluvit.“

„Kdybych si ještě na něco vzpomněl, jak vám to sdělím? Nejsem ještě ve své kůži a moc jasně mi to nemyslí.“

Kline vytrhl list z malého zápisníku a napsal na něj číslo (202)661–7007. Poděkoval jsem mu. Zasunuli magnetofon do aktovky, obdařili mě zdvořilým úsměvem, nasadili si klobouky a odkráčeli po malém můstku směrem k parkovišti. Drželi krok a mávali pažemi jako v pochodovém útvaru.

Za tři minuty po jejich odchodu mi přinesla Sue Sampsonová kastrol s hovězím gulášem. Omlouvala se, že nepřišla na mši. Odjela hned po Meyerově příchodu.

Nalil jsem Meyerovi i sobě aperitiv. Meyer postavil guláš na sporák a já jsem mu vyprávěl všechno o Toomeyovi a Klinovi.

„Takžes provedl úhybný manévr. Zatajils jim bratra Tita, modrý aeroplán a prodej dvaceti akrů bruselskému syndikátu. Ale podle toho, jaks mi je vyličil, snad neměli žádné postranní úmysly.“

„Podívej, zatímco se tak vnucovali, došel jsem k několika závěrům. Za prvé, že nemám náladu povídat si. Za druhé, že se s nimi mohu sejít později. A za třetí, že jsou až přehnaně dokonalí. Až moc chladní a takoví... neutrální. Nemluvili žádným nářečím, abych mohl hádat, odkud jsou. Řekli mi, že obvykle nechodí do terénu. Ale hrozně jim šlo o to, promluvit si se mnou. I když to neřekli. Chtěli se dozvědět, co se děje v Bonnie Brae. Měli výslovnost jako Američani, ale stavba jejich vět byla taková... strojená. Skoro bych řekl, profesorská.“

„Didaktická, to je přesnější. Měli tendenci poučovat, že?“

„Podívej, Kline přeškrtnal sedmičky, jako to dělají v Evropě. Vidíš, tady u toho telefonního čísla.“

„Ale číslo ti dali až potom, co ses zeptal, zda se s nimi můžeš spojit, je to tak?“

„Ano. Víš, měli kalhoty trochu moc dlouhé. Skoro si po nich šlapali. Tedy po manžetách. Jako Kissinger. Kravaty měli divně uvázané. Spíš jako si je vážou Francouzi. Když si Kline čistil brýle a

držel je proti světlu, podíval jsem se jimi. Má je z nedioptrického skla.“

„Takže ty brýle byla malá kamufláž. Zřejmě oba žili a pracovali v zahraničí. A angličtina není jejich mateřština.“

„Máš pravdu. Kčertu s nimi! Taková drzost, vecpat se do mého soukromí a nutit mě, abych se s nimi bavil o Gretel! Nejsem ochoten se o ní s nikým bavit. Žádným oficiálním pověřením se nedám oblafnout. Ani panem Robertem A. Toomeym ani panem Richardem E. Klinem ze Senátního Výboru pro zvláštní zdroje.“

„Vážně si to tak přesně pamatuješ?“

„Můžeš na to vzít jed.“

Meyer si to zapsal na list z Klinova zápisníku. „V pondělí to ověřím, jestli chceš.“

„Chci.“

„Tak co, dáme si ten guláš?“

„Hned po další sklenici. Jestli zjistíš, že jsem je podezřívá zbytečně, zavolám jim a všechno jim vyklopím.“

„A když zjistím, žeš měl pravdu a že tě tvůj instinkt nezklamal?“

„Pak se pokusím domáknout toho, co jsou zač. Měli to docela dobře vymyšlené. Neumím si představit, že by si dali takovou práci jen kvůli mně. To by za tím muselo vězet něco daleko důležitějšího, nebo někdo daleko důležitější.“

Ten poslední drink jsem už neměl pít, už jsem toho do sebe nalil až moc. Z guláše jsem snědl sotva polovinu toho, co mi Meyer naložil na talíř. Chtěl umýt nádobí, ale poslal jsem ho pryč.

Umyl jsem nádobí sám, zamkl hausbót a vydal se po můstku na pláž. Svěží studená bríza od moře přinesla husté šedé mraky. Obul jsem si pohodlné boty a namířil si to na sever po mokrému slehlém písku. Zhluboka jsem dýchal. Měl jsem hlavu plnou svého trápení a mírně mě pobolívala. Žaludek jsem měl až v krku a ze zimy a vlhka mě začalo píchat v boku. Došel jsem až ke Gait Ocean Mile a pak jsem pendloval mezi pláží a silnicí, podle toho, kudy se mi šlo lip. Pláže byly prázdné. Jednak bylo zima, jednak se už smrákalo. Jen lesklé fasády činžáků se blyštěly v umírajícím světle.

Přidal jsem do kroku, ale než jsem se dostal na most Atlantic Boulevard v Pompano Beach, bylo už dávno tma. Prošel jsem kolem sedmi krátkých bloků u dálnice North Federal. Z velkých nákupních středisek vyhrávali do nočního větru vánoční koledy. Rolničky. A Bílé vánoce.

V hospodě jsem si dal točené pivo a přivolal si taxíka. Dostavil se jakýsi pan Oscar Lopez, vyfintěný frajer, který páchnul doutníkovým kouřem a trochu i zvratky. Nešlo mu do hlavy, že chci jet tak daleko. Až když jsem mu ukázal, že mám čím platit, upokojil se. V autě pouštěl nahlas rock a řídil pod psa, ale na Sunrise věděl, že má zabočit na jih, ani jsem mu to nemusel říkat. Vystoupil jsem u mola a vešel do svého prázdného hausbótu. Poté, co se Gretel odstěhovala do Bonnie Brae, trochu jsem si na opuštěnou loď zvykl. Jasně jsem věděl, že se na ni vrátí. Ted' byla ta prázdnota neuvěřitelná a k neunesení. Z lodi zmizel veškerý příslib života a lidského tepla. Byla dutá, prázdná, zranitelná, špinavá a... stará. Sténala v nočním větru a páchla slabě po cibuli. Jako by se vzpírala vůbec připustit, že tady kdysi se mnou žila Gretel. Měl jsem nohy jako z olova. V hrdle jsem cítil chuť piva. Z Gretel zbude už jen popel v bronzové urně. Zubatá s kosou se prohání nočním větrem a číhá na další oběti. Kdyby si mě vyhlídla, nestavěl bych se na odpor. Ale dnes v noci jsou asi na řadě jiní.

4

Neděli jsem jakž takž přežil. Pomohli mi v tom přátelé. Po celý den padal studený prosincový déšť. Vyměnil jsem staré reproduktory za nové, které mi poslali před deseti dny. Našel jsem pro ně nejvhodnější místo a připevnil je. Ty staré jsem slíbil Gretel pro nějakého jejího přítele, ale za nic na světě jsem si nedovedl vzpomenout, jak se jmenuje.

Nové reproduktory měly pro tak malý prostor příliš sytý a hlasitý zvuk. Hráli samé hity. Chodily ke mně návštěvy s pitím a jídlem, poseděly na kus řeči a pak zas odcházely a přišly nové. Když se zábava moc rozjela, našel se vždycky někdo, kdo ostatním připomněl, že veselost není právě teď na místě. To se pak vždycky společnost ztišila, ale ne nadlouho. Byla to vlastně taková párty, abych se necítil tak opuštěný.

Když konečně nastal večer, zůstal na lodi jediný host. Slyšel jsem o ní, ale nikdy předtím jsem se s ní nesetkal. Byla třetí nebo čtvrtou manželkou kohosi ze staré party z Long Islandu a měla zaoceánskou jachtu o délce sto dvaceti stop, zakotvenou u jednoho z větších mol. Na jachtě byla stálá pětičlenná posádka. Jmenovala se *Madrina*, což znamená „kmotra“. Docela dobré jméno pro loď. *Madrina* tam už kotvila měsíc, protože její majitel dostal infarkt právě den předtím, než měli vyplout na Bermudy. Neměl jsem zdání, kdo tu ženu s sebou přivedl a pak ji tam nechal se mnou samotnou. Měla drobnou postavu, tmavé vlasy a byla velice pohledná. Anna, žena s mnoha půvaby. Mluvila zvláštním akcentem, který jsem neuměl zařadit. Jak mi sama řekla, bylo v ní něco krve portugalské, čínské a

hodně běloruské. Narodila se v Hongkongu a vystudovala techniku na univerzitě v Alabamě.

Měla na sobě bílou vlněnou kombinézu s dlouhým zdrhovadlem od roláku až po rozkrok. Nad kapsou měla vyšité malé signalizační vlajky. Bylo pět minut po půlnoci a byli jsme na lodi sami dva. Anna ležela stočená v rohu mého žlutého gauče, v ruce sklenku s brandy. Dívala se na mě upřeně svými tmavými očima pod tmavým obočím a do čela jí spadal pramínek jemných vlasů. Pozorovala mě jako číhající kočka. Kombinéza přiléhala k jejímu tělu tak těsně, že by si podobné oblečení rozhodně nemohl dovolit nikdo, kdo nemá skutečně perfektní postavu. Lámal jsem si hlavu, kdo ji mohl ke mně přitáhnout. Marně.

„Máme oba velice podobné trápení, Traviši.“

„Opravdu?“

„Předevčím mi řekli v nemocnici, že to Harvey nepřežije.“

„To je mi líto.“

„Byli jsme spolu jen dva roky. Jen dva kratičké roky.“

„Chápu vás, je to hrozné.“

„Bohužel se podobné věci stávají dnes a denně.“

„Ano, máte pravdu.“

„Potřebovala bych poradit s *Madrinou*.“

„Oč přesně vám jde?“

„Prý se vyznáte v lodích.“

„Ale kdepak! Víím jen, že když má přes sto stop, je to loď, pokud to není ponorka.“

„Potřebuji poradit s prodejem *Madriny*. Zda ji mám prodat tady, nebo s ní dojet domů. Nevěřím totiž Michaelovi.“

„Kdo je Michael?“

„Kapitán. Možná, že by bylo nejlepší dopravit ji domů a tam ji prodat, kdybyste mi pomohl.“

„Loď je vlastně díra do moře, do které házíte peníze. Velká loď je větší díra a vejde se do ní víc peněz. Jestli o loď nestojíte, prodejte ji teď hned. Zbavte se posádky a všech zásob jídla, zrušte telefon a svěťte prodej některému ze zdejších zprostředkovatelů. Je tu pár dobrých.“

„Jenže to přece nemohu udělat, než se přečte poslední vůle a než se všeho ujme její vykonavatel.“

„A to on ještě ani nezemřel, vidíte?“

„Řekl jste to tak, jako bych byla... netvor.“

„Tak jsem to nemyslel.“

„Říkala jsem si, Travisí, že bychom si mohli navzájem pomoci. Najít jeden u druhého... pochopení a úlevu.“ Aby svůj návrh zdůraznila, protáhla se jako kočka. Levou rukou jemně naznačila, abych si k ní přísedl.

Vstal jsem a řekl: „Jsem k smrti unaven, Anno. Doprovodím vás k *Madrině*.“

Hodila do sebe zbytek brandy, zamračila se, pokrčila rameny a dala se doprovodit. Držela se mého předloktí oběma rukama a občas o mě jakoby náhodou zavadila bokem.

„Co když Michael ode mne výpověď nepřijme?“

Zřejmě čekala, že jí nabídnu pomoc. „Tak ho bude asi muset vyhodit vykonavatel závěti.“

„Pracoval pro Harveye třiaadvacet let.“

Zastavili jsme se u můstku. „Nechtěl byste se podívat dovnitř?“

„Ne, děkuji, vážně ne.“

„Nejste moc milý, nezdá se vám?“

„Moc ne, máte pravdu.“

„Tak dobře. Kdybyste si někdy připadal zoufale opuštěný a chtěl byste si s někým poklábosit, s někým, kdo má... podobné trápení, víte, kde mě najít.“

„Děkuji, Anno, беру to rád na vědomí. Dobrou.“

Vrátil jsem se pomalu do svého hausbótu. Ve vzduchu bylo cítit divný zápach, jako by někde praskla kanalizace. Anna byla roztomilý malý zákusek s těma svýma temnýma očima dospělé ženy v dětském obličejíku. Přímo z ní vyzařovala jakási dráždivá zkaženost, tajuplnost a zkušenost. Bývaly časy, kdy bych ženě, jako je ona, s velkou radostí pomohl přečkat čas Harveyho umírání a pak bych ji přemluvil, že ji doprovodím na *Madrině* a že se cestou zastavíme na spoustě malých ostrůvků.

Jenže jsem si dobře všiml jejích krokodýlích slz, když mi nabízela společnou útěchu. Za těmi slzami jsem zahlédl chtivost a stěží zadržovaný smích. Všechno, co dosud užíval Harvey, patří teď tobě, chlapče. Všechno, všechno můžeš ode mne mít. Během těch posledních dvou let měla asi strach, že tu Harvey bude věčně.

Když člověk uvidí za něčími krokodýlími slzami jeho skutečnou tvář, zamyslí se i nad sebou.

Všichni jsme vydáni na milost a nemilost scenáristům, režisérům a hercům v kině a v televizi. Člověk je součástí stáda, je tvor společenský, se sklonem k tomu opičit se po jiných. Osvojíme si vnější projevy vnitřního stresu a reagujeme dle naučených vzorů. A právě proto, že tyto vnější projevy bývají, jak víme, naučené, snažíme se dopídit pravdy, co se v nás skutečně odehrává. *Opravdu* cítím bolest, zármutek a ztrátu?

Jako bychom se podívali do svého nitra a pokusili se rozeznít nějaký zvon, který tam visí. Měl jsem najednou strašný pocit, že mou bolest *možná* mírní jakási chorobná úleva, že jsem unikl z pasti stálého života v páru.

Zkuste v sobě rozeznít ten zvon a zbavit se toho přízemního, nakřáplého a disonančního zvuku sebelítosti a odporné sobeckosti.

A zvon v mé duši se rozezněl, jak to má být. Zvonil za ni, za mou ztracenou holčičku. Pociťoval jsem svou lásku k ní a bolest nad tím, že jsem ji ztratil, silněji než život. Než svůj vlastní život. Zvuk toho zvonu byl k nesnesení silný. Bylo mi jako kryse v kleci při nadzvukovém experimentu. Při něm běhají tato ubohá zvířata sem a tam, až si nakonec lehnou na záda a ohryžou si packy do krve. Chtělo se mi okamžitě vyplout na moře. Nebo jít za Annou a uložit ji do postele. Jedno i druhé by však byl jen jiný způsob utonutí.

5

V pondělí ráno jsem se probudil v náladě pod psa, která mě neopustila celý den. Nebe mělo barvu starého cínu. Slunce ani na chvíli nevykouklo z mraků. Lidé hleděli na svět úkosem a chodili shrbení, jako by něco hledali. Bylo bezvětrí a naprosté ticho, ale najednou se zvedl silný vítr, který vynesl do výše odpadky a cáry papíru. A vzápětí ustal. Kdybych byl v takový den na moři, uháněl bych se co nejrychleji někam ukrýt, pokud by mi stačil benzín v nádrži. Bylo to počasí, při kterém se lidé bezděky křížují.

I Meyer přišel v pochmurné náladě asi v jedenáct a dal si ohřátou kávu.

„Jak se cítíš?“

„Hůř to snad ani nejde.“

„Promiň mi tu obligátní otázku, ale jak se ti podařilo zbavit se Anny?“

„Jednoduše. Doprovodil jsem ji na její loď. Z čeho usuzuješ, že jsem se jí zbavil?“

„K tomu není zapotřebí žádné zvláštní inteligence. Proč by sis ji tady měl nechávat?“

„Kdo ji sem vlastně přivedl a hodil mi ji na krk?“

„Lili MacNairová. Ale nemůže za to. Prostě se jí pak nepodařilo donutit Annu, aby odešla. Neodbytnou Farmerku.“

„Farmerku?“

„Annu Farmerovou.“

„Netvař se tak zděšeně, Meyere. Nevěděl jsem, jaké má příjmení. A vůbec, nač se o ní bavit? A taky, co je komu do toho, co dělám ve dne nebo v noci?“

„Ale! Pán má špatnou náladu a je plný sebelítosti.“

„Meyere, vím, o co se snažíš, a proto ti odpouštím. Ale už s tím přestaň. Jasně?“

Zadíval se na mě upřeně a kývl hlavou na souhlas. „Tak dobře. Přehnal jsem to. Byl to průhledný naivní pokus rozveselit mužstvo. Přišel jsem kvůli něčemu jinému. Přišel jsem si postěžovat na hroznou byrokracii a předhodit ti hlavolam, abys měl o čem dumat.“

„Záhada?“

„Dá se to tak říct. Zavolał jsem v rozumnou ranní hodinu staré přátele ve Washingtonu. Je tam spousta kanceláří a pracuje v nich spousta lidí s těmi nejpodivnějšími funkcemi. Zástupce náměstka ředitele, pověřený vedením Výboru pro strategii správy a tak. Telefonní seznam Bílého domu je prostě gigantický. Řekl jsem svým přátelům, co vím, a požádal je, aby mi k tomu něco zjistili. Třem různým lidem ve třech různých odděleních. A pak jsem jen čekal na zavolání. To poslední přišlo před čtvrthodinou. Telefonní číslo, které ti dali, neexistuje. Není a nikdy nebylo a nikdo neví nic o existenci nějakého Výboru pro zvláštní zdroje. V ústředním registru všech státních zaměstnanců není žádný Robert A. Toomey, zato dva Richardové E. Klinové. Jednomu je pětadvacet a pracuje pro Ministerstvo vnitra na Aljašce. Druhému je jedenašedesát a je v Guamu. Zajímavé, co?“

Měl jsem v hlavě plno střípků jako v kaleidoskopu. Skládaly dohromady úplné nesmysly. Už jsem si začal myslet, že při jejich návštěvě jsem byl zbytečně podezíravý a choval se trochu jako paranoik. A teď se dovím tohle!

„Nevím, co si mám o tom myslet, Meyere. Nemůže jít o nějaké tajné oddělení?“

„Nač ti tedy dali telefonní číslo, které neexistuje?“

„Co kdybys z toho vyvodil nějaké závěry ty sám?“

„K tomu mi chybí fakta, kterých bych se mohl chytit,“ odpověděl. Vstal a začal chodit kolem a nešťastně vzdychal. „Vyšetřování na vysoké úrovni,“ zamumlal.

„Co říkáš?“

„Promiň, mluvím si pro sebe.“

Dál chodil sem a tam, bručel si pro sebe a nakonec si sedl. Usmál se na mě takovým nuceným šklebem. „Je to všechno až moc melodramatické. Podle mne je možné vysvětlit si to jediným způsobem a to mě štve.“

„Ven s tím, ať vidím, zda to naštvě i mě.“

„Naštve je mírné slovo, Traviši. Ale jak chceš. Dejme tomu, že existuje neznámá síla X, uskupení, hnutí, s nám neznámým cílem. Utajení je příkaz č. 1. Bratr Titus je představitelem bruselského syndikátu a přiletěl se podívat na pozemek a uzavřít smlouvu s panem Ladwiggem. Pravděpodobnost, že ho uvidí někdo jiný, a že ho pozná, je prakticky nulová. Ale život neustále tropí ty nejneuvěřitelnější kousky. Gretel nám o bratru Titovi pověděla sedmého prosince. Že ho viděla „minulý týden“. Poslední listopadový týden. Bratr Titus se vrátil do X a oznámil, že ho někdo viděl a poznal. To z nějakých důvodů znamená veliké nebezpečí pro jejich cíl, který má pro ně nejvyšší důležitost. Měli týden na to, aby něco vymysleli a udělali. Poslali své lidi do oblasti Bonnie Brae uprostřed týdne nebo možná i dřív. V sobotu ráno spadl pan Ladwigg z kola a zemřel. Gretel v sobotu onemocněla. Předpokládejme, že oni dva byli jediní, kdo bratra Tita viděli. Toomey a Kline se přijeli v sobotu přesvědčit, zda ti o něm Gretel řekla. Podle toho, cos mi vyprávěl, nedostali z tebe žádné takové informace. Někdo méně opatrný než ty by jim to asi prozradil.“

„Kam, kčertu, míříš?“

„Copak jsem snad neřekl, že půjde o tak melodramatickou rekonstrukci, že tě až naštvě? Kdybys jim vyklopil všechno, co víš o bratru Titovi, všechno, co ti o něm řekla Gretel, byl bys teď asi v nemocnici a moc života by ti nezbyvalo.“

Snažil jsem se to pochopit, ale nedávalo mi to smysl. „Tak dobře, řekněme, že máš pravdu. Ale proč pak ta šaráda se mnou? Jestli je jejich cíl tak důležitý, proč si na mě prostě nepočkají, až se setmí, nerozbijou mi lebku a nehodí mě do moře?“

„Nechtěl jsi vzbudit žádný rozruch. Člověk může spadnout z kola a zabít se. Mladá žena, která pracuje v Bonnie Brae, může onemocnět a zemřít. Úřady nepojmou žádné podezření. Ale kdyby se náhle při-

hodila nehoda i jejímu příteli nebo kdyby onemocněl jako ona, to by byla jiná.“

„Úřady by si mohly myslet, že jsem se nakazil od ní.“

„A to by vyvolalo reakci, jakou nemohou potřebovat. Říkals přece, že o jejím onemocnění a smrti dali zprávu do toho střediska v Atlantě.“

„Ano, alespoň doktor Tower o tom mluvil.“

„Tak vidíš. Kdyby se ukázalo, že jde o nakažlivou chorobu, dovedeš si představit ty titulky v novinách?“

„Intelektuální hrátky jsou tvoje specialita, Meyere. Ale mě ty tvoje nárážky, že Gretel zavraždili nebo otrávil vůbec nebaví. Propánaboha, copak jsi ji neviděl? Byla nemocná, strašně nemocná. Víš, jaká byla její poslední slova? ‚Celá uvnitř hořím. Je mi hrozně zle, Trave, hrozně zle.‘ Nikdy na ně nezapomenu. Mohla se přece zmínit o Titovi v Bonnie Brae. Mohla se na něho zeptat toho pana Broffského nebo pana Slatera. A mohla jim o něm říct to, co pověděla nám.“

„Jen si vzpomeň, jak nám to řekla. Začala tím, že si myslí, že se tam děje něco zvláštního. Nebyla si ale jistá. A pochybuji, že by něco takového řekla lidem, pro které pracovala. Nebo lidem, se kterými pracovala. Existuje způsob, jak se přesvědčit, že nemám pravdu: zeptat se Broffského a Slatera, zda jim někdo kladl stejné otázky jako tobě. Nezdá se mi, že by ti dva mluvili jen s tebou.“

Podíval jsem se na něho. „Kdybych si jen na chvíli měl myslet že ji někdo... otrávil...“

„Koukni, Traviši, nevymýšlím si scénář pro nějaký filmový trhák. Chtěls po mně, abych se pokusil nějak dopátrat, co ti dva po tobě chtěli. Dává to smysl jen v tom případě, že Ladwigg i Gretel byli zavražděni. Jinak ne.“

„Myslíš to vážně!“

„Natolik, že si to chci každopádně ověřit.“

„Zjištěním, že se taky ptali Broffského a Slatera, že?“

Odjel jsem tedy s Meyerem znovu do Bonnie Brae. Neuvědomil jsem si, jak to pro mne bude těžké. Ještě víc to rozjitřilo mé vzpomínky na Gretel.

Slater byl na obědě. Stanley Broffski byl ve své kanceláři. Sekretářka se mne zeptala, o čem s ním chceme mluvit. „O něčem, co se týká pana Hermana Ladwigga,“ odpověděl jsem jí. Odcupitala, ale brzy se vrátila a pokynula nám, abychom vstoupili.

Broffski seděl za velkým bílým stolem plným korespondence a technických výkresů. Byl tělnatý, divže mu sportovní tričko neprasalo ve švech. Černé vlasy nosil sčesané do čela a pod nosem měl knír jako Groucho Marx. Bylo na něm vidět, že je netrpělivý a že není ve své kůži.

Ukázal na židle, abychom se posadili. „Namouduši, co bych za to dal, kdyby se byl Herm naučil pořizovat záznamy o svých jednáních. Pochopte mě, nic proti němu. Nikdy jsem neměl lepšího partnera. Ale on neustále dělal spoustu věcí na vlastní pěst. Snažím se dát dohromady, co udělal a co ne, a věřte mi, že bych z toho někdy lezl po zdi.“

„Předpokládám,“ řekl Meyer, „že jste měli rozdělené kompetence.“

„Ano. Já mám na starosti farmu a tenisový klub a brzy k nim přibude stáj pro koně. Na její stavbě se už pracuje.“ Pootočil svou otáčecí židli a ukázal širokým oknem směrem ke staré stodole vzdálené asi sto yardů. Tam stály u hromady prken dva malé nákladáky a dodávka. Dále vlevo běžela po mírném svahu dolů skupina tlustých. Většinou ženy středního věku a několik mužů a chlapců a dívek. Na dálku vypadali všichni stejně, bez ohledu na věk. Všichni měli propocené trička a šortky. Kolem nich poskakovala štíhlá žena, běžela dopředu a vracela se a tleskala rukama.

„O pozemky a domy se staráme společně, chci říct, starali jsme se společně,“ pokračoval. „Herm měl na starost prodej pozemků. Uměl v tom báječně chodit. Moc nám schází. Pomáhá nám také samozřejmě provozní ředitel, pan Slater. Ten zajišťuje, aby všechno běželo hladce. Nebýt jeho, nevím, co bych si počal. A po Hermovi jsme přišli o báječné děvče. Dostala najednou takovou zvláštní chřipku nebo co. Nepracovala u nás dlouho, ale Slater říká, že byla báječná. Zvládla všechno, od účetnictví až po vyučování tenisu. Víte, tohle je solidní podnik a má to budoucnost. A jsme dobrá parta. Máme

tady spoustu volných pozemků, ale nedopustíme, aby se tu stavělo něco, co by bylo pod úrovní. Co jste si vlastně přáli, pánové? Týká se to obchodu?“

„Jde nám o to,“ řekl Meyer, „zjistit, kdo to sem přiletěl asi před třemi týdny, tak okolo dvacátého osmého nebo devátého listopadu. Aby si pohovořil s panem Ladwiggem a pak hned druhý den ráno zase odletěl.“

„V malém modrém letadle,“ dodal Broffski zlostně a zamračil se. „Už mám toho zatracenýho modrýho letadla až po krk. Tu přistávací dráhu dám odstranit. Copak ji někdo potřebuje?“

Došel ke dveřím kolem nás a křičel: „Morsi! Pojd'te sem, prosím, na chvilku!“

Morse Slater mě okamžitě poznal. Podal mi ruku a řekl: „Je mi velice líto, pane McGee, že jsem nemohl přijít na zádušní mši. Do poslední chvíle jsem doufal, že to stihnu, ale něco mi do toho přišlo.“

„Chápu to, neomlouvejte se. Meyere, tohle je pan Morse Slater. Už jsem ti o něm vyprávěl.“

Když si potřásali pravicemi, zeptal se Broffski: „O jaké mši to mluvíte?“

„Za Gretel Howardovou.“

Na tváři se mu objevil výraz poznání a pochopení. „McGee! Už jsem o vás slyšel. Od Gretel. Co má tohle všechno společného s tím zatraceným modrým letadlem?“

Meyer se zeptal zdvořile: „Zajímal se o to letadlo i někdo jiný?“

„Byli zde z Federálního úřadu pro letectví. Povězte jim o tom, Morsi.“

Všichni jsme se posadili a Morse spustil: „Šlo zřejmě o nějaké vážné narušení bezpečnostních předpisů. Trasa toho letu byla příliš blízko nějaké komerční lince, něco takového. Byl tady nějaký pan Ryan z Washingtonu. Má na starosti výzkum v terénu a zjistil, že letadlo letělo sem. Byl hrozně tvrdohlavý. Za nic na světě nechápal, že nikdo kromě pana Ladwiggova neví, odkud to letadlo přiletělo, kdo v něm letěl, a kam odletělo. Chtěl každopádně mluvit s někým dalším ze zaměstnanců a donutil mě, abych s ním zašel k paní Lagwiggové.“

Broffski pokračoval: „Catherine o tom samozřejmě nic nevěděla. Toho chlapíka, co přiletěl, ani nezahlédla. Herm ho prý zavedl do křídla pro hosty, a jednal s ním pozdě do noci. Herm jí řekl, aby si nedělala starosti s večeří. Když se pak druhý den do toho křídla pro hosty podívala, našla tam sáčky, co se do nich balí grilovaná kuřata. Herm prý asi zajel do obchodu, kde grilují kuřata. Brzy ráno pak slyšela, jak Herm odjíždí v toyotě. Herm jí jen pověděl, že jde o velký obchod, o rozsáhlé pozemky, a že s hostem diskutovali o stavbě a o lhůtách. Byla to od toho Ryana nestydatost jít s tím otravovat Catherine.“

Morse Slater ještě dodal: „Ode mě chtěl Ryan vědět, zdali to letadlo nepřiletělo z ostrovů s nákladem drog. Že prý se postará o to, aby ten pilot už nikdy neletěl. Nechtěl uvěřit, že neznáme identifikační číslo toho letadla a že o tom nemáme žádné zápisy. Ukázal jsem mu samozřejmě přistávací dráhu. Je zarostlá trávou, máme tam jen starou boudu, větrný pytel a benzínové čerpadlo na zámek. Nikdo tam nemá službu, aby zaznamenával přílety a odlety.“

„Dovolili jsme Ryanovi, aby se podíval na Hermovy poznámky a kalendář s denními záznamy,“ vmísil se opět Broffski. „Že prý nám pošle obsílku k soudu. Že podá trestní oznámení, pokud to neuděláme sami. Ale my nemáme proč.“

„Kdy tu pan Ryan byl?“ zeptal se Meyer.

Slater přemýšlel: „Minulý čtvrtek, třináctého. Úplně nám naboural celý denní program.“

„Vzpomněl byste si na jeho celé jméno?“ zeptal se Meyer.

„Howard C. Ryan. Asi čtyřicátník. Bledý, rozložitý, měkkota. Autokratické vystupování. Nepříjemný chlapík.“

„Stále jsem ještě nepochopil, proč jste sem vy dva přijeli,“ poštěžoval si Broffski. „Proč vám tolik záleží na tom, kdo sem, kčertu, přiletěl? Co to má s vámi společného?“

Sáhl jsem do pomyslné nejspodnější zásuvky s triky a s jedním se vytasil. Naladil jsem tvář do výrazu naprosté upřímnosti, omluvil se v duchu Gretel a naklonil jsem se ke Broffskimu: „Pane Broffski, chodil jsem ke Gretel každou chvíli, když umírala. Ke konci se napolo probrala z bezvědomí a řekla několikrát za sebou: „Modré letadlo,

modré letadlo.' Myslel jsem, že mluví z cesty, protože měla vysokou horečku. Ale jestli neblouznila, tak se mi snažila povědět něco důležitého. Když se pak někdo o pohřbu zmínil o modrém letadle, že tady bylo týden před její smrtí, tak mě napadlo... že za to nic nedám, když se vás na to vyptám, protože jste byli jejími přáteli.“

„Samozřejmě, že to nevádí! Ani v nejmenším!“ pospíšil si ujistit mě Broffski. „Gretel byla skvělá žena. Báječná. Všichni jsme si toho cenili. Teď je mi jasné, proč se na to letadlo ptáte, ale nic o něm nevím. Kdo v něm přiletěl, věděl jenom Herm, a vypadá to, že nechtěl, aby to věděl ještě někdo jiný.“

„Ale proč?“ divil se Morse Slater a zamračil se.

„To nikdo neví,“ odpověděl mu Broffski. „Možná, že šlo o nějaký obchod, o kterém nám nechtěl nic povědět. Jestli zájem té druhé strany trvá, tak se nám ozve. Možná, že to bude lepší obchod než s tím Bruselem.“

„S Bruselem?“ podivil se Meyer.

„Dvacet akrů půdy, ležící ladem na západní straně,“ řekl Slater. „Deset procent kupní ceny už uložili na naše bankovní konto. Kupujícím je jakási společnost Morgen Group.“

„Zvláštní jméno,“ podotkl Meyer.

„Co je na něm tak zvláštního?“ nechápal Broffski.

„Je to název zastaralé míry, která se používala v Holandsku a v Jižní Africe. Jeden *morgen* jsou přibližně dva akry. V překladu to také znamená ráno, jitro. Původ té míry je zřejmě takový, že jde o plochu, kterou je schopen člověk s koňmi zorat za jediné ráno.“

Broffski se na něho zadíval s obdivným úžasem: „Máte v hlavě víc takových znalostí? V jakém oboru vlastně pracujete?“

„Jsem ekonom, napolo v důchodu.“

„Peníze přišly na konto přes jednu bruselskou banku. Herm na ně nikde nemá zapsané spojení. Čtyřikrát jsem do té banky volal, ale nikdo tam o existenci nějaké Morgen Group nic neví. Mám prý napsat na adresu banky, a pokud ta společnost existuje, prý jí to doručí. Poslal jsem telegram, ale vrátil se mi jako nedoručitelný. Tak jsem poslal dopis a čekám.“

Meyer pokýval hlavou. „Morgen Group má asi něco podobného jako tajné konto. Brusel se začíná pomalu tlačit na místo, které zaujímá Švýcarsko. Diskrétnost je zaručena belgickým právním řádem. Mají spoustu takových kont, provádějí investice a nemají nejmenší zájem něco o tom prozrazovat, stejně jako Švýcaři. Takže tajné konto je chráněno a nikdo se o něm nic bližšího nedozví.“

„To mi nejde na rozum,“ namítl Broffski. „Herm mi řekl, že tady chtějí nějakí Belgičané postavit vlastní klubový hotel na dvaceti akrech, aby sem členové nějakého klubu jezdili na dovolenou.“

„Třeba to tedy byla jen zástěrka a je za tím něco jiného,“ ozval se Slater.

Broffski se na něho zadíval s nevolí: „To zrovna. Že by nám tady přímo před nosem chtěli postavit skladiště drog nebo studio pro natáčení pornofilmů?“

Broffski si povzdechl. „Co se dá dělat? Aspoň tedy nic, co bych mohl podniknout já. Pozemky tu leží sice teď ladem, ale za jedenáct měsíců půjdou znovu na trh, jen co vyprší lhůta na doplatek. Buď se prodají, nebo se o ně nějak postaráme my sami.“ Vstal a natáhl přes stůl pravici. „Lituji, že vám víc nepomůžeme.“ Potřásli jsme si rukama a Morse Slater nás vyprovodil ven.

„Mohli bychom se tady porozhlédnout?“ zeptal se Meyer.

„Beze všeho.“ Dal nám brožurku s mapou Bonnie Brae. Byly na ní zakresleny stávající i budoucí silnice. Slater nám ukázal na mapě tu část pozemků, kterou chtěli a snad stále chtějí koupit Belgičané. Poděkovali jsme mu a vyšli ven do denního světla pod zamračenou oblohou.

6

Šli jsme zarostlým polem k přístávací ploše. Prošli jsme vzrostlým svízelem a pak jsme se zbavili chomáčů, které se nám přichytily na manžetách kalhot a na ponožkách. Meyer zkoumal povrch přístávací plochy podupáváním.

„Nějaký druh vyztužení půdy cementem. Zorá se to, smísí se cement s hlínou, zplanýruje se to, namočí a uválčuje. Rychlé a snadné.“

Asi sto yardů od nás stloukali řemeslníci kostru domku.

„Jestli sem Ladwigg přijel tam od těch domků, musel projet kolem tamhletoho křoví a palem,“ mínil Meyer.

Šli jsme se podívat po stopách pneumatik, i když by byly už asi tři neděle staré. V husté trávě byla slabá stopa, otisk boty v zaschlém blátě a na konci stébel byly kapičky oleje.

„Musela se tady zastavit brzy ráno, když hledala tu sponku,“ řekl jsem. „Ale co z toho?“

Meyer pokrčil rameny. „*Nevím*. Víم jenom, že se potřebujeme opřít o nějaké informace. Víme teď víc než předtím. Bylo by těžké, a podle mne i bláhové, snažit se předem určovat, která fakta nám k něčemu budou a která ne.“

„Jestli tady stála, zrovna na tomhle místě, zaslechla motor a udělala krok tímhle směrem, projelo kolem ní to auto asi tak ve vzdálenosti necelého metru, jak uvedla. Mohli bychom sledovat zpětně cestu, kterou Herm jel, až k jeho domu. Ale nemyslím si, že má nějaký význam to, že se pustil přes pole místo po silnici. A takovými terény auty se běžně jezdí po cestách necestách. Kromě toho to dělá některým řidičům moc dobře. Takže třeba nešlo o úmysl tu jízdu uta-

jit, spíš jen o povyražení. Na druhé straně nechtěl, aby se s hostem setkala paní Ladwiggová, a proto spolu jedli v křídle pro hosty. Ale, Meyere, *nač* nám tohle všechno, kčertu, je?“

Křičet na Meyera nemá smysl. Shovívavě se na mě usmál.

„Zopakujme si, co víme bezpečně. Třináctého prosince, dva dny předtím, než k tobě přišli Toomey a Kline, přijel do Bonnie Brae pan Ryan. Nemyslím si, že se Federální úřad pro letectví běžně zabývá případy, kdy malá letadla ohrozí bezpečnost letů konaných podle letového řádu. To je přece věcí Civilního výboru pro letectví. A pokud skutečně bylo nebezpečí kolize s nějakým letadlem na pravidelné lince, byli by si jeho piloti poznamenali značku toho prcka. Podle předpisů musí každé letadlo mít napsanou značku velkým a barevně kontrastním písmem. Kromě toho všechna letadla, která letí kolem pobřeží, sledují taky celníci. A konečně: Nezdá se ti, že jsou všechna ta vymyšlená jména až moc na jedno brdo? Howard C, Robert A. a Richard E. Jestli se vyskytnou další, nic bych za to nedal, že to budou William B. a Thomas D.“

Meyer mě nikdy nepřestane uvádět v úžas. Má snad tu svou tvrdou palici přímo nabitou mikroprocesory. Neustále analyzuje informace, syntetizuje je, ukládá do paměti a loví je z ní dle potřeby. Ale vždycky, když se tak soustředím na ten jeho pronikavý intelekt, vybaví se mi zároveň Meyer na diskotéce. Tancuje jako velký neohrabaný medvěd se třemi mladými blondýnkami najednou. Když se pak posadí jako Buddha, hltají ty dívky jeho slova se zbožnou úctou. Chrlí ze sebe vodopád příběhů a vymýšlí si na fleku lyrické básně. Tančící Meyer, lesknoucí se potem ve světle diskotéky, s očima, které přímo žhnou nadšením, protipól přístroje na elektronické zpracovávání dat, ukrytého v jeho lebce.

Odsunuli jsme se do polostínu mladého dubu. Pod bílým fluoreskujícím nebem neměl jeho stín téměř ohraničení.

Meyer se opřel o kmen stromu. Já jsem se posadil na paty a začal se vrtat ve ztvrdlé půdě ulomenou větví.

„To je hrozné!“ ozval se podrážděně.

„Nerozumím ti. Co je hrozné?“

„Představ si, že by nám Gretel nikdy nic neřekla o bratru Titovi. Nemusela nám přece nic říct, nemyslíš? A kde bychom v tom případě byli? Uvěřil bys jejich povídačce, že jim šlo o něco, co se děje v Bonnie Brae. Doufejme, že uvěřili tomu, že ti Gretel nic nepověděla. Personál v Bonnie Brae nepoznal, že Ryan se za úředníka Federálního úřadu pro letectví pouze vydává. Toomey, Kline a Ryan zametali stopy. Jiné vysvětlení neznám. Ladwigg i Gretel byli zabiti!“

„Ne!“

„Ano, Traversi. V obou případech to mělo vypadat jako běžná smrt. Nehoda a smrtelné onemocnění. Ani jedno, ani druhé nesmělo vzbudit podezření. Bylo pro ně z nějakého důvodu nesmírně důležité, aby nezůstal na živu nikdo, kdo by mohl promluvit o bratru Titovi. Je sice malá pravděpodobnost, že bratra Tita někdo mohl poznat, ale i tak to pro X znamená riziko. Uvědom si, že X označují buď jednotlivce nebo organizaci. Když kladou takový důraz na utajení, tak si myslím, že mezi bratrem Titem a těmi dvaceti akry, na které Morgen Group složila zálohu, je souvislost.“

„Ale proč museli zabít Gretel? Co z toho, že ho poznala? Bez ohledu na to, že nevíme, co má nebo mají za lubem, je to přece set-sakra přehnaná reakce, nemyslíš? Zabít ji jen proto, že ho možná poznala!“

„Tady tápu, Traversi. Zkoušel jsem si představit, co by asi mohlo být pro takovou organizovanou skupinu – a že jsou dobře organizovaní, to mi věř – tak důležité, aby jim stálo za to zamést po návštěvě představitele nějaké obskurní náboženské sekty každou stopu. Pro lidi, co na to mají žaludek, není obtížné někoho zlikvidovat. Proberme si to. Můžeme podle mne zcela vyloučit Catherine Ladwiggovou, Stanleye Broffskiho a Morse Slatra. Zahladit každou stopu, aby nevznikl ani stín podezření, vyžaduje důkladnost, organizaci a opatrnost. Kdyby ti Gretel nic neřekla, vyšlo by jim to. Kdyby ses byl se vším svěřil Toomeyemu a Klinovi, zas by jim to vyšlo. Vyřídili by si to totiž i s tebou.“

„Melodrama.“

„Ano, souhlasím. Ale dej si všechna ta fakta dohromady jakým-koli jiným způsobem a uvidíš, že ti z toho vyleze ještě větší nesmysl.“

„Takže podle tebe Morgen Group chce postavit v Bonnie Brae něco strašně tajného. Třeba fabriku na heroin. Nebo bratr Titus jede v obchodě s marihuanou. Vzpamatuj se, Meyere, není to moc překombinované?“

Vstal jsem a namířil si to přes pole k nové asfaltové silnici. Zpozoroval jsem, jak se cosi třpytí v trávě a shýbl jsem se pro to. Několikrát jsem u ní tu sponku viděl na palubě *The Busted Flush*, když jsme obeplouvali poloostrov. Byla z mexického stříbra. Trojrozměrná aztécká hlava ze zeleného kamene ve stříbrném rámu. Dost hrubá práce a nespolehlivý uzávěr.

Kolik náhod může sehrát svou roli? Kdyby našla tu sponku, než vezl Ladwigg Tita k letadlu – kdyby neobjevili s bývalým manželem švagrovou v táboře v Kalifornii – kdyby si našla v Lauderdale jinou práci...

Z pohledu na tu primitivní zelenou hlavu na sponce se mi začalo dělat nanic. Svět je protkán záhadnou neviditelnou pavučinou, jejíž vlákna dosahují do nemožných dálek a my je zahlédneme jen zřídkakdy, když na ně dopadne to pravé světlo.

Ta největší náhoda ze všech. Kdybychom se nikdy nesetkali! Vždyť já jsem ji sem přivezl.

Kdyby se její matka nepoznala s jejím otcem.

Kdyby, samé kdyby.

Takové úvahy nevedou k ničemu rozumnému. Jen k pověřivosti nebo paranoie, ke dvěma zastávkám na cestě k nevyléčitelné depresi. Kdysi jsem se vydal nazdařbůh přes pole. Šel jsem bez cíle, chvílemi jsem se koukal na nebe a na vrcholky stromů, chvílemi jsem se shýbal pro stébla trav a cucal je, tu a tam jsem nakopl kámen. Pak vjel na pole džíp a okamžitě vyletěl do povětří. Stejně tak dopadli lidé, kteří chtěli zachraňovat posádku džípu. Stál jsem tam v bezpečí, zalitý potem a celý roztřesený, zatímco odborníci vykopávali miny. Přes devadesát jich našli, odjistili, složili na hromady a odvezli. Tak to občas chodí. Přednáška *profesora McGee z filozofie*. Život je mi-

nové pole. Promyslete si to, posluchači, a napište o tom slohovou práci.

Vložil jsem sponku do kapsy. Talisman. Třel jsem tu zelenou tvář bříškem palce, abych se zbavil vnitřního napětí. Pokud si pamatuji, nosila ji na copu, který jí většinou spočíval na levé straně hrudi, tam, kde začíná zakřivení řadra vzhůru. Koupila ji prý na Girardelliho náměstí v San Francisku v obchodě uměleckými předměty. Sama, při nákupu jsem s ní nebyl. Nikde, kde jsem s ní nebyl, už s ní nemohu být. Jen málo věcí je horších než představa, že už někoho nikdy neuvidíte.

„Náhoda,“ řekl jsem Meyerovi. „Možná, že ji někdo chtěl později zabít, ale nebylo to zapotřebí. Onemocněla a antibiotika selhala. A proto zemřela.“

„Možná,“ pokrčil Meyer rameny, „možná, že to tak bylo.“

Druhý den ráno ve čtvrt na devět se ozval na hausbótu telefon. Jakmile jsem zvedl sluchátko, ten druhý to položil. Za čtvrt hodiny zazvonil telefon znovu a hlas na druhém konci drátu mi řekl: „Zapamatujte si tohle číslo, McGee. Sedm – devět – dva, nula – devět – nula – sedm. Zavolejte co nejdříve z nějaké budky. Sedm – devět – dva, nula – devět – nula – sedm.“

A zavěsil. Příjemný hlas, žádný regionální přízvuk. Zapsal jsem si číslo, dopil kávu a přitom uvažoval, co dál. Pak jsem zamkl a vydal se k budce.

Odpověděl mi týž hlas. „Tady McGee, ozval jsem se.“

„Jak se jmenovala vaše matka za svobodna?“

„Devlinová. Mary Catherine Devlinová.“

„Jedte k molu šedesát šest a zaparkujte. Vejděte zadním vchodem do hotelu, je to vchod přímo naproti přístavišti. Zahněte doprava a jděte pomalu chodbou do hlavní části hotelu.“

„Proč?“

Po krátké odmlce hlas odpověděl: „Jistě přece chcete vědět, proč kdosi musel zemřít.“

„Kdo, kčertu, jste?“

„Pamatujete si, co jsem vám řekl?“

„Jistě.“

Zavěsil. Zašel jsem k malému otlučenému člunu *John Maynard Keynes* a vzbudil svého kamaráda Meyera. Vyšel z kabiny a mžoural ve slunci. Kávu si vzal s sebou. Vypadal utahaně a strnisko na tváři tento dojem jen umocňovalo. Zopakoval jsem skoro slovo od slova oba své telefonické hovory.

„Matčino jméno za svobodna. Standardní bezpečnostní opatření. Tak se ujistili, že mluví s tebou.“

„To je mi jasné. Někdo mi chce říct, proč Gretel musela zemřít.“

„Půjdeš tam, to se ví.“

„Proto jsem ti to přišel povědět. Abys to mohl ohlásit na policii, kdybych se nevrátil.“

„Pojedu s tebou.“

„Prima. Neříkal, že musím přijít sám. Počkáš v autě. A budeš ozbrojen.“

„To víš, moc nebezpečný stejně nebudu.“

„Vezmeme si ty kapesní krátkovlnné vysílačky, ty hračky, a dáme do nich nové baterie. Ti záhadní cizinci budou v nějakém hotelovém pokoji. Předpokládám, že nepůjde jen o jednoho člověka. Já si dám vysílačku do kapsy. Uslyšíš můj přepínací signál, i když nebudu mít vytaženou anténu. Hned si to vyzkoušíme.“

Zjistili jsme, že signály jsou slyšet až na vzdálenost jednoho stadiu. Dohodli jsme si čísla. Krátké signály pro čísla od 1 do 9, delší pro nulu. Pokoj 302 bude *tu – tu – tu – túúú – tu – tu*.

„A co když má hotel ocelovou kostru?“ chtěl Meyer ještě vědět.

„Musíš napjatě poslouchat. Počítám, že mi vysílačku rychle zabaví. Sdělím ti číslo pokoje hned, jak budu moci.“

Na parkovišti je spousta stromů. Obešel jsem je zezadu a vydal se rychle k hotelu. Vešel jsem do obloukovitého vchodu a dal se pomalu doprava. Pokoje byly po mé pravé ruce. Mohli mě tedy vidět oknem.

Měl jsem ruku v kapse na tlačítku vysílačky. Za mnou se otevřely dveře. Otočil jsem se. Pokoj 121. Úplná hračka. Bledý mladík, štíhlý, s velkým nosem a býčí šíjí, mi pokynul, abych vešel. Měl ble-

dě modré trenýrky a kolem krku ručník. Vlasy měl mokré zřejmě ještě z ranního plavání.

Za zády se mi ozval hlas, který jsem znal z telefonu. Jeho majitele jsem při vstupu do pokoje nezaregistroval. „Ruku z kapsy! Tak je to v pořádku. Pojd'te dál. Prima.“

Mladík mi poklepal na rameno a vyndal mi vysílačku z kapsy. *Krátkovlnná vysílačka pro děti* přečetl nahlas ze štítku. Ušklíbl se a odhodil ji na jednu z postelí. „Tak to bychom měli.“

„Sedněte si tamhle do křesla u stolu, pane McGee,“ řekl hlas za mými zády.

Rozhlédl jsem se po místnosti. Velký pokoj, manželské postele, koberec ode zdi ke zdi, malý větrák, nové tapety. Mezi poloroztaženými záclonami jsem si všiml lehátek na malé terase za posuvnými dveřmi. Z pokoje bylo vidět až na parkoviště.

Sedl jsem si a podíval se na majitele hlasu. Jako *plavci* i jemu táhlo na třícítku. Průměrně vysoký, vzpěračská ramena. Lesklé tmavé vlasy, hranatá brada, silný krk. Brýle s kovovými obroučkami, skla slabě zabarvená. Příjemný úsměv.

„Jmenuji se McGee,“ řekl jsem.

„Myslím, že se obejdeme bez jmen.“

Vzal si vysílačku, vytáhl anténu, došel k posuvným dveřím a otevřel je. „Doktor Meyer? Všecko v pořádku. Proč sem taky nepříjete?“

Když Meyer neodpověděl, přisunul mi vysílačku. Stiskl jsem tlačítko. „Klidně přijď, Meyere.“

„Tak dobře.“ Tiše a jakoby z velké dálky dodal: „Mám ti vzít klobouk?“

„Ne, nech ho v autě a zamkni. Pokoj jedna – dva – jedna.“

Když Meyer vešel, *plavec* ho prošacoval, prohlásil, že je oukej, zamrkal na mě a prohlásil: „Hledal jsem u něho ten váš klobouk.“

„To to bylo tak průhledné?“

„Nelamte si s tím hlavu,“ prohlásil *vzpěrač*. „Je to jednoduché a účinné. Držte se toho. Že to na nás nezabralo, neznamená, že to je špatné. Ale, doktore Meyere, čekám zvědavě, co mi povíte.“

„Meyere, bez doktora.“

„Fajn. Co kdyby vás požádal, abyste klobouk donesl?“

„Je několik způsobů, jak mě mohl požádat. Podle toho, jak by odhadl situaci. Kdyby si myslel, že to spolu zvládneme, vytáhl bych revolver hned ve dveřích a i on by byl připraven.“

„Zní to moc hezky,“ liboval si *plavec*.

„Vypadá to, že se vyznáte,“ ocenil jsem je.

Vzpěrač pokrčil rameny, sedl si na okraj postele a ukázal Meyerovi na ušák u posuvných dveří. „Ne tolik, jak bychom si přáli. My vám důvěřujeme, pane McGee. Máte kolem přístaviště řadu dobrých známých. Neměli jsme moc času, ale zapojili jsme do toho hodně lidí. Známe vaše armádní záznamy. Do Bahia Mar Marina jsme nasadili i několik turistů. Máme taky informace od našeho člověka v Timber Bay. Taky jsme někoho poslali do Petalumy. Víme, nebo si to aspoň myslíme, že nemáte žádný škraloup, že máte čistý rejstřík, že jste se nikdy nezapletl do obchodu s drogami a že se politicky neangažujete.“

„Kdo to je my?“ zeptal se Meyer.

„To vynechme. Jak už jsem řekl, jména necháme stranou. Ani vám neukážeme žádné průkazky. A pozdější pátrání vám stejně nebude nic platné. Naprosto upřímně: naše jména, ani funkce by vám nebyly k ničemu. Otázky budeme klást my. Spoustu otázek. Může to trvat dost dlouho. Ale začneme tím, že byste nám měli věřit.“

Plavec otevřel skříň a podal z ní *vzpěrači* obálku.

„Než vám ukážu, co v ní je,“ řekl *vzpěrač*, „povím vám, jakou šťastnou náhodou se nám to dostalo do rukou. Doktor Tower oznámil symptomy choroby středisku v Atlante. Už přes rok mají povinnost sdělovat případy s podobnými příznaky určitému oddělení federální vlády. Do Atlanty přiletěl odborník z New Yorku. Letěl tam skoro za hodinu po první zprávě, která došla do Washingtonu. Jakmile si doktor Tower byl jist, že Gretel zemře, zavolal do Atlanty. Odtamtud přiletěl náš odborník, aby se zúčastnil pitvy. Našel, co měl podle pokynů najít. Podívejte se na tyhle fotografie.“

Díval jsem se na něho velice pozorně. Byl levák. Měl sportovní košili přes kalhoty, a když se pohnul, zpozoroval jsem na jeho pravém boku vyboulení.

Podával mi fotografii, a když se pootočil, aby druhou donesl Meyerovi, pustil jsem tu svou na zem, rychle se dostal za jeho záda, sevřel mu levici a hrábl po pouzdře s pistolí. Vytrhl jsem ji a mrštil jí směrem k *plavci*, který se chystal uskočit ke skříni. Oba spadli na noční stolek, shodili ho na zem a každý z nich vytrhl za stolku jednu tenkou nohu.

Jenže to už jsem měl revolver s krátkou hlavní pevně v ruce a Meyer stál za mnou.

„Jen pomalu a naprostý klid,“ křikl jsem na ně. Skutečně oba pomalu a klidně vstávali od trosk nočního stolku. Netvářili se nijak příjemně, ale ani odpudivě. Žádná stopa neklidu či obav. Pozorné soustředění boxerů, čekajících na soupeřův výpad.

Musel jsem se spolehnout na svůj instinkt, i když mě už taky někdy zklamal. Naštěstí nikdy ne fatálně. Většinou byl na mé straně.

„Budeme hrát podle vašich pravidel, pánové,“ oslovil jsem je. „Nechtěl jsem jen, abyste si o nás udělali obrázek, že jsme dva šašci. Je to pro mě otázka hrdosti. Berte to tak, že náš vztah se dostal na jinou úroveň. Uvítám aspoň křestní jména.“

Odhodil jsem revolver na bližší postel a natáhl pravici ke vzpěrači. „Max,“ stiskl mi ji. „A tohle je Jake.“

Jake dal hlavu na stranu. „Možná, že jsem neměl číst nahlas ten nápis na štítku vysílačky, co?“

„Možná, že ne. Co já vím?“

Max si prohlédl revolver a zasunul si jej zpět do pouzdra. Uhla-
dil si košili přes vyboulené místo. Podíval se na mne a bylo vidět, že usilovně přemýšlí. „Jste asi tak o polovinu odvážnější, než jsem vás odhadl, a určitě dvojnásob rychlejší, než kdokoli ve vašem věku a s vaší postavou, aspoň podle mých zkušeností. Ale stejně to bylo pekelně riskantní. A taky dost hloupé. Mohl jste hrábnout vedle a já vás mohl zabít. Z instinktu a taky proto, že jsem tak vycvičený. A protože tuhle práci dělám už tak dlouho.“

„Chtěl na vás udělat dojem,“ mínil Meyer.

„Někteří naši kolegové a nadřízení by nám nikdy neodpustili, jak jste nás dostali,“ prohlásil smutně Jake.

„A nikdy by to nepochopili,“ dodal Max.

„Nebyli tu a tak o tom nemohou vědět,“ upokojil jsem je.

Bylo vidět, jak je pomalu opouští napětí. Jake se bolestivě uho-
dil do holeně. Natekla mu a zmodrala. Já jsem si zatrhl nehet, jak
jsem chňapl po revolveru.

Max se na mě zašklebil a řekl: „Ted’ začínám rozumět trochu víc
tomu, co jsem se o vás dočetl ve vašich osobních záznamech. Ale
přesto trvám na tom, že šlo o hloupý risk.“

Meyer ze sebe vydal podivný zvuk. Vzhlédl od fotografie a ze-
ptal se Maxe: „Markov?“

„Ano. A povězte mi, prosím, jak to, že o tom případu víte.“

7

Meyer se udiveně podíval na Maxe. „Proč bych o něm neměl vědět? Dost se o tom psalo.“

„Ale jak vás to mohlo napadnout na základě těchto fotografií?“

„Na mě udělaly dojem ty detaily.“ Podíval se na strop, svraštil čelo, zavřel oči a pokračoval: „Kulička z platiny a iridia v poměru, který jsem už zapomněl. Necelé dva milimetry v průměru, dva drobné otvory vyvrtané v pravém úhlu, v nichž jsou stopy neznámé látky.“

„Ale vy jste se jen podíval na ty fotografie a už jste věděl, oč jde.“

Meyer se mu podíval upřeně do očí. „Pokud chcete předstírat, že jste profík, *jednejte* jako profík. Kdybych měl v něčem takovém prsty, sotva bych o tom mluvil, nemyslíte? Ti lidé, co v tomhle jedou, jsou natolik profíci, že se neprozradí.“

Vmísil jsem se do jejich dialogu. „Něco vám vysvětlím. Meyer má fantastickou paměť, ale nevím, o čem se vy dva bavíte. To, co vidím na fotografii, vypadá jako stříbrná koule se dvěma špatně vyvrtanými otvory.“

„Měřítko, Traversi,“ upozornil mě Meyer, „podívej se na měřítko.“

Měl pravdu. Šlo o malou kuličku, skoro tak malou jako špendlíková hlavička.

„Dvojče takovéhle věcičky našli v pravém stehně jednoho bulharského emigranta v Londýně,“ řekl Max. „Po jeho smrti. Měl vysokou horečku, rychlý pokles tlaku a selhaly mu ledviny. Už je to nějaký pátek.“

„Někdo ho píchl deštníkem,“ upřesnil to Meyer.

„Ano. Podívejte se na tuhle fotografii. Je na ní předmět, který vyňali z pravé strany krku paní Howardové. Stopy jedu, které zůstaly v otvorech, se analyzují. U jedu v Markovově případě a při pokusu o zavraždění Kostova, ke kterému došlo měsíc před Markovem, neprovedli úplnou analýzu. Kostova zasáhli kuličkou do zad v pařížském metru. Má se za to, že pro vraždu Markova vyvinuli lepší látku, protože Kostov se z toho dostal.“

Seděl jsem zkoprněle a zíral nepřítomně na fotografii té kuličky. Někdo ji vpíchl do krku ženy, kterou jsem miloval, a zabil ji. Bránil jsem se uvěřit tomu, že se něco takového může vůbec stát, a že se to stalo.

„Celá hořím. Je mi hrozně, Trave. Hrozně.“

Tak rychle se změnila v obličej. Tvář jí zešedivěla a oči se jí propadly. Horečka ji požírala. Zbavila ji krásy i života.

Bylo nad mé síly pochopit, jak jí to mohl někdo udělat. Ale někdo jí to udělal. A od této chvíle budu mít jediný jasný cíl života, bez jehož splnění nebude mít pro mne nic cenu – najít vraha.

Vrátil jsem se do přítomnosti a zaslechl jsem konec Meyerovy otázky: „...po Markovovi ještě další oběti?“

„To jsou tajné informace.“

„Kdo to *dělá*?“ chtěl jsem vědět.

Jake mi odpověděl: „Máme důvody pro to domnívat se, že tento jed, komplexní chemickou složeninu, vyvinula Kamera, tým, spadající pod V. oddělení KGB. Máme pádné důkazy o tom, že pracují řadu let na vývoji jedů, které se po vniknutí do organismu rozpadnou na složky, jaké se v lidském těle běžně vyskytují. V roce 1967 zavraždili v Londýně Vladimíra Tkačenka, když se chystal emigrovat. Jak do něho jed dostali a jakého byl složení, nevíme.“

„Připadá mi, jako byste mluvili nějakou cizí řečí. Tohle je kruci Lauderdale. Tady rostou palmy a Mikuláš chodí v tom horku v šortkách. A hemží se to tu turisty. Co má celá ta ruská šaškárna sakra společného s Gretel a se mnou?“

„Dost. A nejen s Gretel a s vámi, ale s každým, kdo žije na téhle planetě,“ řekl Max.

„Na tuhle filozofii vám kašlu,“ odsekl jsem.

„Jak chcete. Markov byl pravděpodobně zavražděn agentem sovětského bloku. Todor Živkov, bulharský diktátor, byl setsakra nešťastný z toho, když Markov promluvil v rádiu Svobodná Evropa. Zřejmě požádal příslušná místa o pomoc, aby ho umlčeli. Pokud jde o vraždu mladé ženy na Floridě, je jasné, že motivace byla jiná. Podívejme se na to takhle: Rusko i USA podporují různé skupiny a hnutí po celém světě. Do ohnisek napětí se dodávají zbraně a střelivo. Přitom neexistuje způsob kontroly, kde tyto zbraně skončí. Dvě největší mocnosti vyzbrojují státy a organizace, jejichž cíle jim jsou blízké, a pak už jen doufají, že to dobře dopadne. Je to velice pokrokový a promyšlený způsob vraždění. KGB si jistě dává pozor. Jen tak by tu kuličku s jedem nedodali každému. Klidně nám to mohlo uniknout. Když odebrali vzorek tkáně paní Howardové, dokud ještě žila, mohla ta kulička být třeba v něm, ale při pořizování mikroskopického vzorku mohli říznout vedle ní a vyhodit ji i se zbytkem tkáně. Úmyslem bylo přece, aby to vypadalo jako běžná smrt. Otázka zní: Proč nesměla žít? Proč to mělo vypadat jako běžná smrt? Podíval jsem se na jednoho po druhém. „Takže vy nevíte, kdo to udělal, či snad ano?“

Max zavrtěl hlavou. „Nemáme ponětí. Nevíme, čeho se chytit, spoléháme, že vy nám pomůžete.“

Meyer se zeptal: „O jaký druh lidí podle vás asi jde. Kdo by sem tak mohl takovou věc přivést?“

Max pokrčil rameny. „Možná nějaký tajný agent. Někdo, koho sem už dávno nasadili. Nebo člen nějaké militantní skupiny, kdokoli, komu jde o to rozvrátit politickou stabilitu násilnými prostředky. Já vím, nezní to moc rozumně. Gretel nevypadá jako vhodný cíl. Mohl by jím spíš být nějaký šejk, předseda vlády nebo výzkumník, který pracuje na závažném problému. Povězte, pane McGee, existuje důvod domnívat se, že Gretel mohla být zapojena do nějaké militantní politické organizace?“

Zadíval jsem se na zem a promýšlel jsem odpověď. „Žili jsme spolu na hausbótu. Několik měsíců. A hodně jsme si povídali. Vždycky jsme k sobě byli naprosto upřímní. Vyprávěli jsme si o své

minulosti, co jsme prožili od samého narození. Gretel byla stejně apolitická jako já. Ani jeden z nás se příliš nestaral o to, kdo je kde u vesla. Možná, že to pokládáte za nesprávné. Ale taková byla a takový jsem i já.“

„A nemohla před vámi něco tajit?“

„Ne. A vím to bezpečně.“

„Kdy ucítla to bodnutí?“

„To nevím. Když mi telefonovala, vyprávěla, co všechno jí ten den nevyšlo. Ne, vlastně ne. O tom, že ji něco kouslo, mi pověděla až v nemocnici. Když to ráno snídala, rozbila hrníček, který jsem jí dal. Pak se dozvěděla, že jeden z šéfů spadl z kola a zemřel. Potom ji údajně bodl ten hmyz. Nakonec omdlela a rozbila při pádu lampu v bytě pana Ladwigg. Z toho, jak ty události šly podle jejího vyprávění za sebou, bych usoudil, že k tomu bodnutí mohlo dojít mezi osmou a desátou ráno. Jak to do ní vlastně dostali?“

Jake potřásl hlavou. „Je to tak nepatrná věčička, že není snadné dostat ji do těla. Má tak malou hmotnost, že je špatným projektilem. Jako kdyby chtěl někdo házet zrnkem rýže. V jedné skupině... my jsme totiž dělali pokusy se stříbrnými korálky o přibližně stejné velikosti a hmotnosti. Pohonnou silou může být stlačený vzduch, pružinový mechanismus nebo malá dávka střelného prachu. Zdá se, že nejlepší je stlačený vzduch. Proto, aby kulička vnikla do kůže, je nejefektivnější vzdálenost asi pětadvacet centimetrů. Při větší vzdálenosti se pro malou hmotnost drasticky sníží rychlost i síla projektilu. Takže vrah se musel se zbraní dostat na pár centimetrů od jejího krku. Ta zbraň mohla být ukrytá v knize, fotoaparátu, hůlce, dýmce, peněženke – prakticky v jakémkoli malém nenápadném předmětu. Nejlepší se to provádí venku, v davu.“

„Třeba v hloučku lidí, kteří se shlukli kolem ležícího Ladwiga?“

„Ano, přesně tak,“ přisvědčil Max. „Představuji si to takhle: O tom, že se Ladwigg ráno projíždí na kole, se vědělo. Vrah si vyhlédl vhodné místo, kam nebylo odnikud vidět, a kde mohl náhle Ladwiggovi vstoupit do dráhy a uhodit ho kamenem do čela. Když pak někdo objevil jeho tělo a začaly houkat sirény, seběhli se tam lidé z

blízkých i dalekých domků. A také z kanceláří. Je to nová organizace a lidé se většinou ještě neznají. Osobu vraha mohli považovat za nového majitele některého domku. Markova tenkrát bodli hrotem deštěníku do lýtky. Paní Howardovou do krku. Jak jsem už řekl, zbraní mohl být jakýkoli nenápadný běžný předmět. A lidé seskupení kolem Ladwiggova si moc nevšíмали, co se děje kolem. Když jsme se dozvěděli, co způsobilo smrt paní Howardové a rozebrali si podrobněji okolnosti Ladwiggova pádu z kola a jeho smrti, došli jsme k jednoznačnému závěru, že obě vraždy byly naplánovány současně.“

„Než jste dospěli k tomuto závěru,“ řekl jsem, „museli jste udělat spoustu práce. Proč nám neřeknete všechno, co víte, abychom nemuseli zbytečně opakovat kroky, které vy už máte za sebou?“

„Ba ne, takhle je to lepší. Chceme si jen ověřit, jaké máte informace.“

„A jestli si umíme dát všechna fakta dohromady, že?“

„A proč ne? Nikdo přece neuvažuje bezchybně. Vy hned tak vyletíte. O vaši čest už přece neběží,“ tvrdil Max.

„Tak se ptejte.“

„Pánové!“ skočil nám Meyer do řeči. „Bud’me přátelé. Povím vám o tom, jak za panem McGee přišli minulou sobotu dva pánové, dále o návštěvě jednoho muže v Bonnie Brae ve čtvrtek třináctého, o několika svých včerejších telefonických rozhovorech a o našem včerejším výletu do Bonnie Brae. Ale než se do toho pustím, řeknu vám, co nám večer v pátek sedmého prosince svěřila Gretel Howardová. Protože vím, že vás zajímá všechno, nevynechám ani sebemenší detail a sdělím vám i svá podezření, dohady a dílčí závěry. Pokládáte to za užitečné?“

„Za velice užitečné.“

„Než začnu, podotýkám, že vám věřím. Myslím, že jste opravdu policajti a nehrajete to na nás. Sám bych nebyl tak sdílný. Ale když můj přítel Travis hodil revolver na postel a mávnul pravičkou, viděl jsem, že vám věří. Víم totiž, jak jeho pravička dovede udeřit. Ale neudeřila, a tak tedy máte i mou důvěru.“

Vyhledal jsem si pohodlnější ušák. Jake stiskl tlačítko nahrávání u magnetofonu. Meyer projevil o tolik lepší paměť než já, až mě s

hrůzou napadlo, zda mi neměkne mozek. Hovořil v ucelených větách, odstavcích i kapitolách. Tu a tam si Max něco poznamenal na papír. Kdykoli mne napadlo, že Meyer něco vynechal, zjistil jsem, že se k tomu po malé chvilce vrátil. Když skončil, trochu chraptl. Udělali jsme pauzu a objednali si na pokoj opožděný oběd. Jake převzal ve dveřích pojízdný servírovací stůl, podepsal účet a zajel s vozíkem do pokoje.

Při obědě jsme si vyměnili obligátní komentáře o počasí, ceně hotelových pokojů, výskytu makrel a množství vitamínu C, nutného k tomu, aby se předešlo chřipce.

Pak Jake odvezl vozík na chodbu, zavřel dveře a Max začal chodit po místnosti sem a tam. Mračil se a občas uhodil pěstí do dlaně druhé ruky.

Zastavil se u stolu a podíval se na své poznámky. „Zopakujte mi, prosím, ještě jednou, jak popsala bratra Tita. Pokud možno, jejími slovy.“

„To vám řeknu přesně doslova,“ odpověděl mu Meyer.

„Jak to, kčertu, svedete?“

„Nechtě mě pár minut přemýšlet.“ Zavřel oči a začal dýchat pomalu a zhluboka. Mrkal víčky a pootevřel ústa. Už jsem ho takhle viděl víckrát. Byla to jakási autohypnóza. V duchu si vybavoval večer sedmého.

Zdvihl hlavu a otevřel oči. Jake vložil do magnetofonu novou pásku a zmáčkl nahrávání. Meyer spustil svým obvyklým způsobem. „Velký, ale ne tlustý. Silné kosti. Asi čtyřicátník, možná o něco mladší. Kulatý obličej a na něm všechno tak nějak drobné a jakoby soustředěné do středu tváře.“ Dostal jsem z toho husí kůže. Volil přesně ta slova, která používala Gretel, byla to táž stavba věty, stejné kadence a pauzy. Jako by Gretel Meyerovým prostřednictvím znovu promluvila a popsala nám, po kom máme pátrat.

„Blond vlasy na ježka. Žádné obočí a řasy. Tedy aspoň nejsou vidět. Spousta důlků po pořádném akné. Malá ústa, drobné bledé oči, malý, spíš dívčí nos. Měl na sobě khaki bundu a pod ní bílý rolák. Přidržel se rámu dveří, protože auto jelo po nerovném terénu. Velké ruce. Vypadaly tak hrozně... násilnický.“

Odmlčel se a slabě se zachvěl. Všichni tři se na mě tázavě zadívali.

„Naprosto přesně,“ potvrdil jsem. „Pamatuje si to lip než já.“ Vyhrkl jsem prudce a zbytečně nahlas. Prostě jak to bývá, když chce člověk zakrýt pohnutí. Zachytil jsem Meyerův starostlivý pohled. Záviděl jsem mu jeho schopnost přenést se takhle do minulosti a být znovu aspoň na chvíli s ní.

Aspoň tímhle způsobem. Já to tak nesvedu. Paměť si nedá poroučet. Čím víc ji nutím, tím více se zamlžuje. Obšťastňuje mě jen náhlými záblesky, malými střípky z nejzazších koutů mého mozku. A ty mě pak přivádějí k úžasu.

Páska se zastavila. Jake ji přidal k ostatním a všechny očísloval a opatřil datem.

Max se podíval do poznámek. „Když se vyskytne nebezpečí kolize letadel, pátrání provádí NASA. Doporučí federálnímu úřadu, co má podniknout. Podle toho postupují inspektoři a ředitelé letišť. Ověříme si, co jsou zač ti tři – Toomey, Kline a Ryan. Asi dojdeme k témuž závěru jako vy, Meyere.“

Meyer přisvědčil. „Stále mi vrtá hlavou, pro koho ti tři *skutečně* pracují. Travis si všiml toho slabého kontinentálního přízvuku. Ale, jak tvrdí, jinak mluvili jako běžní Američané.“

„Takhle se mluví v Buffalu, St. Louis nebo Santa Barbaře,“ dodal jsem.

„Byli průměrně vysocí, středního věku, žádné výrazné rysy k zapamatování. Kancelářské křesy. Neopálení a takoví měkcí. Oba s brýlemi na nose. Konfekční obleky, ani levné ani příliš drahé. Kdyby se šel člověk projít jakýmkoli městem tam, kde jsou banky, třeba v úterý v poledne, mohl by je potkat, jak jdou spolu na oběd. Kdyby se tady přede mnou postavilo deset chlapíků jejich typu, dalo by mi dost zabrat, než bych na ty dva ukázal prstem.“

„Váš popis se hodí na typického středoevropského nebo východoevropského agenta na vyšší úrovni. Ti se nedostanou moc často na denní světlo. Stráví spoustu času nad papíry. Jedí moc příloh. A KGB má nejlepší jazykové školy na světě. Intenzivní kurzy, ve kterých se agenti naučí hovořit cizím jazykem jako svou mateřtinou. Mají sa-

mozřejmě pádnou motivaci. Kdyby se neučili dost pilně, skončili by v Magnitogorsku nebo na jiném zatraceném místě a měli by zákaz pohybu i uvnitř své vlasti. Jsou to všeobecně dobří agenti, i když poněkud nepružní. Neumějí bleskově změnit plán, okamžitě a podle potřeby vymyslet jiný, stejně dobrý a fungující.“

„Ale jak do toho všeho zapadají?“ zeptal se Meyer.

„Chcete slyšet můj scénář?“ ušklíbl se Max. „Podle mě někdo dokonale šlápnul vedle. Tak poslali Igora a Vašku, aby to napravili. Aby zjistili, kdo co ví, a podali o tom zprávu.“

„Takže to znamená, že jde opravdu o něco důležitého.“

Jake se zasmál. Uhodil lehce nehtem na lesklou fotografii. „To bych prosil, že jde o něco důležitého. Tahle kulička to dokazuje. My si tu Církev Apokryfů rádně prověříme a zjistíme taky, kde je bratr Titus a jakou v tom sehrál roli. Nedělám si velké naděje, že bychom mohli něco objevit v Bruselu. Tam už jsme i dřív narazili na neprostopnou zeď. Naprosto neprostopnou.“

Max vstal. „Děkujeme vám srdečně za spolupráci, pánové.“

„Spojíte se s námi ještě?“ zeptal jsem se.

„Těžko.“

„A jak se můžeme s vámi spojit my?“

„Nač?“ Pronesl to trochu pobaveně.

„Kdo ví? Třeba se stane něco, co by vám pomohlo. Jak vám to sdělíme?“

Jake se obrátil k Maxovi. „Když ještě přesně nevíme, co za tím je, nevíme ani, zda v tom nejsou po uši víc, než si myslíme. Zatím to je jen takový mišmaš. Taky jim mohlo něco důležitého uniknout.“

Max se zamyslel a pak kývl. Napsal cosi na list zápisníku, vytrhl ho a podal mi ho. „Zapamatujte si tohle číslo. Zavolejte na ně z přístroje, který budete mít k dispozici několik hodin. Může trvat dlouho, než vás zavoláme nazpět. Řeknete přesně tohle, co jsem tady napsal. Na tom čísle je stálá obsluha, ve dne v noci. Když zavoláte, ozve se *haló*. Řeknete: ‚Nepokoušel se někdo od vás zavolat Travise McGee?‘ Odpoví vám, že neví, ale že si to zjistí. Vy na to řeknete: ‚Kdyby někdo volal, zastihne mě na tom a tom čísle.‘ Pak počkáte. Je to jasné?“

„Naprosto.“

Max pokračoval poněkud vyčítavě: „Neměli jste za Broffskim a Slaterem chodit. Ta vaše záminka byla z padesáti procent dobrá, ale trochu stojí na hliněných nohou. Ani jeden z vás by už do toho neměl vrtat. Věříme, že nikomu neřeknete o tom, co jste se tu dneska dozvěděli. Mohli jsme vám říct tolik, protože Meyer měl svého času povolený přístup k tajným informacím. Ale teď nevystřkujte hlavy a neprojevujte se. Jakmile pokročíme v pátrání, najdu cestu, jak vám to sdělit. To vám slibuji. Ne, neodcházejte. Musím ještě někam zavolat.“

Zavolal telefonem z aktovky. Cosi zamumlal a naslouchal, opět cosi zamumlal a naslouchal, pak poděkoval, zavěsil a zavřel aktovku. „Nikdo vás nesledoval. Nemáte žádnou štěnici ani v autě a ani v telefonech na vašich dvou lodích.“

„Je to týden, co zemřela,“ řekl jsem. „Nechtěla odejít z tohoto světa. Ale někdo ji shodil ze srázu. Násilím. A vy po mně chcete, abych zachoval klid!“

Max se na mne soucitně zadíval. „Kdybyste chtěl začít pátrat na vlastní pěst, co byste asi tak mohl podniknout? Kde byste začal? Dejme tomu, že byste věděl na beton, že to udělala DGI.“

„Co je DGI?“

„Kubánská tajná policie. Nejméně devět let ji řídí KGB. Čím byste začal? Na koho byste se obrátil? Za kým byste zašel? A kdo by vám vůbec mohl něco říct? Je ten, co ji zabil, dosud naživu? Třeba už nežije. Operace bezpečnostních služeb bývají pečlivě zorganizované a utajené. Kontakty mezi jednotlivými buňkami organizace bývají minimální. Je mi fuk, co provedete, pokud si kvůli neobjasněné vraždě nepůjдете postěžovat na policii a nenapíšete svému poslanci v kongresu o nedostacích vnitřní bezpečnosti.“

„Můžeme už jít?“ zeptal se Meyer.

Max kývl, že ano. Jake se podíval na chodbu. Odešli jsme. Den jako jiný. Ale svět se změnil.

8

Ve čtyři jsme byli zpátky na palubě *The Busted Flush*. Mozek mi pracoval naprázdno. Ne a ne zařadit rychlost.

Meyer si vzal pivo. Já jsem si nalil něco tvrdšího a přecházel se sklenicí v ruce po místnosti. „Nechci, aby to byla neosobní záležitost. Chci, aby vrahem byla jediná osoba s jediným motivem. Nechci, aby šlo o rozhodnutí nějaké organizace, nějakého výboru. Výbor nemůže člověk chytit za krk. Organizaci nemůže člověk omlátit hlavu o zeď.“

„Poslouvej, co ti řeknu, Traviši. Především přestaň chodit jako lev v kleci. Pokud ji někdo zabil proto, že na něco náhodou přišla, stala se náhodnou obětí. Svět je plný takových tragédií. Ostřelovač v Libanonu se netrefí a kulka provrtá hlavu nějakému dítěti. Co může dělat otec toho dítěte? Na koho se má obrátit? Kam má adresovat svou stížnost?“

„Jenže na ni někdo namířil, Meyere, a strefil se.“

„A tvoje šance, že ho najdeš, je nulová.“

„Tak najdu toho, co mu to nařídil.“

„Další nulová šance.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Traviši, prosím tě, sedni si. Nemohu s tebou mluvit, když kolem mne chodíš. No, takhle to je lepší. A jestli se donutíš chvíli mě poslouchat, bude to ještě lepší. Já žiju ve dvojím světě, v tom tvém a ve skutečném.“

„Nepovídej!“

„Poslouvej mě a nepřerušuj. V tvém světě existuje zlo jen v malém měřítku. Je k dobru v poměru jedna ku jedné. Jeden dravec číhá na jednu kořist. Samozřejmě, i to je hrozné. Netvrdím, že je to

jednoduché. Někdo tě může vždycky zabít, ale žiješ život, který stojí za to. V několika posledních letech se z tebe stal tak trochu morous, ale to jen proto, že přílišné opakování vede k určité zatvrzelosti srdce. Příliš mnoho postelí a moc umírání. Nenasytlost a láska začnou být k nerozeznání, po čase si nasazují tutéž masku. Gretel byla podle mě tvou velkou nadějí. Začal ses vymaňovat z úskalí stereotypu. Teď vypadáš, jako by tě praštili po hlavě kyjem. V tvém světě ti puklo srdce. Chci ti promluvit do duše, dřív než začneš něco, co ti zlomí srdce víc, než si teď dovedeš představit. Rozumíš mi?“

„Pokračuj!“

„Když se zúčastňuji konferencí o světových finančních záležitostech, když přednáším, nebo když si vydělávám skrovné honoráře za konzultace, dovídám se spoustu věcí. Alarmujících. Ani ti nedovedu říct, jak velice mě zneklidňují. V Íránu podpálí skupina učitelů biograf. Uhoří čtyři sta třicet lidí, většinou dětí. V Guyaně spáchá sebevraždu z dosud nevysvětlených příčin devět set Američanů. Na světě je přes čtyři miliardy lidí a čím dál tím víc jich umírá násilnou smrtí. Hrnci začíná vřít. A přetékat. Násilí se šíří geometrickou řadou a naše moderní civilizace vydatně pomáhá. Jedu všude přibývá. Z výšky padají na zem nemocní ptáci. Zlá znamení, Traviši. My si tady žijeme v ráji, v místě, kam se jezdí na dovolenou, kde na obloze září slunce, na vlnách se houpají luxusní jachty a kde je plno svolných mladých žen. To všechno jsou kulisy. Karneval. Divadýlko. Ten opravdový svět je jinde a prochází pomalým, ale strašným procesem změny. Milióny lidí v něm zažívají poslední agónii a zároveň se do něho rodí každý týden jeden a čtvrt miliónu nových duší. Snažíme se na to nemyslet. Vlastně to nechápeme. Jenže stín toho, co se tam odehrává, se najednou dostane do tohoto našeho světa ve formě nepatrné kuličky ze směsi platiny a iridia, která má v sobě smrtelný jed. Nesnažme se to personifikovat. Skutečný svět je obrovitá kovová ropucha se zkaženým dechem, číhající trpělivě na své oběti.“

„Takže si užíváme, dokud to jde?“

„Tos mě moc nepochopil.“

„To je mi líto.“

„Chovat se jako dospělý člověk v sobě nese i vyrovnat se s danou situací, když se nedá nic jiného dělat.“

„Taky se člověk může stát členem Církve Apokryfů.“

„Zbláznil ses?“

„Bratr Titus ze mne sejme hříchy.“

„To je idiotský nápad.“

„Stejně musím do Kalifornie... s popelem.“

„Kdy odjedeme?“

„Tentokrát ne, Meyere,“ usmál jsem se na něho. „Musím se z toho nějak dostat sám. Tady mě to přestalo bavit. Musím pryč.“

Meyer zůstal sedět s bezvýraznou tváří a dlouze a upřeně na mě zíral svýma lesklýma očima. „Ať se kamkoli hneš, Traviši, sám sebe se nezbavíš.“

„Otřepaná banalita.“

Dopil pivo a odsunul sklenici. „Dovezu ti tu urnu.“

„Teď si s tím nelam hlavu. Mohu si ji kdykoli vyzvednout, než odjedu.“

„Nemusím tu třeba být. Zajdu pro ni teď hned.“

Vrátil se za deset minut s kartónovou krabicí. Vrátil mi tašku, kterou si asi před rokem vypůjčil a trval na tom, abych si vzal patnáct dolarů, které mi dlužil.

A odešel. Nikdy mne nenapadlo, že bych ho mohl něčím urazit, ale myslím, že by bylo zbytečné rozběhnout se za ním a omluvit se. Já se musím zachránit sám a ani on mi v tom nemůže pomoci.

Nalil jsem si další drink a vzal jsem si jej s sebou na prohlídku vnitřního zařízení hausbótu. Vzpomněl jsem si na všechny ty krásné ženy. Prohlédl jsem si sprchový kout, luxusní vanu a širokou postel v hlavní kabině. Reprodukory a talíř gramofonu, magnetofon a přehrádky s páskami. Všechno tu vypadalo smutně. Jako pokoj mrtvého dítěte, ve kterém zůstaly rozházené hračky.

Když jsem dopil, vyndal jsem ze skříře na přídi všechny své úspory a donesl je do kabiny. Devadesát tři stodolarovky. Pěkná sumička. Kdyby se mi podařilo rozumně je investovat, mohly by mi vynášet až osmdesát dolarů měsíčně. Sedl jsem si a začal plánovat,

co si obleču a co si vezmu sebou, a začal jsem v duchu ukládat své jmění na nenápadná místa.

Pak můj pohled padl na kartónovou krabici. Pevně zalepenou a převázanou. Všechno, co zbylo z Gretel. Tolik asi váží ananas.

Sedl jsem si k desce psacího stolu se stahovací dřevěnou roletou a napsal Meyerovi dopis:

Předám tenhle dopis Lindě a požádám ji, aby ti jej odevzdala až za pár dní. K dopisu přidám klíče od Muñequity, od téhle lodi a od auta. Vypnu kompresory a zařídím, aby mi odpojili telefon. Přikládám pět set dolarů – ne raději osm set – aby ses postaral o nutné poplatky. Ten telefon dám vypojit dočasně a zařídím, aby ti doručovali mou poštu. Dnes je 18. prosince. Jestli se mi podaří vrátit se nazpět, spojím se s tebou do 18. června. Když o mně do té doby neuslyšíš, je všechno tady tvoje. U Franka Payna leží poslední vůle, ve které to stojí. S podpisy svědků atd. Opravdu nevím, proč dělám to, co dělám. Asi bys to dovedl lip objasnit než já. Mám silný pocit, že se sem už nikdy nevrátím, že tahle část mého života skončila, nebo že končí můj život vůbec. V posledních letech jsem byl hodně často špatným společníkem. Zatrpkl jsem. Gretel mě z toho dostala. Ožil jsem, ale, bohužel, ne nadlouho. Makléři tomu říkají baissa. Cítím se zbytečný a směšný. Jsi můj nejlepší přítel. Dávej na sebe pozor. Vážně. Jestli se nevrátím, přestěhuj se na Flush, prodej tu svou kocábku a Muñequitu a rollse a pak uspořádej party, na kterou se jen tak nezapomene.

Vložil jsem dopis do velké hnědé obálky a nezalepil ji. Už bylo tma. Obešel jsem přístaviště. Noc páchla naftou. Nějaký opilec zpíval „Rolničky“. Dostal se vždycky jen na začátek druhé sloky a začínal znovu a znovu. Ulicí hlučela auta, ale od moře se neozýval žádný zvuk. Ze tmy jsem zaslechl ženský smích, pak zvuk tryskového letadla. Vrátil jsem se na loď. Do některé z lodí poblíž té mé někdo vešel a rozhoupal ji. Vlna pohnula hausbótem, který zasténal a zachvěl se, ale brzy nato se hladina uklidnila a moje loď také.

V sobotu ráno byl na hřbitově v Petalumě stejný hrobník, s kterým jsme kdysi s Gretel hovořili, když jsme ukládali popel Johna

Tuckermana. Zahlazoval právě dvě rovnoběžné jizvy v měkkém zeleném trávníku. Starý svalnatý muž s holou lebkou a hustým černým obočím. Měl na sobě khaki uniformu a na nohou plátěny. Odložil náradí, otřel si ruce a podíval se na mě s hlavou ukloněnou na stranu.

„Že jste tu byl loni na jaře? S Tuckermanovic děvčetem, že?“

„Ano, s Gretel Howardovou. Tuckermanová byla za svobodna.“

„Co to nesete?“

„No... její popel. Zemřela, víte?“

Otřel si obličej, odvrátil se a podíval se vzhůru. Vzdychl. „To je mi líto. Když jste tady spolu byli, bylo na ní vidět, jak je smutná z bratrovy smrti. Ale zároveň muselo být každému, kdo se na vás dva podíval, jasný, jak jste spolu šťastní.“

„Máte pravdu, byli jsme spolu moc šťastní.“

„To je smutný. Taková krásná dívka. Bylo radost podívat se na ni. Nač zemřela? Autonehoda? U těch mladejch to bejvá nejčastější příčina.“

„Dostala záhadnou chřipku s vysokými teplotami a pak jí selhaly ledviny.“

„Podle mě tohle přenáší hmyz. V laboratořích sice vyráběj proti hmyzu silný jedy, ale hmyz, kterej to přežije, je pak dvojnásob nebezpečnej. Všichni z její rodiny zemřeli předčasně, ale ne na nemoc. Chcete asi, abych uložil urnu do jejich rodinnýho hrobu, že? Odpusťte, to byla hloupá otázka. Jinak byste přece nepřišel.“

„Mohli bychom to rovnou udělat?“

„Už se nepamatujete, jak to bylo? Musíte mít povolení, zapíšu to a vyberou od vás poplatek.“

„Ale kancelář je zavřená.“

„Já vím. Dřív tu bývali i v sobotu dopoledne, ale teď ne.“

„Podívejte, mám s sebou kopii úmrtního listu, rodný list, oddací list a soudní rozhodnutí o rozvodu. Tady to všechno je.“

Vzal si doklady, ale zas mi je vrátil. „Já nemůžu jednat za ně. Za kancelář.“

„Pokud se nezvýšil poplatek od posledka, tady je padesát dolarů.“

Ještě trochu váhal, ale nakonec si je vzal. „Tak dobře. Uděláme to hned a já jim to předám v pondělí. Nechcete říct něco na rozloučenou? Jako tenkrát ona?“

„Ano, řeknu.“

V té části hřbitova, kde byl hrob Tuckermanů, ležely náhrobní kameny v jedné rovině s půdou. Jak podotkl při našem prvním setkání, usnadňovalo to sekání trávy. Zatímco zaskočil do boudy pro nářadí, otevřel jsem krabici. Urna byla lesklejší a ozdobnější, než jsem čekal. Vypadala jako zlatý pohár s víkem.

Gretel měla malou, častým čtením ohmatanou knížku básní Emily Dickinsonové. Nad bratrovým hrobem přečetla dvě její básně. Ty, které měla nejraději, si v knize označila. Chtěl jsem přečíst tři kratší.

Místo, které předtím vykopali pro uložení urny s popelem Johna Tuckermana, bylo jasně vidět. Hrobník vybral místo kousek vedle a zeptal se mne, zda souhlasím. Kývl jsem na souhlas a požádal ho, abych směl kopat sám.

„Snažte se nabranou hlínu dávat na stranu tak, aby se nerozpadla.“

Pozoroval, jak nořím lopatu do půdy a opatrně vyhazuji hlínu v kusech, aby zůstala pohromadě. Jakmile jsem se dostal hlouběji, ucítil jsem bolesti v zádech. Je to práce, při které je člověk nepohodlně ohnutý.

Když jsem se dostal dost hluboko, zarazil mě. Vyňal jsem urnu z krabice a uložil ji na dno jámy. Stoupl jsem si a přečetl první dvě básně. Můj hlas zněl v tom tichu chraplavě a nepříjemně jako zvuk pily při řezání prkna. Četl jsem jednotlivá slova, ale jejich smysl mi unikal. Nakonec jsem vybral báseň, kterou četla Gretel, když jsme ukládali popel jejího bratra. „Rozloučení“.

„Ač dvakrát jsem se loučila
a ukláněla v tanci,
snad nesmrtelnost přichystá
mi ještě třetí šanci.

Je hloupé mařit ptáka let,

překážet vodě, aby tekla.
Dobré jít s touhou po nebi
a vystříhat se pekla.“

Sklonil jsem se a vložil ohmatanou modrou knížku do jámy. Pak jsem poklekl a oběma rukama nahrnul hlínu na urnu a knížku. Udupal jsem to místo a položil navrch kolečko trávníku, které jsem předtím vykrojil. Z lopaty jsem setřel hřbetem dlaně hlínu do trávy kolem.

„Nechcete to označit?“ zeptal se mne.

„Snad ani ne. Ani její bratr ani ona nemají děti, které by jim chodily na hrob.“ Mramorový elipsovité kámen s nápisem Tuckermanovi postačí.

„Vzpomínám si, že jste četl ty samý verše jako ona. Má to něco společného s nějakou z těch novejších církví?“

„Tak trochu.“

„Napadlo mě to. Je jich teď jako máku. I když si myslím, že lepší nějaký náboženství než žádný, stejně nad tím někdy žasnu.“ Podíval se ke kanceláři a k silnici. „Kde máte auto?“

„Šel jsem pěšky z autobusové stanice.“

„A vracíte se na Floridu?“

„Ještě nevím.“

„Tady to je lepší než jinde. Kdybyste hledal práci, mohl bych vám říct, na koho se obrátit. Vypadáte jako člověk, kterej zrovna není moc šťastnej, pane.“

„Děkuji vám. Kdybych se sem vrátil, přijdu za vámi.“

Otočil jsem se ze silnice. Pořád tam stál a díval se za mnou. Zamával jsem mu. Otočil se pak ke své práci. Vyndal jsem svou tašku z dočasné skryše ve křoví. Hodil jsem si ji přes levé rameno, takže mi narážela do pravého boku. Měl jsem k ní přivázané pončo. Na sobě jsem měl tmavozelené kalhoty, starou vybledlou khaki košili, pracovní boty, hnědý plstěný klobouk a šedivý svetr na zapínání. Na bradě a na krku mi vyrostlo strnisko. Než jsem odjel z Floridy, dal jsem se ostříhat tak nakrátko, že to mohlo budit dojem, že přicházím rovnou z lapáku. V kapse košile jsem měl brýle se zlatou obroučkou, skla skoro nedioptrická, jedna nožička vyspravená černou lepicí pás-

kou, jaké používají elektrikáři. Třeba se budou hodit. Chtěl jsem, aby se na mě každý policajt sice podíval dvakrát, ale abych na druhé straně nevzbudil jeho podezření. Kdyby k tomu přesto došlo, měl jsem u sebe příslušné papíry. Propadlý řidičský průkaz z Floridy se svou fotografií, chatrnou kopii propouštěcích papírů z vojny a legitimaci sociálního pojištění v obalu z umělé hmoty. Všechny doklady ležely v plastickém sáčku na dně tašky. Všechny dokazovaly, že jsem Thomas J. McGraw, poste restante, Osprey, Florida, zaměstnáním rybář a obchodník s rybami.

„To máte tak, pane. Stará mi umřela, a tak sem prodal všechno, co sme měli, taky nákladák. Řek sem si, že se tady porozhlídnu, jestli tu není Kathy, naše dcera. Zdejhla se před šesti rokama, když jí bylo čtrnáct. Přede dvěma rokama nám poslala pohledy ze San Franciska, Petalumy a Ukiahu. Psala, že se dala do nějaký církve. Jak sem se sem dostal? Autobusem Greyhound.“

Za pochodu jsem si sestavoval svůj životopis, povídačku o svém manželství a o manželčině smrti. Vymyslel jsem si ženu Peg a dceru Kathy. Z Toma McGrawa jsem stvořil autentickou bytost. Znovu a znovu jsem v duchu přetřásal jednotlivé události svého vymyšleného života, až jsem je viděl jasně před očima. Přesně jsem se v duchu vykreslil. Trochu delší vedení. O místa jsem přicházel proto, že jsem si rád přihnul a občas nepřišel do práce. Ale když jsem pracoval, uměl jsem za to vzít. Byl jsem až nezřízeně hrdý. Nesnesl jsem ani narážky na svou osobu, ani na to, jak žiji. Když jsem byl při penězích, nedal jsem pokoj žádné sukni. Peg byla svíčková bába. Několikrát v roce jsem šel do kostela s ní. Pokud jde o politiku, souhlasím skoro ve všem s Archiem Bunkrem. Cestou jsem se bavil s vymyšlenými lidmi, jak by s nimi hovořil McGraw. McGraw se k nadřízeným lísá jako pes. K těm, o kterých si myslí, že je může komandovat, je hrubý. Úplně jsem se do své role vžil.

Před pěknou řádkou let jsem znával herečku Susan. Tenkrát jí bylo čtyřiaadvacet a mně šestnáct. Hrála v letním divadle. Já jsem byl zaměstnán ve venkovském hotelu, kde bydlela. Byla samá ruka samá noha, nosila kalhoty, kouřila malé tenké doutníčky a klela jako dlaždič. Pro šestnáctiletého kluka v sobě měla dráždivou přitažlivost.

Právě jsem měl za sebou nepříjemnou episodku s buclatou dívkou Lollou. Mezi zaměstnanci hotelu se o Lolle šuškal, že je ke všemu ochotná. Ochotná byla, ale také tak strašně vulgární, že jsem docela zvadnul. Naprosto jsem selhal. Ostatním jsem samozřejmě zalhal, ale toho pocitu zahanbení jsem se nemohl zbavit. Kromě toho jsem se bál, že to Lolla každému vyzvoní, a hrozně jsem se styděl.

Byl jsem sice o hlavu větší než Susan, takže náš věkový rozdíl nebylo na první pohled vidět, ale přesto se se mnou nechtěla ukázat ve městě. Šel jsem vždycky za město, do přírody a ona za mnou přijížděla ve vypůjčeném autě. Procházeli jsme se spolu po horách. V srpnu, to už jsme si pravidelně v místech, kam nebylo vidět, stlali lože z větví pokrytých dekou, jsem jí v přestávce mezi milováním pověděl o Lolle a o svých obavách. Zasmála se svým zvláštním chraplavým smíchem a řekla mi, že se nemám zač stydět a že jsem lepší než kterýkoli z těch, co poznala přede mnou. To byl balzám na mou zraněnou pýchu.

V divadle měli široký repertoár a Susan musela udržovat v paměti větší počet rolí. Znovu a znovu mě přiváděla v úžas, jak rychle se dovede měnit a stát se docela někým jiným. Sedávali jsme ve stínu se scénářem a pak jsme se procházeli a ona se proměnila v postavu příslušné hry. Kladl jsem jí otázky, které mne zrovna napadly, a ona na ně odpovídala jako postava, kterou měla hrát. Podle ní to byl nejlepší způsob, jak se vžít do role. Je třeba si vymyslet vhodnou minulost a zapamatovat si ji. Tvrdila, že jakmile se člověk vžije beze zbytku do falešné identity a utvrdí se v ní, začne na jevišti jednat naprosto v souladu s ní.

Použil jsem tohoto návodu už mnohokrát a teď ho použiji znovu. Od Susan jsem se v tomto směru hodně naučil. A nejen v tomto. Když mi pomohla překonat mou počáteční plachost, naučila mne, jak mohu zvýšit její rozkoš tím, že pozdržím své vyvrcholení. Dávalo mi to báječný pocit, že ovládám tuto silnou, energickou a zralou ženu a že řídím její rozkoš, až vzdychá, lapá po dechu a celá se chvěje. Byl jsem do ní po uši zamilovaný. Neuměl jsem si představit, že by to léto mohlo někdy skončit. Řekl jsem jí, že ji bezmezně miluji a že s ní odjedu do New Yorku, protože se od ní nemohu odloučit.

Nikdy nezapomenu, jak mi sevřela obličej do dlaní a zadívala se mi upřeně do očí. „Jsi, Travisí, rozkošný a sladký chlapec a jednou z tebe bude chlap, jak se patří. Ale jestliže tě někdy uvidím za dveřmi svého pokoje, dám tě shodit ze schodů. Můžeme ukončit náš vztah teď hned, nebo za týden, nebo kdykoli budeš chtít. Ale že ho skončíme, to si zapiš za uši. A varuji tě: žádné dopisy, žádné telefony, žádné návštěvy. Nikdy.“

A takhle to skončilo.

Čím déle jsem šel, tím hlouběji jsem se vžíval do role McGrawa. Míjely mne kamióny a vítr, který se za nimi zvedal, mi šlehal do tváří. Dálnice se dělila. Šel jsem po silnici 101. Hledám svou zmizelou dceru. Odešla už před lety.

Hory tady nebyly holé jako u moře poblíž San Franciska. Bylo tu víc vody, řeky, jezera a víc lesů. Do San Franciska jsem přiletěl ještě jako McGee. Dojel jsem taxíkem do hotelu Holiday Inn blízko rybářských doků a strávil celý den nakupováním šatů, vhodných pro novou identitu, kterou jsem si koupil ze spolehlivého pramene v Miami. Vše, co patřilo k Travisovi McGee, se vešlo do kufru. Dal jsem jej do úschovny a zaplatil předem na šest měsíců. Stvrzenka byla jediné pouto s mým bývalým životem a nechtěl jsem ji mít u sebe. Takové maličkosti je nejlépe ukrýt na nějakém veřejném místě. Na autobusovém nádraží otevřeli nové schránky na úschovu zavazadel. Mezi nimi a zadní zdí byla malá mezera. Vložil jsem do ní stvrzenku, asi ve výši ramen, tak, že ji nebylo vidět. Pokud se pak ještě dokážu postavit na nohy, vezmu si ji nazpět. Budu-li o to stát.

9

Když mne začala bolet pravá pata, rozhodl jsem se nepokračovat v chůzi. Pro toho, kdo trávil většinu života bosý, byla ta pracovní bagančata nepohodlná a těžká. Litoval jsem, že jsem nejel autobusem.

Zastavil jsem se na místě dobrém pro autostop. Vždycky mě přivádělo v zuřivost, na jakých nevhodných místech na dálnici stávají stopaři. Škoda energie. Člověk se musí postavit tak, aby si ho šoféři už z dálky všimli. A taky musí stát na místě, na kterém je dobře vidět a člověk nesplývá s okolím. Musí to být někde, kde by mohl šofér bezpečně zastavit. Na každé auto musí mávat vehementně. Zavazadlo k noze, sundat klobouk a usmívat se na celé kolo. Zvíře se převálí na záda, aby demonstrovalo, že je neškodné. Člověk to musí vyjádřit úsměvem. Ale zvířeti se dá věřit spíš.

V pravé poledne mě zastavil vychrtlý starý muž v rozvrzané dodávce značky Ford. Měl na sobě pracovní oděv a kšiltovku s nápisem *Oakland Raiders*.

„Jedu jen do Lake Mendocino, kamaráde,“ upozornil mě.

„To je za Ukiah?“

„Hned vedle. Řeknu vám, abyste vystoupil, než budu odbočovat. Nasedněte.“ Ohlédl se a vyčkával okamžiku, kdy by se mohl zařadit. Jakmile si všiml mezery mezi auty, vklouzl do ní s překvapivou rychlostí.

„Znáte to tady?“

„Ani trochu. Jsem tu poprvé.“

„Přijel jste na lov?“

„Možná, že si i zalovím. Ale přijel jsem hlavně proto, abych našel dceru. Měla by tady někde být.“

„Tady kolem je mladejch holek až až. Jako naseto. V šedesátejch letech sem přijížděly ze San Franciska. Tady se totiž zakládaly komuny a farmy, a co já vím. Prej alternativní způsob života. Většinou to bylo v tom, že kouřily marjáнку. Ale nechci vás urazit a myslet si, že ta vaše dcera k nim patří. Už je to dlouho, co vám zdrhla?“

„Šest let.“

„A slyšeli jste o ní od té doby?“

„Jednou, asi před čtyřmi lety. Ted' už jí bude dvacet. Peg a já jsme se brali mladí. Když nám Kathy poslala pohledy, bylo jí šestnáct. Ale nikdy žádná adresa, na kterou bychom jí mohli odepsat. Razítko měly ze San Franciska a ten poslední z Ukiah. Psala, že je v nějaké církvi a že na ni máme navždycky zapomenout. Ale když má člověk jediný dítě, tak to nejde jen tak na ně zapomenout. Peg to zlomilo srdce. Už je to nějaká chvíle, co mi umřela. Prodal jsem ten kousek půdy, co nám patřil, nákladák a starou loď. Ty peníze se mi budou hodit, abych po ní moh pátrat.“

„Kamaráde, tady to je samá nová církev. A sou mezi nima i takový dost divný. Třeba vás dovezou do Guayany, naučí vás pěstovat pomeranče a taky, jak se můžete rychle zabít. Tyhle komuny začínají na severu a táhnou se až k mexický hranici. Podle mýho, čím víc na jih, tím sou bláznivější. Dneska se lidi honěj za něčím, čemu by mohli věřit. Všecko, na co dřív věřili, je vyšplouchlo, tak hledaj něco jinýho. Víte, jak se ta církev, co by v ní mohla bejt, jmenuje?“

„Vím. Církev Apokryfů.“

„Žil sem blízko Ukiah deset let, a nikdy sem to jméno neslyšel. Ale na ulici sem potkal mladý lidi v bílejch šatech. Prodávali kytky a bonbóny.“

„Moh bych se tady poptat. Žije tu hodně lidí?“

„Ani ne. Takovejch dvanáct tisíc. Co vlastně děláte?“

„Lovím ryby a prodávám je. Většinou do sítí. Hlavně parmice. Když jich je málo, dobře za ně platí. Ale když se přemnoží, nestojí ani za to vyjízdet na moře. To, co za ně dostanete, je k smíchu. A co děláte vy?“

„Investice.“

„Ale!“ Ze způsobu, jakým to vyslovil, mi bylo jasné, že se od něho o tom už víc nedovím. Zařadil se do pomalejšího pruhu.

„Kde bych se měl v Ukiah přeptat?“

„Nejspíš na policii. Tam by měli vědět, kde v okolí tyhleti blázni žijou.“

Vysadil mě u odbočky na Ukiah. Vál studený vítr. V první benzínové pumpě jsem narazil na neochotu, ale u další mi dovolili, abych se na toaletě upravil. Oholil jsem si strniště, dal si na nos brýle a podíval se na sebe do zrcadla. V prudkém světle zářivky vypadala má opálená pleť nažloutle. Kolem úst jsem měl hluboké vrásky. Brýle se zlatou obroučkou ze mne profesora neudělaly. Vypadal jsem spíš jako nějaký tulák se zlýma očima.

Policejní důstojník měl zřejmě ještě nedávno nadváhu, očividně kvetl a byl dobrosrdečný, aspoň tak mi to připadalo. Ale teď připomínal scvrklý balón. Musel si do opasku postupně nadělat několik nových dírek. Podbradek mu visel. Prohlédl si mě od hlavy k patě a pozorně poslouchal můj příběh. „Apokryf. Něco mi to říká. Krátké špinavě bílé šaty. Korále. Sestra ta a ta, bratr ten a ten.“ Vytočil trojmístné číslo, opřel si hlavu o opěradlo křesla a začal mumlat do telefonu. Občas se odmlčel a zadíval na strop. Pak zavěsil a nakreslil na kus žlutého papíru hrubou mapku.

„Tady, pane McGraw, je to místo, kde žili. Lake County. Měli tam dost velkou obytnou budovu. Dáte se po Východní dvacáté a dojdete až za Upper Lake, asi tak dvě míle. Tam odbočuje úzká silnice na východ. Není vydlážděná, ale má dobrý povrch. Půjďte po ní, pořád do kopce. Kroutí se jako had a vedou od ní ještě užší silnice a na konci jedny z nich je ten tábor. Ale budete se muset přeptat, na který.“

„Díky. Díky za to, jakou jste si dal se mnou práci.“

„Mám strach, že vám to moc nepomůže. Vypadá to totiž tak, že to tam zabalili a odtáhli jinam. Může se stát, že to tam najdete úplně vopuštěný.“

„Nemám se čeho jiného chytit.“

Na chvíli jako by zapomněl na své vlastní trable. „Koukněte, McGrawe. Tak jako ta vaše holka utekly tisíce dětí. Některý se už nikdy rodičům neukážou. Je to příznačný pro naši dobu. Chci tím říct, abyste si nedělal moc velký naděje. Je dobře, že se chcete pokusit najít ji, abyste si nemoh vyčítat, že ste pro to neudělal, co se dá. Ale vážně, moc si od toho neslibujte. Je vám to jasné?“

„Ještě jednou díky. Nebudu si dělat velký naděje. Chci říct, že se budu snažit nedělat si je.“

V neděli v poledne jsem to našel. Noc jsem strávil v pronajatém přívěsném voze pod korunami obrovitých stromů. Po cestě jsem třikrát úspěšně stopoval, přežil dvě prudké průtrže mračen a slezl několik hor.

Konečně jsem se ocitl na místě, na kterém kdysi stála Gretel se svým manželem. Nápis byl jednoznačný, velká písmena. SOUKROMÉ VLASTNICTVÍ. VSTUP ZAKÁZÁN! Červené na bílém. Drátěná vrata uzavírala silnici, přesně jak mi to popsala. Za vraty se silnice vinula vzhůru a doprava a pro stromy a keře už na ni nebylo dál vidět. Vpravo stála kůlna, rovnou za vraty. Poslední lidé, kterých jsem se vyptával na cestu, měli za to, že v táboře už skoro nikdo není. Téměř všichni prý už odešli jinam. Občas prý zahlédnou na silnici dodávku. Černou se zlatými kříži po stranách.

Jsem Tom McGraw a pátrám po ztracené dceři. Jsem odhodlaný a tvrdohlavý táta. A proto půjdu přes mrtvoly. Vylezu si na plot, přehodím tašku na druhou stranu a seskočím za ní. Hodím si ji na rameno a vydám se vzhůru po zablácené cestě!

Po obou stranách cesty stály jako čestná stráž vzrostlé stromy a cesta byla posetá jehličím. Slunce náhle znovu zakryly mraky a ve větvích borovic zahvízdal vítr a zabubnovaly kapky deště. Vyšplhal jsem po cestě až po zatáčku a pustil se dál do ještě strmějšího kopce. Stromoví zřídlo a mezi ním se objevily balvany, některé velké jako srub. Byl jsem na samém vrcholu. V dálí na severovýchodě bylo vidět sluncem ozářené hory. Stál jsem na náhorní plošině z tvrdé skály, rovné jako dlaň a veliké jako čtyři fotbalová hřiště. Po obou stranách se svažovala povlovně do údolí a roklí. Po mé pravici, na konci rozsáhlé plošiny, stálo několik budov. Největší z nich byla z vlnitého

plechu a vypadala jako skladiště. Ostatní budovy byly malé, z panelů. Okolo nich stálo několik maringotek a taky jeden rozpadající se kamión.

Nikde ani známky života. Chtěl jsem se přesvědčit, zda za náhorní plošinou cesta pokračuje. Zakřičel jsem, počkal, ale nedočkal se odpovědi. Přešel jsem plošinu. Cesta na srázu za plošinou nepokračovala. Stála tam skupina stromů, spíš stromků. Nejsilnější měl jen asi osm centimetrů v průměru. Některé z nich byly asi půl metru nad zemí zlomené. Napadlo mne nejdřív, že tam někdo popojížděl autem. Z paměti se mi začalo cosi vynořovat. Sešel jsem dolů po svahu. Stromky někdo zničil už před delší dobou. Třísky, které z pahýlů vyčnívaly, byly suché. Poklekl jsem a našel v jejich kůře stopy po kulkách. Zřejmě střely z těžkých automatických zbraní. Stromky patrně sloužily jako terč. Vrátil jsem se po svahu na místo, odkud se asi střílelo. Hledal jsem a mezi kameny zahlédl kousek lesknoucího se kovu. Zdvihl jsem nábojnici větévkou. Měla menší kalibr, než jsem zpočátku předpokládal. Ale vypadalo to, že v ní asi byla dost silná dávka střelného prachu. Na konci nábojnice byl mně neznámý symbol, jakoby nahoře otevřená čtyřka se zvláštní vodorovnou čarou napříč.

Strčil jsem si ji od kapsy. Trochu podivná zábava pro členy náboženské sekty ostřelovat mladý les. A pak sesbírat nábojnice.

Vydal jsem se k budovám. Než jsem k nim došel, zaslechl jsem, jak směrem ke mně běží skupina lidí. Vynořili se na plošině asi padesát metrů ode mne. Bylo jich sedm a každý z nich měl přes levé rameno zbraň, kterou si přidržoval rukou. Působili dojmem fyzické zdatnosti a trénovanosti. Byli velmi mladí, měli šedozelené kombinézy, vojenské čapky, řemeny a na zádech batohy. Jeden z nich si mne všiml a cosi zařval. Bez váhání se zastavili, rozestoupili se do rojnice, vrhli se na zem a rázem na mě mířilo sedm hlavních. Shodil jsem tašku a zdvihl ruce.

„Hej, co ode mne chcete?“ zavolal jsem na ně.

„K zemi! Na břicho a roztáhnout ruce a nohy!“

Poslechl jsem. Dva se ke mně blížili se zbraněmi připravenými ke střelbě. Další dva běželi k budovám a kličkovali přitom jako zajíci. Pro případ, že jsem nepřišel sám.

Ucítil jsem, jak mi někdo klepe na rameno. Čísi hlas mi rozkázal, abych mlčel a překulil se na záda. Na čelo jsem měl v tu ránu přitisknutu hlaveň samopalů. Všiml jsem si s překvapením, že zbraň drží dívka. Nějaký muž se svislým knírem mě prošacoval.

„Co tu, kčertu, děláte? Jak ste se sem dostal? Co ste udělal s Nickym?“

„Normálně po svejch. A žádnýho Nickyho jsem neviděl.“

„Prošel ste branou?“

„To se ví.“

„To neumíte, ksakru, číst? To ste si nevšim, co tam stojí?“

„Všiml, ale nedbal jsem toho. Musím mluvit se svou dcerkou. Je tu s vámi. Možná, že ji znáte. Kathy McGrawová. Jsem její táta, Tom McGraw.“

„Ježíšmarjá,“ zasténal. Dívka mi stále mířila na čelo.

„Můžu vstát?“

„Drž hubu,“ vyjela na mě dívka. „Co s ním uděláme, Chucku?“

„Co s ním asi můžeme udělat? Strčíme ho do budovy C a počkáme, až se vrátí Pers.“

Dívka vzdychla. „Hele, koukej, kdo to sem de, Chucku!“

Přes plošinu kráčel statný blondák a na ramenou nesl pěkného srnce.

„Hergot, Nicky, jak to že ses zdejchnul z vrátnice?“

Nicky shodil srnce a protáhl si záda. „A tenhle chlap prošel, že jo? Do hajzlu! Nejradši bych tě voddělal, prevíte!“

„Tohle si vodskáčeš, Nicky,“ řekla mu dívka.

„Tenhle krasavec se objevil na silnici, a jak mě zmerčil, utek. Vystřelil sem na něj, ale moc rychle a pořádně sem nenamířil. Přece nenechám utýct takový krásný zvíře. Šel jsem za ním asi půldruhého kiláku, co nejrychlejc sem moh. Co sem měl podle tebe dělat jinýho, Neno? Dostal sem ho, vyvrhnul a tady je.“

„Jenže to *nebyla* tvoje povinnost. Tohle od nás bratr Persival nečeká.“

„Zvedni se!“ přikázal mi Chuck.

Vstal jsem a podíval se na Nickyho. Bylo na něm vidět, že si uvědomuje, že z toho bude mít malér. „Podělaná, pitomá nudná služba,“ postěžoval si. „Člověk tam trčí vosum hodin. Nikdo sem nikdy nepřijde. A sotva si člověk vodskočí na pár minut, už mu nákej trouba přeleze vrata.“

„Hledá tady dceru,“ řekl Chuck. „Prý tady s námi byla.“

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Nena. Mohlo jí být něco málo přes dvacet. Snědá pleť, protáhlý obličej, velice tmavé oči. Takový ten typ, co z něho přímo sálá zdraví. Mívají oční bělmo slabě zabarvené do modra. Žádný makeup, ty dlouhé černé husté řasy byly její vlastní.

„Katherine McGraw. Teď jí je dvacet. Rezavé vlasy, modré oči, pihy. Aspoň je měla, když byla mladší. Možná, že jí mezitím zmizely.“

„Máte její fotografii?“

„Tu nejlepšší, co jsme měli – to jí bylo třináct – moje žena někam dala. Když moje žena Peg zemřela, všude jsem tu fotku hledal, ale nenašel jsem ji. Byla hezké dítě a asi z ní bude pěkná žena. Po mamince.“

„Nevíte, jaké u nás přijala jméno?“

„Na těch pohledech, co nám poslala, ho nikdy neuvedla.“

„Tak to vám nemůžu pomoci. Nevím, jestli vám bude moct – nebo chtít – pomoci někdo jinej, pane McGraw. Lidi, co k nám přicházej, už se do svých předešlých životů nikdy nevracej.“

„A kam teda odsud odejdou?“

Žádná odpověď. Dovedli mě do budovy C a zamkli za mnou. Byla to malá buňka z panelů, asi devět čtverečných metrů, se dvěma okny s těžkou kovovou mříží. Dřevěná židle, stůl, nahrubo vytesaný z kmene stromu, na zemi matrace plná špinavých skvrn. Ze stropu visela čtyřicetiwattová žárovka. V rohu ležel stoh ohmataných comics s náboženskými náměty, plesnivá vojenská příkrývka, hrnec se zvětralou pitnou vodou a kbelík na konání potřeby. Vzali mi řemen, tkaničky od bot a tašku. Dveře měly pevný zámek. Zvenčí jsem slyšel hlasy ptáků, nic víc. Napadlo mě, zda všichni někam nezmizeli.

Když nastala tma, zabubnoval na vlnitou střechu mého vězení slabý déšť. Z dálky jsem uslyšel motor auta a snažil jsem se uvědomit si, zda se blíží nebo vzdaluje. Když se zvuk neměnil, usoudil jsem, že jde o generátor. Zkusil jsem rozsvítit žárovku, ale místnosti to na kráse nepřidalo.

Otevřely se dveře a vešly dvě postavy s velkou svítilnou a s automaty připravenými ke střelbě. Podali mi ešus s nějakým gulášem. Venku jsem je předtím viděl jen z dálky. Blondřaté děvče s maličkou bradou a mladík s asijskými rysy.

Když si postěžuji, nic za to přece nedám. Jsem konečně Tom McGraw. „Proč na mě pořád míříte? Copak jsem zločinec? Vůbec se mi nelíbí, že mě tady zavíráte do vězení. A kde jsou moje věci? Snad mám taky své práva. Nehrajte si na vojáčky, proboha!“

„Drž hubu, starej,“ odpověděl mi na to orientálec. Zavřeli za sebou dveře a zamkli je.

Musel jsem ten zvěřinový guláš sice jíst lžící z umělé hmoty, ale pochutnal jsem si. Už jsem vlastně hodně dlouho neměl nic v ústech. V několika minulých týdnech mi bylo jídlo spíš na obtíž.

V táboře měli zřejmě kuchaře. Cítil jsem, že do guláše přidali trochu vína. A taky cibulku, karotku, celer a rajčata. Dali mi pěknou porci. Když jsem dojedl, podíval jsem se do jednoho z těch náboženských comicsů. Byl o Samsonovi, jak boří chrám. Samson vypadal jako Burt Reynolds, Dalila jako Liz Taylorová a chrám byl skoro věrná kopie budovy Chase Bank.

Pootočil jsem žárovkou, abych zhasl, natáhl se na matraci a přikryl se plesnivou příkrývkou. Zopakoval jsem si v duchu, co jsem se doposud dozvěděl. Vzpomněl jsem si na Meyerovy instrukce. Nikdy nemíchat dohromady, co člověk opravdu ví, s tím, co si jen myslí, že ví. Žádné spekulace nesmějí zatemnit prokázaná fakta. Spekuluje jenom tehdy, když ti nic jiného nezbývá.

Vzbudily mě hlasy lidí venku. Bylo mi jasné, že je pozdě. Venku se zřejmě střídala stráž. Zaslechl jsem, jak něco kovově cinklo. Pak kdosi komusi popřál se zívnutím dobrou noc. Znovu jsem usnul.

Ráno mě Nicky a blondýnka s maličkou bradou dovedli k ledově studenému potoku. Dívka měla zbraň. V jedné ruce jsem nesl kbelík

a druhou jsem si přidržel kalhoty. Požádal jsem zdvořile, aby mi vrátili opasek, ale jenom odsekli, abych držel hubu. Ukázali mi místo, kde mohu vyprázdnit a vymýt kbelík. Potom mi dovolili jít pár kroků proti proudu a ošplíchnout si obličej ledovou vodou. Hromotluk Nicky byl v zasmušilé náladě. Blondýnka se ho snažila povzbudit. Z jeho odpovědi jsem poznal, že se jmenuje Stella. Takže už znám čtyři z nich jménem. Dovedli mě nazpět do budovy C. Zase jsem nesl v jedné ruce kbelík a druhou si přidržel kalhoty. Zeptal jsem se jich, kdy čekají pana Persivala, ale oni mi znovu jen přikázali, abych držel hubu.

Asi za hodinu mi v ešusu donesli míchaná vejce a studený toust a novou lžici z umělé hmoty. Zdálo se mi, že změnili kuchaře.

Asi uprostřed dopoledne jsem zahlédl oknem zajímavou scénu. Myslím, že je ani nenapadlo, že bych je mohl vidět. Musel jsem totiž přitisknout obličej na mříž a dívat se úplně šikmo. Viděl jsem dvě dvojice, Nenu a Stellu s nějakými dvěma mladíky. Neměli na sobě uniformy, ale civilní šaty. Každý nesl nějaké zavazadlo, kufr nebo spacák nebo batoh. Chuck stál stranou a díval se na ně. Měl v ústech píšťalku a v ruce, jak jsem usuzoval, stopky. Jaké na ně křičel rozkazy, jsem neslyšel. Obě dvojice se procházely, jako by byly do sebe zamilované, dívaly se na sebe, jako by nevnímaly okolí. Jakmile se ozvala píšťalka, všichni rychle otevřeli zavazadla, vytáhli z nich samopaly, odhodili zavazadlo a postavili se zády k sobě. Zůstali tak stát a mířili samopaly do všech čtyř světových stran.

Pak zbraně zase dali do zavazadel a všechno se opakovalo. Myslím, že to opakovali asi patnáctkrát. Dařilo se jim to provádět ve stále kratším čase. Počítal jsem, že to dotáhli až asi na čtyři sekundy. Pak Chuck výcvik ukončil. Čtyři sekundy na to, aby se ze směřícího se zamilovaného páru stali dva teroristi. Dvakrát dva.

Porušil jsem Meyerovo pravidlo. Dovolil jsem si přepych asi dvou předpokladů. Že nacvičují své číslo pro nějaké místo, kde je hodně lidí, jako je třeba letiště, samoobsluha apod., a že budou mít nabitě zbraně a než se lidi kolem vzpamatují z šoku, spoustu jich povraždí.

Ale proč? Proč tak usilovně trénují? Vypadalo to, že to podnikají ochotně a že se velmi snaží. Mladí inteligentní lidé ve výborné tělesné kondici, zachovávající přísnou disciplínu. Ale ta jejich hra, ten jejich trénink, to mi připadalo dost podivné.

V poledne jsem dostal stejný zvěřinový guláš. Byl stále chutný.

Pozdě odpoledne přijela černá dodávka. Projela kolem mého okna tak rychle, že jsem si nepostačil všimnout, kdo v ní jede. Ale zlatého kříže na straně jsem si všiml.

Uplynulo nejmín dvacet minut, než Chuck otevřel dveře mého vězení. „Svlíkni se donaha a dej všechno na hromadu ke dveřím. Sbal to do rance!“

„Řekne mi už, krucifix, někdo, proč...“

„Nekecej! Je to rozkaz a je méněnej smrtelně vážně. Svlíkneš se sám, nebo ti mám pomoci?“

Svlékl jsem se. Poručili mi, abych se postavil ke stěně, a pozorně prohledali celou místnost, zda jsem si něco neukryl. Pak sebrali všechny mé věci a odešli.

Asi za hodinu za mnou přišel osobně pan Persival. Vyčouhlý. Protáhlý obličej, dlouhé a úzké čelisti. Hrubé rozčuchané vlasy prokvetlé šedinami. Hluboko posazené oči. Sportovní oblečení se k jeho typu nehodilo a totéž platilo i o velkých brýlích se slabě zabarvenými skly. Na zápěstí měl vodotěsné hodinky s tučnými číslicemi. Vypadal jako herec, který si vybral roli úspěšného politika nebo obchodníka z Vermontu, který otevírá stále nové filiálky. Pohyboval se namáhavě, jako nemocný člověk. Do místnosti s ním vešla Nena. Namířila mi na hrud' a postavila se tak, aby případně chránila Persivala. Měla rychlé a mrštné pohyby.

„Jmenuji se Persival, pane McGrawe.“ Hluboký, kultivovaný a příjemný hlas. Bylo z něho cítit sebejistotu a sebeovládání. „Mojí mladí přátelé i já bychom vám byli vděční za vysvětlení.“

Natáhl ke mně ruku a ukázal mi nábojnici na dlani. Tu, kterou jsem našel. Mluvil jsem bez zaváhání a v duchu jsem žehnal Susan za její lekce herectví. „Vysvětlení? Našel jsem ji. Nikdy předtím jsem takovou neviděl, tak jsem ji strčil do kapsy.“

„Pojďme ven a ukažte mi, kde jste ji přesně našel.“

„To mám jít nahý?“

„Nebojte se, nezmrznete.“

Když jsem zaváhal, sklopila Nena hlaveň namířeného samopalu z mé hrudi na břicho. Její oči nic neprozrazovaly. Vyšli jsme. Persival po mé levici, Nena za námi.

„A co jste tu vůbec dělal?“

„Hledal jsem někoho, kdo by mi něco pověděl o Církvi Apokryfů, pane Persivale. Chtěl jsem se přesvědčit, zda cesta nevede tudy dolů k dalším budovám. Pak jsem si všiml těch stromů. Sešel jsem k nim podívat se zblízka. Viděl jsem už takové rozstřílené stromy, to jsme tenkrát zlikvidovali nepřítele, který nás chtěl obklíčit. Naštěstí ho hlídka včas zpozorovala. Podle toho, jak ty kmeny vypadají, se to muselo stát před několika týdny. Chtěl jsem zjistit, odkud se asi střílelo. Přitom mi padlo do oka něco lesklého. Tam v té skalní štěrbině. Nebo tady? Ano, tady. Ještě tu leží větvička, kterou jsem tu nábojnici vyšťoural. Protože jsem, jak jsem vám už řekl, nikdy takovou neviděl, strčil jsem si ji do kapsy. Je to ta, co mi ukazujete?“ Přikývl a docela přívětivě se pousmál. „Jen jste se tady tak procházel, pane McGrawe?“

„Ne, to ne. Hledal jsem někoho, s kým bych si mohl promluvit.“

Vzdychl. „Aha, promluvit jste si chtěl.“

„Ano, pak jsem šel zpátky k těm budovám a tuhle se najednou objevila hlídka.“

„Proč hlídka?“

„No přece lidé v uniformách, se zbraněmi, střelivem a s lehkými tornami. Přišli rovnou z terénu. Jak byste jim řekl vy?“

„Stoupenci pravé víry.“

„To mě nenapadlo. Chci se jen něco dozvědět o své dceři. Jak ji najdu?“

„Pojďme nazpět, začíná být zima.“

„To bych moc rád.“ Kdyby mi někdo prozradil, jak si při 15 stupních Celsia a v situaci, kdy vám mladá holka míří na holou zadnici, připadal méně nahý, rád si ho poslechnu.

Na zpáteční cestě šel Persival blízko vedle mě. Kdybych stál o sebevraždu, stačilo po něm chňapnout.

„Měl jste v podšívce na dně tašky hodně peněz, pane McGrawe.“

„Doufal jsem, že mě nebudete prohlížet tak důkladně.“

„My jsme velice přesní a důslední. Jsou to kradené peníze?“

„Co vás napadá! Leda snad až teď, co?“

„Uklidněte se! Mně postačí, když mi povíte, jak jste k nim přišel.“ Vyslechl mě, chvíli přemýšlel a pak přikývl. „Rozhodl jste se vzít si tolik, abyste mohl pátrat bez přerušení a nemuset si přivydělávat.“

„Přesně tak.“

Vešli jsme dovnitř. Posadil se na židli a poručil dívce, aby mi přinesla prádlo a šaty. Nena zaváhala. Podíval se na ni s ledovým výrazem. „Sestro?“ Odběhla a vrátila se s mým prádlem a svršky. Persival ji poslal pryč. Díval se, jak se oblékám. „Máte po těle dost jizev, pane McGrawe. Všechny z vojny?“

„Ne, pane, všechny ne. Ale tu vzadu vpravo na rameni a tu na levém boku ano.“

„A co ta velká na pravém stehnu?“

„Nehoda na lovu. Už je to pěkná řádka let. Trvalo to dlouho, než mě našli. Dostala se mi do toho infekce a málem jsem umřel. Ale jsem přece chlap a všichni, co se mnou dělají, taky. Nemazlíme se ani s prací, ani sami se sebou. Občas mi, pane, akorát rupne v bedně. A to bych někoho snad zabil. Zatím jsem to neudělal, ale moc daleko jsem od toho nebyl.“

„Hm, nemáte ruce rybáře, který loví na výdělek.“

Podíval jsem se na své ruce, na dlaně i hřbety. „Jak to myslíte? Aha, vy myslíte jako rybáři, co loví v té ledové vodě u Maine a tak. Ti mají opravdu ruce jako lopaty, jako rukavice zadáků. A popraskané a pokroucené prsty. Takové měl i můj táta, protože tenkrát byly sítě ukrutně těžké. Teď jsou z nylonu a musíte mít na ruku pevné rukavice, abyste se neporezal. Kromě toho jsem už dlouho se sítěmi nepracoval.“

„Jste ve skvělé kondici, pane McGrawe.“

„Přál bych si, abych na tom byl lip. Víte, občas mě zlobí dech. A nohy. Ty vypovědí službu nejdřív. Ale vcelku máte pravdu. Udržoval jsem se vždycky fit. Nikdy jsem neměl kupříkladu pivní břicho.“

„Máte zkušenosti z války?“

„Námořní pěchota, pane. Ovládám automat, minomet, plamenomet, kladení min, co vás jen napadne. Čtrnáct měsíců, to už je něco. Za tu dobu se člověk něco naučí.“

„Takže jste mohl pozorovat naši... hlídku očima zkušeného praktika. Máte k nim nějakou připomínku?“

„Moc jsem toho neviděl. Myslím, že jsou na tom fyzicky dobře. Rychle a obratně se pohybují. Zbraně stále připravené ke střelbě. Jinak nevím. Nevím ani k čemu jsou vycvičení. Vypadají zdatně. Ale na co vlastně nacvičují?“

„Sedněte si, pane McGrawe, na matraci a udělejte si pohodlí.“ Přisunul si židli a naklonil se ke mně, lokty na kolenou, dlouhé prsty uvolněné. „Budu k vám naprosto upřímný.“

„Něco se stalo mé dcerce?“

„Upokojte se, prosím. O ničem takovém nevím a ani nevím, jak to případně zjistit. Snažím se vám naznačit tohle: Kdybych se řídil našimi pravidly, dal bych vás vyvést k těm vysokým stromům a moji mladí přátelé by vám tam ustřelili hlavu.“

„Proč, proboha? Proč by to dělali?“

„Vnikl jste sem hlídaným vchodem. Vchodem, který měl být hlídán, abych byl přesný. Ten mladík za to bude potrestán. Vás možná ušetřím, jenže ne kvůli vaší naivitě, ale proto, že si myslím, že mi budete k něčemu užitečný.“

„K čemu?“

„Můžete mi ve svém postavení klást otázky, co myslíte?“

„Asi ne, pane Persivale.“

Už se natolik setmělo, že jsem mu neviděl pořádně do tváře. Jen v jeho slabě zbarvených brýlích se odrazil zbylý bledý proužek nebe. Persival vyzářoval zvláštní vůli, autoritu a energii. Vzbuzoval dojem naprosté důvěryhodnosti a dokonalé nestrannosti.

Z dálky se ozval generátor. Žárovka nad námi blikla a rozzářila se. Persival vstal, podíval se na mě z výšky, otočil se a odešel. Dveře

nechal otevřené. Vyšel jsem za ním s palci zastrčenými za opaskem. Na západním nebi byla nad vrcholky vysokých borovic ještě vidět slabá záře. Cítil jsem, že mě odněkud pozorují. Zívl jsem, narovnal jsem se, poškrábal a vrátil se do budovy C. Hlavou mi táhlo, že jsem neměl odbýt problém těch svých zabavených peněz tak snadno. Jak by se zachoval skutečný McGraw? Kdyby mu hrozilo zastřelení?

Kdypak asi dostanu najíst? A bude to zase zvěřinový guláš?

Zaslechl jsem je přicházet. S baterkami a petrolejkami. Napřímil jsem se a slyšel jejich smích.

Jako první vešla se skládací stoličkou, kotlíkem a baterkou bledá blondýnka. „Uděláme si u *tebe* párty, bratře Thomasi.“

„Tak jen pojď dál, sestro Stello. Vítej!“

10

Zaplnili celou místnost. Donesli si stoličky, polštáře, petrolejky, jídlo a víno. Celkem nás bylo deset. Papírové talíře, ale kovové vidličky. Papírové pohárky a velká konvice s kávou. Samý úsměv a dobrá nálada. Znal jsem už Chucka, velitele hlídky, a tři z jeho šestičlenného družstva – Nenu, Stellu a orientálce. Jmenoval se Sammy. Další tři byli vyčouhlý Angličan Haris, Barry, mladý černoš s oholenou lebkou, a Ahman, který vypadal jako turecký pirát. Přišel i Persival a jakýsi Alvor, kterého jsem předtím neviděl. Podsaditý, s širokým šedým obličejem, vodovými očima a bezkrevnými rty, myšími vlasy a mohutnými rameny. Ubezpečil jsem se, zda si správně pamatuji jejich jména. Alvor zřejmě přijel s Persivalem v dodávce. Chyběl Nicky. Zaslechl jsem, jak kdosi říká, že hlídkuje u vrat.

Seděl jsem na úzké matraci, opřen o polštář, po jednom boku Nenu, po druhém Stellu. Byl jsem středem pozornosti. Když jsem poznamenal, že mi to připadá jako moc divný Štědrý večer, sklidil jsem uznání, jako bych pronesl něco hlubokomyslného a vtípného. Měli jsme vánoční tousty s ostrou červenou kalifornskou omáčkou. Obě dívky se mne každou chvíli dotkly, nikoli smyslně, jen aby mi dokázaly, že jim jsem sympatický. Když na mě promluvil některý z mladíků, dřepl si přede mne a stiskl mi důvěrně kotník. Kamkoli jsem se podíval, setkal jsem se s vřelými pohledy. Potlačil jsem v sobě podezíravost Travise McGee. Bratr Tom McGraw je osamělý muž a projevy náklonnosti ho těší. Vracel jsem jim projevy přátelství. Včetně lichotek.

„Bylo mi ihned jasné, pane McGrawe,“ řekl Persival, „že jste inteligentní a citlivý člověk. Vycítil jsem to z vás. Snažíte se své sku-

tečné já skrývat před světem. My jsme jiní. My vás dokážeme pochopit.“

„Mně se ve škole, víte, jaksi nikdy nedařilo... překlenout...“

„Výchova v naší zemi nestojí za nic,“ mínil Sammy. „Už od první třídy nutíme děti ke konformismu. Aby z nich vyrostli jen dobří spotřebitelé, kteří se nebudou starat o vládu a společnost. Aby z nich nebyli rebelové. Bohaté klasifikují jako vynikající studenty, aby se dostali na školy, kde je naučí ovládat svět. Jejich svět. Nikdy se, bratře, neomlouvej za to, že se ti nepodařilo prorazit. Nemůžeš za to.“

Guláš byl tentokrát hovězí. Zapěl jsem na něj chválu. Připravil ho Angličan Haris. „Dělíme se o všechno. A vždycky,“ prohodil.

„Ty jsi dělník,“ řekla mi Nena. „Vyznáš se ve své práci. Tím, co děláš, živiš lidi. I když tě vykořisťují, máš být na co hrdý.“

Persival pronesl s patosem a vervou malou řeč. „Myslím si, že taková štědrovečerní setkání, jako je to naše, se konají na celém světě. Takto se scházejí skupinky odhodlaných lidí, ochotných obětovat své životy za svou víru. Třeba v kubánských horách. Nebo v Hondurasu, Mexiku, Jugoslávii, Chile, Peru, Rhodesii. Spřízněné duše. Společně sní svůj velký sen.“

„Jaký sen?“ zeptal jsem se.

„Takový, jaký máš i ty. O svobodě pro všechny národy, pro všechny rasy. O konci imperialistického vykořisťování. Každému podle jeho potřeb. I ty patříš k lidem, kteří jsou připraveni obětovat svůj život tomu, čemu věří.“

„Vždycky jsem měl tvrdou palici. Já se jen tak snadno nevzdávám. Ale to, co jste právě řekl, pane. Není to vlastně... komunismus?“

Zavrtěl smutně hlavou. „Komunisté, socialisté, humanisté, křesťanští demokraté, Armáda spásy. To jsou jen nálepky, které nic neznamenají. Boží práci konáme my. My, Církev Apokryfů, my, její úderná paže. My jsem prošli testy. Bojujeme za lidstvo proti vykořisťovatelům, podvodníkům a válečným štváčům. A zvítězíme, i kdybychom měli rozvrátit celou společnost. Tvoje dcera naši věc pochopila, jinak by se k nám nepřidala.“

„Ale ona nikdy nechtěla nic ničit.“

„Většina našich členů jsou mírumilovní lidé. Ale my, my jsme elita. Líbíš se nám, bratře Thomasi. A máme pro tebe poslání.“

Začal jsem mít divné pocity. Nejdřív se mi zdálo, že je na vině vydýchaný vzduch, přestože dveře byly dokořán. Barvy se mi zdály ostřejší, obličejové přítomných chvíli bobtnaly a chvíli se scvrkávaly. Jazyk jsem měl jako z olova. Něčím mě nafetovali. Svět se mi proměnil v bludiště s bláznivě zkreslujícími zrcadly. Stačil jsem si uvědomit, že si musím dát dvojnásob pozor, abych neskončil s ustřelenou hlavou. Předstíral jsem, že mám ještě víc zdřevěnělý jazyk. Zkusil jsem dýchat tak zhluboka, jak to jen šlo. Víc kyslíku nikdy neškodí. Dolezl jsem po čtyřech ke džbánu s vodou, sedl si a pořádně si přihnul. Dolezl jsem zpátky k matraci, porazil přitom svůj pohárek s vínem a nastavil jej, aby mi dolili.

Jeden po druhém pak začali vstávat a chlubit se tím, co mají za sebou.

Nena se postavila do pozoru a spustila slavnostně. „Základní výcvik Kočovskaja. Guerillový výcvik Simferopol. Vybrána Světovou federací demokratické mládeže v Budapešti.“

Usedla a ozval se mohutný potlesk. Po ní si stoupl Ahman. „Základní a guerillový výcvik Organizace pro osvobození Palestiny, tábor 3 v Jordánsku a tábor 9 v Libanonu. Absolutorium Univerzity v Marylandu.“ Potlesk.

Barry prošel výcvikem na Kubě, v kubánské bezpečnostní službě. Pak působil jako instruktor v Baninah v Libyi. Chuck prošel společně s příslušníky IRA výcvikem v táboře u Al-Ghaidhy v Jižním Jemenu. Sammy prodělal výcvik u americké námořní pěchoty a později v kubánském výcvikovém středisku u Bagdádu, kde působil jako poradce pověstný Carlos. Persival ho přerušil, aby uvedl Carlosovo pravé jméno: Iljič Ramirez Sanchez. Stella si svůj výcvik odbyla nejdřív v ore-gonských horách v táboře organizace Weather Underground a potom v Bulharsku.

„Jak to, že se tady sešli lidi, kteří prošli výcvikem na tak různých místech?“ divil jsem se.

„Vybrali jsme si je, bratře Thomasi. Podrobili jsme je testům, vybrali z nich ty, kteří nejlíp obstáli, a poslali je na další školení. Po

něm se k nám vrátili. Většinu jsme vyslali jako delegáty na zasedání Světové federace demokratické mládeže do Budapešti. Tady jich je jen pár. Je jich mnohem, mnohem víc, bratře Thomasi. Financuje to samozřejmě naše církev. To ona se postará o lepší svět. To ona zachránila lidstvo.“

Zamumlal jsem cosi nesrozumitelného. Pomalu jsem se svalil a hlava mi klesla Stelle do klína. Měl jsem zavřené oči a dýchal jsem pomalu a těžce. Doufal jsem, že divadýlko potrvá dál. Byl bych se toho rád dozvěděl ještě víc. Ale moje zhroucení celý večírek ukončilo. Sebrali všechno, co přinesli, přikryli mě, zhasli a odešli. Slyšel jsem, jak zamykají dveře. Ještě stále se mi motala hlava. Ve tmě jsem se několikrát za sebou rychle vztyčil a udělal jsem i pár dřepů. V kolenu mi praštělo a zadýchal jsem se. Ale trochu to pomohlo. Pak jsem usnul jako dřevo.

Vzbudil jsem se před svítáním a za nic na světě jsem si nedovedl uvědomit, kde jsem. Skoro jsem z toho zpanikařil, ale pak mi to došlo. A taky jsem si vzpomněl, že jsem si s Gretel slibovali, jak spolu strávíme první společné vánoce. Vyjedeme si na *Flushi* na dolní konec Biscayne Bay, najdeme si kotviště, kde budeme sami, a budem se koupat, debužirovat a pít, co hrdlo ráčí, a budeme si užívat vánoc jako nikdy.

Ráno mi nepřinesli snídani. Zabušil jsem na dveře a zkusil někoho přivolat. Teprve asi v devět někdo odemkl a vstrčil dovnitř Nickyho takovou silou, že Nicky proletěl místností a musel se zaštitit rukama, aby nenarazil tváří na zeď. Měl zarudlý obličej a kolem pravého oka silný otok, takže měl místo něj pouhou škvíru.

Sedl si na židli a zahleděl se na zem.

„Co se děje?“ zeptal jsem se ho.

„Ty hajzlové se snad pominuli. Že prej jednájí podle našich zákonů a nepřipustí žádnou výjimku. Podle nich sem se prohřešil dvakrát. A nejsou ochotný mě ani vyslechnout. Jednou sem prej nevyčistil jednu zasranou českou zbraň, automatickou pistoli, která spadla do potoka. Přitom mají zbraní jako sraček, celá jedna budova je plná granátů, plastickejch bomb, vejbušnin, napalmu a co já vím, čeho eště. Kvůli jedny pitomý pistoli.“ Podíval se na mne druhým otevře-

ným levým okem. „Ty se taky v něčem vezeš, že jo? Jinak by tě tu nezamkli.“

„Vezu? Nevím, v čem. Jenom jsem se trochu opil.“

„Persival si myslí, že nejseš ten, za koho se vydáváš. Tak se s tebou trochu šmajchlovali a pak ti nasypali do vína pentothal, aby ses prořek. Prořek ses? A co seš vážně zač?“

„Jsem Thomas McGraw, sakra! A hledám tady svou dceru, nic víc! Zbláznil ses? Mám ty lidi tady rád. *Všechny*. Nemám ponětí, proč mě zamkli. Nechápu to.“

„Musel ses uřeknout, jinak bys tu nebyl zavřenej. Mám s tím zkušenosti, to mi věř. Stejně jako vím, že jsem to podělal. Já sem prostě takovej, že si rád odpočinu, když zrovna nemusím jet naplno. Nebaví mě blbnout v jednom kuse. Ostatní jo. Sou jako zfanatizovaný fotbaloví fanoušci. Tak tobě sou sympatický, jo? Protože byli včera tady u tebe a říkali, jak tě mají rádi. To je jejich metoda. Barry, Sammy a Ahman už mají za sebou různý akce. Spíš takový menší, jako dát bombu do auta a nějakej ten požár. Udělat to a utýct. To já sem byl nejdřív ve Vietnamu a pak v Zambii. V horách u Refunsy. Zambijci vždycky překročili hranice do Rhodesie, vystříleli vesnici a utekli nazpátek. Rhodeská armáda se za nima pustila do Zambie a tam jsme je obklíčili. Tvrdý chlapíci a divoká země. Já prostě nevydržím jen tak se povalovat. Nudí mě to. Persival říká, že tu zůstaneme možná až do léta. Že se to musí nejdřív zkoordinovat. To je všechno, co se člověk doví. Moc nikdy ne. Někdy mluví o patnácti skupinách a jindy je jich najednou čtyřicet. Kdo se v tom má vyznat? Sestra Elena Marie nám prej řekne v právej čas.“

„Kdo?“

„Zapomněl sem, že o ní nevíš. Naše nejvyšší šéfka. Posílají nám kazety, který namluvila. Tomu, co se tu povídá, moc nevěřím, ale ji беру. Ji baštím.“ Jeho hlas byl najednou slavnostní a tvář se mu rozzářila.

Měl jsem na jazyku spoustu otázek, ale žádnou z nich by asi nepoložil McGraw.

„Mohla by podle tebe sestra Elena Marie vědět, kde je moje malá holčička?“

„To vážně nevím. Ani nevím, jestli mají nějakou centrální evidenci. Taký nevím, kde teď sestra Elena Marie je a kde namlouvá ty pásky. Prej tady bylo jeden čas asi tři sta lidí a to je prej ještě málo proti jinejm skupinám. Poslali je pryč, aby vydělávali prachy pro církev. Tvoje dcera šla určitě taky. Choděj od domu k domu a prosej o příspěvky, jakože pro děti nebo pro nějaký cizí misie. Taký prodávají různý věci. Umělecký předměty, co sami vyroběj, bonbóny, umělý květiny a někdy i domácí chleba. Není to těžký. Dělali jsme to ve čtyřech a denně nám to hodilo dvě až tři stovky. Jezdili jsme v dodávce, celý černý, se zlatejma křížema. Prodávali jsme takový nani-covatý bonbóny, co mají cenu tak dvacet centů, za dva dolary. Na pomoc hladovějícím křesťanským dětem v Libanonu. Člověk si smí nechat čtvrtinu. Ty týmy se pořád měněj. Každěj byl rád, když sem byl s ním ve skupině, protože sem takovej kolohnát. Takovýmu se těžko odříká.“

Dveře se otevřely. Vešli čtyři muži. Ahman a Sammy v kombinézách, s automaty v ruce, prsty na spoušti. Persival vypadal ve žlutěoranžovém obleku a bílém svetru s rolákem divně. Ramenatý Alvor s kamennou tváří měl na sobě také oblek, ale tmavý a zmačkaný, k němu bílou košili s odřeným límečkem a úzkou pruhovanou kravatou.

„Jděte ven,“ poručil nám Persival. Ti čtyři šli za námi asi ve vzdálenosti dvanácti stop. Persival nám ukázal, kam máme jít. Došli jsme na místo, kde se plošina svažovala k pahýlům stromů, kousek odtamtud jsem našel nábojnici.

„Zastavte se,“ nařídil. „Udělej dva úkroky doprava, McGrawe. Teď se oba pomalu obraťte a podívejte se mi do tváře.“

Srdce se mi rozbušilo. Ahman a Sammy na nás mířili. Sammy na Nicka a Ahman na mě. Ahmanova hnědá žulová tvář neprozrazovala nic. Možná, že mé věci prohlédli skutečně důkladně a přišli na to, že pravý McGraw je už dávno po smrti a že nikdy neměl žádnou dceru.

„Co to s vámi, sakra, najednou je?“ Nepodařilo se mi zeptat se pevným hlasem, navzdory mé snaze se zachvěl.

„Oba docela dobře víte, proč musíte zemřít.“

„Hovno,“ řekl Nicky ochraptěle.

„*Nedbalost* tady nestrpíme. *Žádnou!* Všichni musí přísně dbát všech pravidel utajení. Kdokoli poruší naše pravidla, udělá to poprvé a naposled. Každý musí poslouchat bez otázek, bez námitek.“

„Do hajzlu,“ řekl Nicky.

„Pojďte sem, pane McGrawe,“ pokračoval Persival. „Sem ke mně. Tak. Obraťte se a podívejte se na odsouzence.“ Byl jsem na tři stopy od Persivala. Všiml jsem si, že Ahman sledoval hlavní samopalu každý můj pohyb.

Persivalův hlas nabyl na vážnosti. „Dobrotivý Bože, plný slitování a spravedlnosti, přijmi do svého království tohoto bojovníka za naši víru a dopřej mu věčný mír. Posíláme Ti ho, aby nemohl ohrožovat svaté poslání, kterým jsi nás pověřil. Nás, věrné vojáky armády spravedlnosti. Amen.“

Podal mi automatickou pistoli s dlouhou hlavní. „Střel ho do hlavy, prosím.“ Pronesl to tak, jako by mě vybízel, abych si přidal trochu guláše.

Pochopil jsem jejich scénář. Chtějí mě vyzkoušet. Tak tedy slepě poslechnu, bez váhání střelím Nicka do hlavy a tím rozptýlím podezření. Kulka bude určitě slepá. Pro Nickyho to bude lekce, aby byl příště opatrnější. Dvě mouchy jednou ranou.

„Máš nabito,“ řekl Persival. „Namiř a stiskni.“

Nemusel jsem mířit, Nicky byl ode mne jen asi pět metrů. Na takovou vzdálenost se člověk trefí v devadesáti devíti případech ze sta, i když namíří zbraň, jen jako by na někoho chtěl ukázat prstem.

Namířil jsem a vystřelil. Vyšla slabá rána. U Nickova nosu na levé nepotlučené tváři se objevila skvrna. Hlava mu poskočila dozadu. Vydal ze sebe zvláštní zvuk, jako by si odkašlal, klesl na koleno, pak se zvrátil dozadu a začal sjíždět po svahu. Udělal jsem pár kroků, abych na něj viděl. Zachytil se o uschlé větve jednoho z pahýlů, zády k nám. Jedna noha se mu slabě zachvěla ve smrtelné křeči.

Byl nadobro mrtev. Persival mi odebral zbraň a odstoupil. „Pomalů se otočte.“ Tak tohle nebylo podle mého gusta. Čekal jsem, že se všichni kolem mne nahnou, včetně Nickyho, a přivítají mě jako nového člena sekty.

Místo toho Persival znovu nabil. V pistoli byl předtím jen jeden náboj. Persival zřejmě myslí na všechno a nic neponechává náhodě. Ostatní na mě stále mířili. Jen Ahman držel v ruce Polaroid SX-70 a zbraň měl položenou na zemi. Uvědomil jsem si, že jsem zaslechl známý zvuk tohoto fotoaparátu, ihned po tom, co jsem vystřelil na Nickyho.

Všichni byli strašně zvědaví, jak zareaguji. Bojoval jsem se zaťatými zuby, chtělo se mi zvracet, a jen jsem se v duchu modlil, aby nepoznali na mé šedo zelené tváři, jaký malý krůček mě od toho dělí. Bylo mi vážně na omdlení. Zabíjení je přece jen opředeno starým tabu. Pouze okolnost záchrany vlastního života může být omluvou. Vojáky nutí zabíjet disciplína, ale i oni z toho pak mohou mít šok. Už jsem zabil i předtím, ale nikdy mne pak neminulo bolestivé psychické trauma. Snažil jsem se sice zahrát reakci, která by byla v očích těchto lidí přiměřená, a málem jsem přitom vypadl z role Toma McGrawa.

Zíral jsem na Persivala. Z tohoto úskočného muže čísel smrt. Naprosté odhodlání bojovat za jakousi nepochopitelnou a šílenou ideu. Byl to člověk, který bez zaváhání vpálí malou kuličku do krku nevinné oběti.

„Ty špinavěj, hnusnej, šílenej hajzle!“ pronesl jsem tiše třesoucím se hlasem.

Zdvihl nabitou zbraň a zamířil mi ze vzdálenosti asi dvou a půl metru na čelo. Mířil pečlivě a dal si načas.

Půjdu za Nickym. Věděl jsem – stejně jako on – že nastává můj konec a nenašel jsem jiné vhodnější vyjádření svého pocitu, než jakého použil on.

„Do hajzlu,“ řekl jsem.

„Nějaký dotazy, McGrawe?“

„Na žádný byste mi stejně neodpověděl.“ Pozoroval jsem Persivalův prst na spoušti. Jakmile se začne běhat, až bude stiskávat, vrhnu se mu ke kotníkům a pokusím se vyrvat mu pistoli, než to do mě napálí Sammy a Ahman.

„Nějaké prohlášení na rozloučenou se životem, rybáři?“

„Jenom tohle: Jestli se pořádně netrefíte, chytím vás za krk dřív, než vypálíte podruhé.“

Dlouze se na mě zadíval a pak začal pozvolna zvedat hlavěň k obloze.

„Můj první odhad byl správný, bratře Thomasi. Myslím, že se nám podaří vycvičit vás a použít. Můžete nám být hodně prospěšný.“

Ze všech kolem viditelně opadlo napětí.

Persival zastrčil zbraň. Obrátil se k Sammymu a vzal si od něho fotografii. Důkladně ji prohlédl a pak na mě kývl prstem, abych k němu přistoupil. Podal mi fotografii. Byl jsem na ní vpravo, trochu v podivném úhlu, ale levá část mého obličeje byla snadno rozeznatelná. Hlavěň pistole byla asi v úhlu 45°, jak to je typické u lidí, kteří jsou zvyklí střílet z pistolí a revolverů. Nick byl nalevo a jeho obraz byl velice ostrý. Padal, ale kolenem se ještě nedotýkal země. Hlavu měl nárazem kulky zvrácenou dozadu. U nosu mu byl vidět otvor po střele.

Vrátil jsem snímek Persivalovi. „To má být dokumentace?“

„Ano, bratře Thomasi, i když ne taková, jakou máš na mysli. Je to důkaz, že se s tebou dá počítat. Budu ji potřebovat pro povolení, které chci dostat.“

„Nerozumím.“

„Ahmane, postarej se o pohřeb. Zúčastní se ho všichni kromě Barryho. Ten zůstane u brány. Haris promluví nad hrobem. Já se jdu s panem McGrawem trochu projít.“

11

Persival špatně chodil. Pohyboval se jen pomalu a zdálo se, že má problém s udržováním rovnováhy. Nebe zešedlo, vítr sílil a byl stále ledovější. Šli jsme zvolna na konec plošiny. Posadil se na kmen silné vyvrácené borovice.

Sedal si velice opatrně. S hořkým ušklíbnutím si postěžoval: „Jsem napolo chromý. Hostoval jsem dost dlouho u staré bezvadné Somozovy party. Dal mi zlámat nohy.“

Usedl jsem na kládu asi o tři metry dál. „To je,“ pokračoval, „nejstarší a nejlepší způsob výchovy: žák na jednom konci, učitel na druhém.“

„Co ode mne –“

Zadržel mě zdviženou rukou. „Nech mě chvíli mluvit a nepřerušuj mě. Jen odpovídej na otázky. Vyznáš se v lodích a na moři. Vzhledem k tvému zaměstnání tedy nebude nikomu divné, že si koupíš malý člun.“

„Ani mě nenapadne utrácet peníze za loď. Ty mám na to, abych našel svou dceru.“

„Plácáš nesmysly a to mě nudí.“

„Přišel jsem pro svou dceru. Jestli vás to nudí, tak mě ne.“

„McGrawe, nauč se disciplíně!“

„Pane Persivale, se mnou nemůžete jednat jako s tou svou mládeží. Odpovím na vaše otázky, ale budu mluvit, kdykoli se mi zlíbí.“

Prohlédl si mě od hlavy k patě. Přivedlo ho to z míry.

„Bratře Thomasi, umíš plavat?“

„Umím.“

„To rád slyším. Je spousta rybářů, co to neumějí. Umíš zacházet s akvalungem?“

„Ano.“

„Víš, co je přísavná bomba?“

„Vím.“

„Tak mi to vysvětli. Chci mít jistotu, že víš, o co jde.“

„Je to bomba, která se přitiskne k předmětu, který se má vyhodit do vzduchu. Může být magnetická nebo opatřená lepem. Může být načasovaná, nebo se může odpálit vysílačkou.“

„Výborně! Máš zkušenosti s výbušninami?“

„Mám jich dost, abych si dal pozor.“

„Představ si, že bych tě pověřil úkolem připevnit přísavnou bombu na trup nějakého tankeru. Jak bys to provedl?“

Uvědomil jsem si, co říkal o koupi člunu, a použil jsem to jako vodítko. „Koupil bych si malý rybářský člun v oblasti, kde bude tanker kotvit. Člun pro jednu osobu. Sehnal bych si vhodné oblečení podle místa a klimatu. Lovil bych tam a úlovek bych prodával. Znamenával bych si směr a sílu větrů a doby přílivu a odlivu. Kdybych si byl jistý, že to všechno dobře znám, předstíral bych poruchu. Připlul bych k tankeru, na místo, kde na mě není vidět z paluby. Kdybych měl malý přívěsný elektromotor; dostal bych se přesně na nejvhodnější místo. Mělo by to být za soumraku. Umístil bych bombu, načasoval ji, pak jako opravil poruchu a odjel.“

„Co kdyby tě zastavila přístavní hlídka a prohledala ti člun?“

„Vysvětlil bych jim, že si s sebou vozím elektromotor. Ta bomba by musela vypadat jako něco jiného.“

„Jako co třeba?“

Pokrčil jsem rameny. „Jako hřibovitá kotva třeba.“

Viděl jsem na něm, jak je spokojen. „Měl jsem pravdu, bratře Thomasi, když jsem se rozhodl, že pro tebe najdeme uplatnění.“

„Pozor! Nehodlám vyhodit žádnou loď do povětří!“

„Jestli to uděláš, nebo neuděláš, o to teď nejde. Bylo by to stejně až za dost dlouho, někdy v budoucnu. Do té doby to nějak vymyslíme. Zcela určitě.“

Dovedl jsem si představit, jak to vymyslí. Pokud jde o Nickyho, byl můj odhad falešný. Ale teď jsem si byl jistý. Přísavná bomba bude mít sice spouštěč a budík a já dostanu přesný návod. Jenže vybuchne okamžitě, jakmile ji přitisknu na kov trupu. Nepatřím k fanatikům jejich víry. Nebudu obětní beránek.

„Nesouhlasím se zabíjením nevinných lidí, kteří mi nic neudělali. To je terorismus.“

„Terorismus? Nedej se zmást falešnými klišé. Generál Sherman byl terorista. Kongres je teroristická organizace. A co Pancho Villa, nálety na města, torpédování zaoceánských lodí? Jen žádnou sémantiku!“

Předstíral jsem nechápavost. „Jak to myslíte? Já proti Židům nic nemám.“

„Sémantika, bratře Thomasi. Neplet' si to se semitismem, nebo vlastně s antisemitismem. Sémantika, nauka o obsahu slov. Podívej, Londýňané za války obdivovali své statečné letce, kteří shazovali bomby na německá města, a nenáviděli své nepřátele, kteří bombardovali anglická města. Begin říká o Arafatovi, že je terorista. A sám Begin velel skupině, která vyhodila do povětří britský hotel a zabila spoustu lidí. V mládí byl i on takzvaný terorista.“

Začalo drobně poprchávat. Mohutnější vítr občas popohnal kapky deště. Persival vstal. „Vrátíme se k tomu, bratře Thomasi, až uslyšíš sestru Elenu Marii a zauvažuješ nad jejím poselstvím. Mimocho-dem: Odstěhuješ se do maringotky T 6. Do té zelenobílé. Budeš tam mít větší pohodlí.“

„Smím teď požádat, abyste mi vrátili peníze?“

„Ne, ještě není vhodná doba.“

„A kdy podle vás nastane, pane Persivale?“

„Dovíš se to. Děláme všechno pro to, abychom zjistili, kde je tvá dcera. Víím, jak ti na tom záleží. Pátráme po ní v našich záznamech.“

Vraceli jsme se tempem, jaké umožňovala jeho chůze. Nepřestávalo mžít.

„Považujete mou připomínku, že jsem dneska ani nesnídal, za nemístnou?“

„Můžeš se volně pohybovat, bratře. Jenom dolů po svahu nechod'. Kuchyni určitě najdeš.“

Před námi pochodovali směrem k budovám Chuck, Nena, Stella, Sammy, Haris, Ahman a Alvor. Kromě Alvora měli všichni na sobě bílé kombinézy s mnišskými kapucemi. Ženy a Haris si je dali na hlavu. Haris nesl knihu.

„Už ho pochovali,“ konstatoval Persival.

„To museli to kopání hrobu setsakra odbýt.“

„Kdepak, hrob už byl připraven.“ Usmál se na mě otcovsky a položil mi ruku na rameno. „Vlastně byly připraveny hroby dva, bratře. Pro případ, že...“

„Že bych ho nedokázal zastřelit?“

Pustil mé rameno. „Řekněme, že pro každý případ.“

Prohlédl jsem si svou zelenobílou maringotku. Byla čerstvě uklizená, na vodorovných plochách ještě tu a tam zůstaly kapičky vody. Dvě stočené příkrývky, žádné povlečení. Malá plynová kamínka, ruční čerpadlo pitné vody a – nočník. U nohou postele ležel můj tlumok. Otevřený. Měl jsem nepříjemný pocit, že tu přede mnou bydlel dlouhán Nicky, a představil jsem si, jak se musel na posteli krčit. V mysli mi vytanula ta fotka z polaroidu a viděl jsem ji živěji, než když jsem se na ni díval.

Vyšel jsem se podívat po kuchyni. Byla v budově z vlnitého plechu. Zeptal jsem se Alvora, zda to je skutečně kuchyň. Neodpověděl, jenom mávl rukou. Byla to jediná budova s ocelovým skeletem, s půdorysem asi čtyři krát šest metrů. Uvnitř jsem našel nedostavěné dřevěné příčky, sporák na petrolej, starou lednici, dvě stolové desky na kozách a pár židlí – každý pes jiná ves – a skládacích stoliček. Hrnce, talíře a kelímky stály na otevřených policích, vlastně prknech položených na cihly. Na konci místnosti se černala velká tabule.

Vzal jsem si máslo, připravil si čtyři míchaná vejce a posadil se k primitivnímu stolu. Vešel Barry, kterému skončila služba u brány, a usmál se na mě. „Máš všechno, co potřebuješ, bratře?“

„Díky, mám všechno, co potřebuji.“

„Kafe by sis nedal?“

„Proč ne? Díky.“

Přinesl hrnky pro oba a posadil se proti mně. „Každýho si nějak otestujeme, víš? Pochop to.“

„Já to chápu.“

„Měli jsme Nickyho rádi, ale byl to nespolehlivej lajdák. Jen si představ, že by tvůj život závisel na takovém nezodpovědným člověku.“

„To fakt nejde, máš pravdu.“

„Hrozný je, že se to muselo takle stát. Hrozný pro tebe.“

Barry nebyl svědkem toho, jak jsem nevydržel zachovat si chladnou hlavu. V tónu jeho řeči a ve výrazu očí se mi zdála být nepředstírána sympatie a pochopení. Ale co když se o té mé slabé chvilce dozvěděl? Co když to na mě hraje?

„Upřímně řečeno, dalo mi to zabrat. Ale když to domyslím, tak jsem ho vlastně neznal. Ani nikoho z vás ostatních.“

„Ted' už mě znáš, bratře Thomasi, a taky ostatní bratry a sestry. My jsme ted' tvoje rodina. A všichni sloužíme jedný společný věci.“

„Jak víš, že nejsem jako Nicky?“

„Mně stačí, když bratr Persival řekne, že k nám patříš. Víc nepotřebuju. My sme sem sice přišli přes církev, ale to neznamená, že tak sem musí přijít každý. Ty máš přece v naší církvi dceru, že jo?“

„Mám, ale nevím, kde je.“

„Bud' klidnej, už se po ní pátrá.“

„Smí se člověk vykoupat v potoce?“

„Proč ne? Nejlepší to je kousek vejš proti proudu. Tam je taková tůň mezi skalama, tam za těma malejma stromkama. Vem si ručník ze šňůry, jestli nemáš žádnéj v maringotce.“

Měl jsem kvalitní mýdlo, které pěnilo i v ledové vodě. Vzal jsem si s sebou čisté prádlo na převléknutí a to, co jsem měl na sobě, jsem rovnou vypral. Pověsil jsem je na společnou prádelní šňůru i s vypraným a vyždímaným ručníkem.

Přišel pro mne Chuck, abych šel na večeři. S tím svým svislým knírem vypadal jako reklama nějaké skandinávské cestovní kanceláře. Haris udělal zvěřinové karbanátky s osmaženou cibulí. Posadili mě do středu stolu a nasával jsem plnými doušky projevy jejich lás-

kyplné přízně. Kdykoli jsem něco řekl, ostatní ztichli a každé mé slovo odměňovali úsměvy, souhlasným pomrkáváním a dívky bezostyšným flirtováním. Všichni věděli od samého počátku, jakým pro ně budu přínosem. Přesně na někoho takového čekali. Persival a Alvor seděli sami u druhého stolu a tiše spolu hovořili.

Atmosféra u našeho stolu byla však přece jenom poznamenaná skrytou stísněností. Každý se vyhýbal zmínce o Nickym, ale všichni na něho asi trochu mysleli. Učinil jsem několik pokusů zavést řeč na politiku a násilí, ale vždycky se našel někdo, kdo změnil téma konverzace.

Když jsme dojedli a sklidili ze stolu, rozvinuli promítací plátno a zapnuli projektor. Počítal jsem s projevem sestry Eleny Marie. Byl to však starý černobílý válečný film s velmi hlasitým a praskavým zvukem, komentář čtený hlasem s britským akcentem, samé útoky, střelení a přehnaná gestikulace. Vojáci ve filmu pochodovali čínskými horami. Brada mi klesla na prsa a jen občas mě z klímání vytrhla nějaká ta exploze. Film skončil břeským pochodem, který mě dokonale probudil. Popřál jsem všem dobrou noc a zalezl do své marinotky. Chvilí jsem marně šmátral po vypínači a pak jsem ulehl potmě.

Vzbudil mě zvuk otevíraných dveří, i když opatrný a sotva slyšitelný. Napadlo mě, že se někdo ze skupiny rozhodl poopravit Persivalovo rozhodnutí, že mě nechají naživu. Poposedl jsem na posteli a opřel se o stěnu, připraven vyrazit.

Generátor neběžel a celý tábor byl ve tmě. Jen oknem probleskovaly hvězdy. V jejich chabém světle jsem rozpoznal bledou postavu, která se ke mně blížila. Zastavila se kousek od postele. Zaslechl jsem zašustění svlékaného prádla a do nosu mi vnikla vůně ženského těla. Nena nebo Stella mě přišla navštívit. Spal jsem asi hodičku, chopila cíp přikrývky a vklouzla do postele. Třásla se zimou a přitiskla se ke mně. Předstíral jsem obrovské překvapení.

„To jsem já, Stella, bratře Thomasi,“ zašeptala.

Dostalo se mi tedy potěšení pomilovat se s bledou blondýnkou s malou bradičkou. „Co bys ráda?“

„Všechno, co budeš chtít ty.“

„Kdo tě ke mně poslal?“

„Záleží na tom?“

„Mě to zajímá.“

„Nezdá se ti, že se moc ptáš?“

Uchopil jsem ji za zápěstí ruky, kterou mi jezdila po těle. „Co je na tom špatného, že to chci vědět?“

„Poslyš, seš ty vůbec normální? Chci říct, nejseš na chlapečky?“

„To teda nejsem, ale mám rád jasno. Chci vědět, na čem jsem.“

„Ježíšmarjá! Promiň! Nechtěla sem tě urazit. Víím, že si jinej než ostatní.“

Obrátila se na záda a chtěla se odtáhnout. Jenže postel byla úzká a tak jsme leželi a dotýkali se rameny i boky.

„Podívej,“ ozvala se tiše, „seš tadyovej. Dostaneš najíst, máš kde spát a občas dostaneš přilepšeno... ženskou do postele. Nic tě to nestojí, tak co?“

„Mluvíš jako holka, která šlapala chodník.“

„Máš pravdu. A co? Vadí ti to?“

„Kdy a kde to bylo?“

„Tak ty si taky takovej.“

„Jaký?“

„Když sem šlapala, tak chtěli všichni vědět, jak sem se k tomu dostala a proč to dělám.“

„Uklidni se, Stello. Nač ten nepřátelský tón? Zajímá mě to, protože mě zajímáš ty. Nebo snad existuje nařízení, že se to nesmí?“

Zhluboka si vzdychla. „Tak dobře, promiň. Když sem k tobě přišla, moc sem tě chtěla. Nestává se mi to často. Ale ty si chceš radši povídat. A mě to stejně zatím přešlo. Asi to na mě přišlo kvůli Nickovi. Smrt na mě vždycky, tak účinkuje. Já víím, že to je divný. Když umře někdo, koho sem znala, chce se mi milovat se. Prej se to stává lidem v krytu při leteckým náletu. Takovej zvířecí pud. Venku umírají lidi, a tak se musej udělat nový, aby lidstvo nevymřelo. Ale byly doby, kdy bych sem prostě... nemohla takhle přijít.“

„Nerozumím ti.“

„Podívej, jestli si chceš místo milování povídat, tak já sem pro. Narodila sem se v Opportunity v Montaně. V takový díře.“

„Na západ od Butte? Na jih od Anacondy? Flint Creek Range a South Fork?“

„Ty to tam znáš?“ Otočila se ke mně a uvelebila se pohodlněji. Položila si hlavu na mé rameno a ruku na mou hrud’.

„Byl jsem tam. Kdys odtamtud odešla?“

„Už dávno. Kdoví, jestli tam vůbec někdo zůstal.“

„Uteklas?“

„Dá se to tak říct. S kamarádkou. Narazily sme v Miami na hrozný darebáky. Zavřeli mě za přechovávání kradenýho zboží. Když mě pustili, už sem ji nenašla. Jeden polda mě donutil šlapat chodník. Jednou mě ukrutně zmlátil, protože si myslel, že sem si nechala nějaký prachy pro sebe. A pak sem potkala nějaký lidi z Církve Apokryfů.“

„V Miami?“

„Teď najdeš lidi z naší církve všude. Tenkrát mě napadlo, že by mi mohla církev pomoci, že by se o mě postarala a zbavila mě toho hajzla policajtskýho. On mě vážně děsně zřídil. Byla sem pitomá nezralá holka a on mě násilím nutil k něčemu, co sem nechtěla dělat. Musela sem si vodpočinout. Chtěla sem si přenýst věci do nějakýho motelu a v příhodný chvíli vzít roha. Ale bratři a sestry z církve mě prokoukli a nenechali mě ani minutku o samotě. Že prej sem vzácnej lidskej tvor a že na to nesmím nikdy zapomenout. Já sem byla ve skutečnosti líná jako veš, ale oni mě z toho vyléčili. V životě sem se tak nenadřela jako tam. Šlapání chodníku mi začalo připadat jako úplný povyražení. Dostávala sem jídlo, který mělo odpornou chuť, a pořádně sem se nevyspala. Patnáct hodin sem byla na nohou. Prodávali sme na ulici bonbóny, korále a různý serepetičky, žebrali sme a trumfovali se, kdo přinese víc. Hrozně sem se zhubla. Začaly mi vypadávat vlasy. Měla sem ošklivou vyrážku. Na sex sem neměla ani pomyšlení. Zarazily se mi krámy. Scvrknul se mi zadek i prsa. Když už sem si myslela, že to dál nevydržím, rozsvítilo se mi v bedně, že dělám práci pro slávu Boží, a makala sem víc, než na mně chtěli. A jen sem poznala Boží světlo a Boží hlas, šlo to se mnou nahoru. Pře-

stala sem ohrnovat nos nad těma blafama v domově a cpala sem se jako zjednaná. A přišla sem jim dokonce na chuť. Prodávala sem čím dál víc. Uměla sem to *nabízet* tak, že to každěj koupil. Vracela sem se každěj večer se spoustou prachů a spala sem jako nemluvně. Pořád sem se smála a zpívala. A za to všechno může naše církev. Postavila mě na nohy a já sem poprvý ve svém životě někam *doopravdicky* patřila. Najednou sem věděla, proč žiju a proč pracuju. Pro církev a pro sebe. A pak mě poslali na jinou práci.“

„Na tuhle práci? Se zbraněmi a bombami?“

„Je to Boží práce.“

„Řekla jsi, žeš byla ve Weather Underground, že?“

„Vlastně ne. Jen sem u nich byla na výcviku. Dostala sem letenku do Portlandu. Tam na mě čekal na letišti jeden kluk a celej den mě vez do takový pustiny, kde to hnutí mělo tábor. Myslela sem si, že sem v prima kondici, ale to sem si dala! Byla sem tak utahaná, že bych byla nejradši brečela. Ale za tři měsíce sem vydržela celej den v jednom kuse utíkat. A nic, žádná únava. Když sem to zvládla, přišly na řadu zbraně, střílení, jak se krejt, granáty, výbušniny, čtení z mapy, práce s kompasem a tak. Naučila sem se věci, o kterých sem předtím ani nevěděla, že existujou. Dokázala bych z věcí, který najdeš v každý průměrný americký kuchyni, vyrobit bombu. Za dvacet minut, věřil bys tomu?“

„Zapomněl jsem, kams říkala, že tě poslali.“

„Nejdřív do Miami a pak... někam, kde sem se setkala se sestrou Elenou Marií. To bylo tak úžasný, nikdy sem nic podobnýho nezažila. Ta ti je fantastická! Věděla vo mně všechno. Ta snad věděla, i co si myslím. Řekla mi, že sem dobrá a že sem jedna z těch, pro který má Bůh zvláštní poslání. Dali mi pas do Amsterdamu a letěl tam se mnou bratr, kterej to tam už znal. Odtamtud sme jeli autem do Sofie, kde mě předal nějakýmu papalášovi, a ten mě dovez do tábora. Byl dost podobnej táboru v Oregonu, jenom zbraně byly jiný a eště něco se lišilo, ale o tom nemůžu mluvit. No, a pak sem se vrátila do Miami, po vánocích, takže asi před sedmi měsíci, ano, a tady sem už šest měsíců. A eště to možná potrvá dalších šest měsíců, než to.... začne.“

„Začne?“

„Koukni. Dostaneme úkol. Ted' máme spoustu času na to, abysme si to nacvičili tak, že to pak bude automaticky. Pak, víš, pak to jen uděláme. Všecko to musí klapnout. Musíme si dávat děsně bacha, víš?“

„Viděl jsem, jak něco nacvičujete, ty a Nena a dva chlapci. Myslím, že to byl Haris a Ahman. Čas vám měřil Chuck.“

„Jak to, žes to viděl? Tos neměl vidět! Nikomu to neříkej, protože by si to někdo vodskákal. Nevěděli sme, co s tebou bude. Mysleli sme si, že tě budeme muset zabít. Proto možná nebyl někdo dost opatrněj. Eště pořád existuje možnost, i když si myslím, že malá, že bys mohl zdrhnout a říct někomu, co si tady viděl. To bysme z toho měli pěkněj průser.“

„Co jste nacvičovali? O jakých úkolech to mluvíš?“

„O nic nejde. Říkáme tomu Kruhová palba. Všecko záleží na rychlosti, na připravenosti. Důležitý je, jak namíříš. Nastavíš samopal na střelbu dávkama. Bzzz, bzzz, bzzz. Pokaždý nejvejš pět šest ran. Musíš rychle zmáčknout spoušť. Musíš mířit na břicho, protože tak se v davu udělá největší pohroma.“

Má pravdu, pomyslel jsem si. Dospělé do břicha, děti do hrudi a malé děti do hlavy.

„To budeš mít za úkol?“

„Ne. Nás by prej bylo na to škoda. Prej na to mají trénovaný lidi, který to rádi udělaj. Ty se vycvičujou někde úplně jinde. Ty nemusej bejt v takový kondici jako my a taky se nemusej učit tolika různějm věcem. My sme to dělali jenom z cvičnejch důvodů. To je všecko. Kdyby to bylo někdy zapotřebí, *zvládli* bysme to.“

„Moc snadný by to, myslím, nebylo.“

„To máš pravdu.“ Pronesla to se zjevnou obavou a bylo mi jasné, že o tom často přemýšlí.

Nevěděl jsem, jak z ní dostat další informace. Mohl jsem mít v maringotce štěnici. Jenže by o ní asi věděla. Nedávala si moc pozor. Nechovala se tak zdrženlivě jako lidé, kteří vědí, že se všechno nahrává.

„Nějak mi není jasný cíl, pro který se tohle všechno podniká.“

„Co myslíš tím tohle všechno?“

„Co tím myslím? Zabíjení nevinných lidí.“

„Jak to nevinných, bratře? Když zabiješ vojáky nebo policajty, jakej je v tom rozdíl. To je přece riziko, který na sebe vzali. V týhle zemi se utlačují lidi, i když o tom ani nevědí a nevdí jim to. Na celým světě zapásej lidi s hladem a nemocma o svý přežití a tady sou lidi šťastný, nevědomý, cpou se a tloustnou. Prodejnej tisk a televize jim maže med kolem huby, že sou nejlepší lidi v nejlepší zemi na světě. Tady je všechno bláto a nemoci a chudoba výborně zamaskovaný. Je nám jasný, že malý akce tu a tam sou nanic. Jako boj s větrnejma mlejnama. Ty blázni, co v tyhle zemi žijou, si myslej, že sou vážně svobodný a podporujou režim, kterej posílá do celýho světa zbraně jinejm vykořisťovatelům. Musíme donutit ty blbý a šťastný zabeďnence, aby prokoukli a uvědomili si, jak je ta pečlivě skrejvaná tyranie ničí. Jak jinak to máme udělat?“

Většina z toho, co říkala, byly jen samé fráze. Jenom papouškovala slovo od slova, co jí vtloukli do hlavy. Neznělo to z jejích úst moc přesvědčivě.

„A jak to tedy uděláme, sestro?“

„My ty vykořisťovatele odhalíme, aby všichni lidi poznali, jak sou krutý a jak se držej zuby nehty svý moci. My je donutíme jednat. Jako v Chicagu a v Kentu, ale vo moc víc.“

„Vražděním lidí?“

„To nechcem, bratře. Nechcem zabíjet lidi. Víš, naše civilizace je děsně složitá. Samý stroje a samá umělá hmota. Bratr Persival říká, že je hrozně nemocná. A že je to s ní jako s nemocným člověkem. Že nemůže přežít, jestli se jí stanou ještě jiný věci.“

„Například?“

„No, my nenapadnem ty zařízení, co sou přísně chráněný, jako kasárna, doky, atomový elektrárny a vládní budovy. To by byla blbost. Lepší je zničit věci, který dou opravit až za dlouho. Velký plynový a naftový potrubí. Mosty a tunely a počítačový centra. Rafinerie, chemický továrny a řídicí věže na letištích. Televizní vysílače a tiskárny novin. Vyhodit je do povětří a zapálit. To se všechno vymyslí. Teprve se dozvíme, co se po nás bude chtít. Jen abych nedostala

moc těžkej úkol. Chci říct, takovej, kterej bych nezvládla. Když se z toho dostanu, tak prima, a jestli ne, tak co se dá dělat? Hlavně abych to nezvorala. Doufám, že nedostanu za úkol tunel. Víš, v tunelu mám pokaždý husí kůži. Bojím se, že se zaplaví vodou a že se utopím.“

„Jak se to dělá s tunelem?“

„Musej bejt dva vozy a dva lidi. Do starýho nákladáku se naložej výbušniny, zamaskovaný jako něco jinýho. Zastavíš v tunelu, nastavíš budík na tři minuty, přeseď do druhýho auta. Do tří minut musíš z tunelu vyjet, jinak je po tobě. Je to stejný jako u některých mostů. Ale tunel bych hrozně nechtěla. Bojím se, že bych byla hrozně nervózní a zvorala to.“

Položila se na bok, hlavu na mém rameni. Na hrud' mi dala paži a koleno se mi přitiskla ke stehnům. Vzdechla: „Sex mě začal zase zajímat, až když sem se dostala za moře na výcvik. Je to stejný skoro u všech holek, když se stanou členkami naší církve. Víš, církve si tak zamilujou, že všechno ostatní de úplně stranou. A ani pozdějc, když je to zase začne bavit, už to nikdy není to, co to bejvalo.“ Políbila mě na krk a zašeptala: „Nezdá se ti, že sme toho už nakekali až dost? Nechceš už?“ Přivinula se ke mně celým tělem. Malý ubohý ničivý nástroj, vycvičený a zocelený tuhým drillem, připravený zaútočit na stanovený cíl. Z dechu jí bylo slabě cítit smaženou cibuli. Vlasy jí však voněly čistotou. Maličko se potila, ale nebylo to nepříjemné. Uvědomil jsem si, jaké má nehty. Všiml jsem si toho už předtím. Ohryzané až na bříška prstů.

Ubohá malá vražedkyně. Do jejího prázdného mozečku napumpovali jedinou hrůzostrašnou myšlenku a opentlili ji spoustou frází. Nemohla domyslet zvrácenost té myšlenky, protože neměla, čím ji poměřit. Patnáct až čtyřicet skupin, osmičlenných až patnáctičlenných? Od sta dvaceti do šesti set lidí. Vzal jsem v úvahu ten nejnižší počet a vydělil jej dvěma a dostal šedesát lidí jako je ona. Ozbrojených, zfanatizovaných, vytrénovaných a odhodlaných zničit nejcitlivější místa naší civilizace.

Vzpomněl jsem si na to, co kdysi prohlásil Meyer: Ve třetím světě může být vesnice s tisícem obyvatelů soběstačná. Když zmizí z povrchu země všechna města a polovina vesnic, tyhle soběstačné

vesnice to mohou přežít. Ale v našem světě musí vesnice s tisícovkou obyvatel dovážet vodu, pohonné hmoty, potraviny, textil, léky, elektrickou energii a – zábavu. Zmizí-li města, vesnice nepřežijí. A města jsou nesmírně zranitelná. Mají pár neuralgických bodů. Vodárnu, zařízení na dodávku energie, telefonní ústřednu.

Začínal jsem plně chápat cíle bratra Tita i všechna ta jeho bezpečnostní opatření.

Vztahují se určitě i na Stellinu návštěvu u mne. Pokud nemám v maringotce štěnici, podá Stella zprávu o tom, jak se s ní bratr Thomas pomiloval.

„Víš, my sme si jenom povídali. Ptal se mě na spoustu věcí a pak už neměl chuť. Řekl mi, že není teplej, že se mu jenom nechce.“

Začala uplatňovat triky z doby, kdy chodila za peníze, a já na ně začal patřičně reagovat. Proč vlastně ne? Vyznala se a byla dobrá. Byl jsem pro ni tu chvíli jen nástrojem k ukojení její potřeby, brala mě stejně jako stovky mužů, které poznala přede mnou. Nikde není ostatně psáno, že se tohoto aktu musí nutně zúčastnit emoce. Budu myslet jen na to, abych si užil. Nesmím do toho míchat ani cit, ani vzpomínky. Jakmile jsem se chtěl vymanit z postavení dobývaného a ujmout se dominantní role, předsevzal jsem si, že nebudu myslet na tvář, tělo a láskyplné objetí Gretel Howardové.

V ten okamžik mě všechno přešlo. Bezmocně jsem si lehl vedle Stelly. „Co je s tebou?“ podivila se Stella.

„Mrzí mě to.“

„Něco ti na mě vadí, lásko?“

„Ne, nic takovýho.“

„Tak co teda?“

„Vážně nevím.“

„Tahle noc teda nebude patřit k těm, který sem si užila.“

„Mrzí mě to.“

„Já se nezlobím. Víš, co si myslím? Já si myslím, že to je proto, že si musel zastřelit Nickyho. Taková věc může někým pěkně zamávat, když na to není zvyklej. A pak sem přijdu já, když mě ani neče-káš. A taky nejseš, bratře, osmnáctiletý kluk, kterej je hotovej dřív, než si rozepne poklopec. Takový věci se stávají. Se mnou si nelam

hlavu. Mě to už taky přešlo. My sme to s tím kecáním asi přepískli, no.“

„Mrzí mě to.“

„Pojďme si zase povídat. Mně se s tebou prima povídá. Mužem si třeba na chvilku zdřímnout, a až se probudíme, tak ti to možná bude. Co ty na to?“

„Souhlasím.“

„Seš si jistě, že to není proto, že se ti... nelíbím?“

„Ne, to ne. Ty jsi... přitažlivá žena.“

„Moc ne, to já vím. Tělo nemám špatný, aspoň ve srovnání s jiněma. Ale mám takovou bledou plet', a když se pozorně podíváš, tak uvidíš, že trochu šilhám na pravý oko. A pak ta malá brada, skoro žádná. Víš, já sem si šetřila na operaci. Veme se kost, třeba z kyčle nebo odjinud, a vsadí se do čelisti, aby se brada dostala víc dopředu, a potom se opravěj i zuby. Já sem viděla fotky před a potom. To teda byl rozdíl! Ale vlastně to je taková... marnivost, co říkáš? Za dva měsíce mi bude šestadvacet. Často sem si říkala, že se vdám a budu mít děti a že na ně budu hodnější, než byli naši na mě. Táta mě jednou ve vzteku chytil za levou ruku tak, že mi zlomil dva prsty. Říká se, že kdo si zažil doma peklo, tak ho zase připraví svejm dětem. Ale já tomu nevěřím. Já mám děti ráda. Jenže teď nemá cenu vůbec takhle přemejšlet. Za rok touhle dobou už budu asi stejně mrtvá. Jako Nicky. Vlastně nás všechny jen trochu předběh.“

„Copak je to vaše poslání sebevražedné?“

„To ne. Každěj se musíme snažit utýct. A pak se někde sejdeme. Udělají se novy skupiny a ty dostanou nový zbraně a nový úkoly. Jenže když se to dělá znova a znova, jakou si asi myslíš že má člověk naději dostat se z toho? Kolikrát asi?“

„Všude přece bude hrozný zmatek.“

„To si piš!“

„Ale je ti snad jasný, kdo bude trpět nejvíc.“

„Je, ty nejspodnější vrstvy společnosti. Chudý, menšiny a starý lidi. Co nemaj peníze, aby se o sebe postarali, až nebude co jíst a co pít a až jim dojdou léky. A taky nebudou mít kam utýct. Nezbyde jim

nic jinýho než se vzbourit. Začnou pálit a zabíjet. A pak bude vo-pravdu všechno do hajzlu.“

„A kdo se toho pak ujme? Kdo se postará o pořádek?“

„Církev, bratře. Církev má velký plány. Jen počkej a uvidíš.“ Odmlčela se a samým vzrušením začala překotně dýchat. Žena naší doby. Odhodlaná zúčastnit se kruhové palby a střilet lidi od břicha. Přitom touží po mazlení a lásce. Má ráda děti a nenávidí tunely.

Narazil jsem na cosi zcela mimořádného. Náboženství jako zástěrka zkázonosné činnosti. Kult podporovaný mezinárodními teroristickými organizacemi. Jak rád bych si o tom pohovořil s Meyerem! Neměl jsem se čeho chytit. Znáám jen náhodných devět členů a vím, kde mají skladiště zbraní a výbušnin. Znáám jednu skupinu z patnácti až čtyřiceti. Nevím, kde jsou ty ostatní, jak jsou početné, ani kdy a kde mají udeřit. Meyer mnohokrát upozorňoval na to, jakou zvláštní zemi představujeme v moderním světě. Cla a přistěhovalectví bychom rádi drželi pod kontrolou, ale přesto se do země dostane kdokoli, kdo budí dobrý dojem, a může si nerušeně provádět, co chce. Cokoli může přivést a odvézt, lodí či letadlem. Jsme obrovské místo na silnici, vedoucí středem světa, a kdekdo se po něm potuluje, užaslý nad tím, že mu nikdo v ničem nebrání. Je to, jak upozorňuje Meyer, ohromující paradox. Otevřenost, která náš systém ohrožuje, je produktem naší politiky. Politiky, která se řídí zásadou, že uzavření našich hranic a prosazení našich zákonů a pravidel mocí by ohrozilo náš systém stejně dokonale jako cizí armáda.

Snad je dost takových ostrých hochů jako jsou Max a Jake. Ně-kdo snad má podobné akce pod kontrolou. Snad jsou na příslušných místech pozorné oči. Snad mají kompetentní lidé ponětí o tom, co se děje.

Když jsem se probudil, vkrádalo se do maringotky šedivé ráno. Stála u postele a přihlazovala si na bocích dlouhé tričko.

Usmála se, sklonila se ke mně a lehce mě políbila. „Vstávej, le-nochu! Mám službu v kuchyni. Zkusíme to jindy, chceš?“

„To víš, že chci!“

„Nedělej si starosti, nikomu ani muk. Jasný? Myslím vo tom, jak ti to nevyšlo. Já vím, že máš starosti, že nevíš, kde je tvoje dcera. A

všechno je pro tebe nový. Když se mě někdo zeptá, řeknu mu, že sme se mohli ušoustat.“

„Děkuju ti, sestro.“

„S ničím si nelam hlavu, bratře. Uvidíš, že se ti bude u nás líbit. My se vo to všichni postaráme.“

Zaklaply za ní dveře. Zavrtal jsem se mezi dvě kousavé příkrývky a myslel na Gretel. Na to, jak ji spalovala horečka, až ji zničila. Představil jsem si, jak by reagovala, kdybych jí řekl, co vím. Že se stala obětí šíleného kultu, který se chystá zničit svět, aby se mohlo začít od nuly. Vrátit se do jeskyní a postupně se znovu propracovávat až k vynálezu penicilinu, zapalovačů a diskotéky.

Já s tím nemám nic společného, Gretel. Na takové věci já ani nevzdechnu. I jen pomyslet na ně mě bolí! Já přemýšlím o modrém moři, opálených ženách a sklenici ginu se spoustou ledu. O tom, jak vysoko nad hladinu vyletí marlin, kolik spořádám Meyerova masa na chilli, a o tom, jak je báječné poslouchat v noci dobrý klavír. Přemýšlím o rychlých autech, o tom, jak dlouho vydržím plavat, jak udělat výhodný obchod. Konám i drobné dobré skutky. Opravím lidem poškozený člun a rád se poperu s lumpy, kteří si troufnou na nevinné a bezbranné. Vydělával jsem si, holčičko, abychom měli, co potřebujeme a co máme rádi. Terorismus, církve a exotické zbraně, takové, z nichž jedna zabila tebe, to mě nikdy nezajímalo.

Jenže jsem, kde jsem. Musím se za tebe pomstít.

Jednoho už jsem zabil. A s jednou jsem se málem pomiloval. Jsem v tom až po uši. Uvidím, co bude dál. Ale přísahám všem bohům, i těm, které vzývají ti šílenci, že se chytím první příležitosti a že je všechny pošlu na onen svět, jednoho po druhém, bez zaváhání a beze stopy lítosti.

Jeden už to má za sebou a ostatní to čeká. Tentokrát, má zesnulá láska, se nehodlám zachovat jako obvykle. Víím, že by to byl v tomto případě nesmysl. Ten starosvětský rytíř cítil lítost, míval skrupule a co já víím, co ještě. Ale teď mám místo srdce kus ledu. Přišel jsem se pomstít.

12

Ve čtvrtek, dva dny po vánocích, jsem poprvé uslyšel sestru Elenu Marii. Shromáždili jsme se v malé místnosti, asi tak velké jako mé původní vězení.

Donesli židle a stoličky. Zvýšili obrátky táborového generátoru. Na nízký stolek dali barevný televizor Sony a k němu videopřístroj betamax. Okna zatemnili. Vládlo ovzduší napjatého očekávání a potlačovaného vzrušení. Chyběl jen Alvor. Stella si přisedla ke mně.

Ze tmy se ozval sotva viditelný Persival: „Pomodleme se. Otče náš, děkujeme ti, že nám poskytuješ tuto příležitost. Jsme ti hluboce vděční, že nám umožňuješ, abychom sehráli svou roli v největších událostech, které přetvoří život na tomto světě a změní budoucnost lidstva. Modlíme se, abychom byli hodni tvé důvěry. Naše síla, naše odhodlání, naše odvaha, to vše k nám přichází skrze tvou nekonečnou moc. Od té doby, co jsme se naposled sešli v této místnosti, odešel jeden z nás do tvého království. Odpusť bratru Nicholasovi jeho prohřešky, jeho neschopnost podřídit se tuhé disciplíně, kterou od svých dětí vyžaduješ. Máme mezi sebou nováčka, bratra Thomase, který k nám přišel hledat svou dceru a který se rozhodl zůstat s námi a podílet se na našem způsobu života a na našem poslání. Je dosud nejistý, Pane, dosud zmatený. Hojíme jeho osamělé srdce. Učiň, prosím, aby nám porozuměl, aby pochopil naše jednání a aby měl vůli obětovat se našim závazkům, kdyby se to ukázalo nutné. Jsme ti vděční za příležitost vyslechnout slova naší milované sestry Eleny Marie, slova, která vycházejí z hloubi jejího srdce. Jsme pospolu, Pane. Jsme jeden celek. Jsme sjednoceni v boji za svatou věc. Amen.“

Chuck zapnul televizor a video a pak pustil kazetu.

Na obrazovce se objevila hlava sestry Eleny Marie až po ramena. Nehýbala se a jakoby očima navazovala kontakt s každým jednotlivým divákem. Videozáznam byl barevný. Měla kaštanové vlasy dlouhé až na ramena a odrážely se jí v nich zlatavé záblesky. Oválná tvář s jasnými rysy, inteligentní a vyrovnaná. Oči zvláštní, až levandulově modré barvy. Byly to velké oči, daleko od sebe. Plet' bez nejmenšího kazu, s mírným náznakem zralosti. Odhadoval bych, že jí může být mezi třiceti šesti a třiceti osmi. Široká ústa s oběma téměř stejně plnými rty.

Zazněla nevтіravá jemná varhanní hudba s prostými akordy, jako o svatbě nebo o pohřbu.

Hudba slábla, až odezněla. Sestra Elena Marie postoupila blíž ke kameře, takže její tvář vyplnila celou obrazovku. Očividně nešlo o profesionální nahrávku. Kamera byla určitě stacionární. Pozadí bylo zcela rozostřené.

„Sestry a bratři velké Církvě Apokryfů,“ řekla. Příjemný alt, krásná dikce. Mohla by výborně sehrát roli paní Miniverové. „Dívám se vám do očí, každému z vás. Jsou to okna do duše, vaší duše. Dívám se jimi do vašich srdcí, pronikám jimi do vašich nejhlubších myšlenek. Nemůžete si myslet nic, co by mě překvapilo nebo vylekalo, nebo co by zmenšilo mou lásku k vám. Zním všechna temná a zlá místa, která existují v duši každého muže a každé ženy, znám ona místa, která skrýváme před ostatními i před sebou samým. Jenom tím, že se semkneme, překonáme temnotu v sobě i okolo nás.“

Na chvíli se odmlčela a její krásné oči se ještě zvětšily. Neměl jsem pocit, že do mě vidí hlouběji, než by mi bylo milé.

„Každý z vás má v mém srdci své místo. Nemiluji vás jako skupinu. Nelze milovat lidi obecně, abstraktně. Miluji vás pro vás samotné, pro to, co jste vykonali ve jménu dobra, spravedlnosti a svobody, a pro to, proč se v budoucnu chcete obětovat. Ačkoli to vypadá, jako bych hovořila k vám všem, co jste tady, mluvím právě k tobě samému. K tobě!“

Opět odmlka. Pomalu sklopila řasy a pousmála se, jakoby na jedinou konkrétní osobu. Až trochu smyslně.

„*Jsme sami, víš? Ty a já. Vždycky jen ty a já. Našli jsme, co mírní bolest z osamění každé lidské bytosti. Kráčíme sami za naším cílem. Patříme k sobě. Navěky. Po celou nekonečnou dobu umírání a znovuzrození, po všechny věky, kdy se sem budeme navracet, budeme znovu a znovu poznávat, že patříme k sobě, jako tomu bylo v čase našeho pobytu na zemi. A bude-li kdykoli v budoucnu zapotřebí, abychom se znovu setkali a zachránili svět a lidstvo před epochou otroctví, krutosti a hanebného vykořisťování, učiníme tak. My, Církev Apokryfů!*“

Ke konci zvýšila hlas. Unikál mi sice smysl jejích slov, ale uznal jsem, že jsou působivá. Bylo svým způsobem lichotivé být součástí tak velkého úkolu, úkolu na několik budoucích tisíciletí.

Posunula se maličko dozadu a usmála se až omluvně. „Znovu vás prosím o trpělivost. Musíme postupovat s největší obezřetností, abychom se nepřipravili o moment překvapení, na němž nám tolik záleží. Naši přátelé v jiných zemích nám pomáhají, jak nám přislíbili. Možná to víte lépe než já. Pro vyšší bezpečnost bylo nutno pozdržet některá malá opatření. Doprava zásob je choulostivý problém, ale dnes a denně se na něm pracuje. Každým dnem jsme všichni vycvičenější a připravenější. Ale neustále existuje nebezpečí vyzrazení. Buďte bdělí! A trpěliví! Uvažte: Čím déle vyčkáme, tím silnější bude náš úder. Pokračujte ve výcviku! Jste Boží vojáci! Vy Ho dosadíte opět na Jeho trůn a budete žít věčně v míru, lásce a svobodě.“

Zavřela oči a světlo, dopadající na její tvář a vlasy, pomalu sláblo, až se obrazovka zahalila do tmy. V betamaxu se ozvalo cvaknutí. Chuck vstal, vypnul přístroj a posadil se.

Persival se obrátil k Neně: „Prones, prosím, závěrečnou modlitbu, sestro!“

Nena za mnou vstala. „Milovaný Pane, děkujeme ti za to, žeš nám umožnil vyslechnout slova sestry Eleny Marie z jejích sladkých rtů. Sešli na nás svou milost a dej nám vytrvat v našem čekání. Propůjč nám obratnost a odvalu, abychom překonali všechny nástrahy v naší službě tobě. Amen.“

Odríkala to tak rychle, že mi bylo jasné, že to má nabiflované. Byl jsem zřejmě jediný, kdo tuto závěrečnou modlitbu neznal.

Kdosi sňal prostěradlo z okna a prudké odpolední slunce nám přivřelo oči. Podíval jsem se na televizor a videorekordér. Běžné spotřební zboží. Jejich použití však bylo vysoce profesionální a účinné. Všichni byli vzrušeni. Nakláněli se k sobě a láskyplně se dotýkali jeden druhého. I já jsem se zúčastnil. Sestra Elena Marie jim pronikla do srdce. Promluvila ke každému jedinci zvlášť, vřele a útěšně.

Zeptal jsem se bratra Chucka, zda bych si mohl poslechnout i starší nahrávky.

„Jiné nemáme. Přehrajeme si to ještě večer a každý si to rád znovu vychutná. Pak to vymažu a pošlu kazetu zpátky. Pro jednotlivé tábory se to nahrává z originálu v hlavním štábu.“

Podíval se na mě upřeně a trochu podezřívavě. Dej si pozor, Traviši! Přivolal jsem v duchu na pomoc svou někdejší přítelkyni – herečku. Zeptal jsem se coby Tom McGraw.

„Kde je vlastně ten hlavní štáb?“

„Tajemství, bratře,“ poklepal mi s úsměvem na rameno.

„A kdy dostaneme další kazetu?“

„Na to nejsou žádná pravidla. Když chce něco říct, nahraje to a pošlou nám to. Ty kazety sou drahý, tak je mažeme a vracíme.“

Promyslel jsem si to. Kamsi se posílají prázdné kazety a odtamtud se rozesílají nahrané. Jestliže se šetří na kazetách, nevyhazují se asi ani peníze za kurýra. Kdybych byl na jejich místě, posílal bych kazety poštou. Prvních patnáct minut každé nahrávky by bylo nezávadných – nějaký starý páter s kolárkem by přednášel na téma politického vlivu Martina Luthera na myšlení střední Evropy. Teprve pak by přišla na řadu sestra. Asi bych musel kazety posílat na nějaké určené místo, jakousi přestupní stanici, odkud by se teprve dostávaly skutečnému adresátovi. Takže mi moc nepomůže, když zjistím, kam je odesílají.

Večer jsem se podíval na nahrávku podruhé. Působila ještě pronikavěji. Jako by se sestra Elena Marie vemlouvala naléhavěji. Bylo nesnadné setřást iluzi, že hovoří přímo ke mně. Nedařilo se mi představit si, jak je veliká. Mohla být dost vysoká a stejně tak mohla být drobná. Vypadala dokonale. Tmavomodré sametové šaty s krajkou u krku. Žádný šperk.

Když to skončilo, vzal mě Persival stranou. „Chtěl bych, bratře, abys zítra cvičil se skupinou. Máš nějaké námitky?“

„Proč? Žádný, samozřejmě. Zajímá mě jen, co jste podnikli, pokud jde o mou dceru.“

„Naši bratři se snaží zjistit, kde je. Jakmile se jim to podaří, dají mi okamžitě zprávu. Hlas se ráno u bratra Chucka přesně v osm. Trénink v terénu.“

„Co si mám vzít na sebe?“

„Zeptej se ho teď hned.“

Chuck mi řekl, že zůstaneme na pozemku církve. Budeme se pohybovat jen okolo tábora. Pracovní oděv, lehký batoh, řemen s rezervní municí, zbraň. Obstaral si klíč a šli mi s Ahmanem vydat vše potřebné. Největší číslo šatů mi bylo trochu krátké u kotníků i na zápěstí. Našli kanady dvanáctky a silné vlněné ponožky. Ahman mi hodil samopal. Slabá žárovka vydávala málo světla a Ahman hodil zbraň příliš prudce. Nechytil jsem ji v těžišti a hlaveň mne zasáhla do ušního boltce, kde mi způsobila krvavou ranku.

„Dávej pozor!“ napomenul jsem ho.

„Postřeh, bratře!“ odsekl.

„Co to je za značku?“

„Uzi, z Izraele.“

„Maličký a lehký. Je to dobrá zbraň?“

Ahman pokrčil rameny. „Stejně z něj střílet nebudeš. Budeš ho jenom nosit a večer budeš rád, že je tak lehký. V Libanonu se jim dostalo do rukou několik nákladůků plnejch těchto samopalů a poslali nám je. Bude to bezva zmaťour. Vzpomínáš si, co řek Arafat po Camp Davidu? Že prej u nás ve Státech není žádný terorismus. A teď máme tyhle samopaly. A máme jich dost, to mi věř. Takže budou čumět, až zjistějí, že mají bratři a sestry zbraně z Izraele.“

Donesl jsem si všechno, co jsem vyfasoval, do své maringotky T 6. Když jsem si oblékl dvoje ponožky, byly mi kanady dobře. Na řemen jsem si připevnil polní láhev, kterou jsem naplnil vodou. Chuck mě upozornil, že v batohu ponesu deset kilo kamení. Připravil jsem si proto popruhy tak, aby mi jejich vyvátovaná část seděla přesně na ramenou. Prohlédl jsem si samopal na světle. Při výrobě se

příliš nestarali o design. Ošklivá, jednoduchá, účelná malá zbraň. Spoušť fungovala zlehka. Dobře vyvážená zbraň, jednoduché ovládání zabezpečovacího zařízení proti nechtěnému stisku spouště, nastavování jednotlivých výstřelů a dávek. Ale jestli mi bude vyhovovat, to teprve uvidím, až si ji vyzkouším v praxi. Pokud si to vyzkouším. Ověřím si, jak se z toho střílí dávkami a jaký to má zpětný ráz. Opěrka zapadne dobře do ramene, ale stejně snadno lze střílet i dávkami od boku. Dozvěděl jsem se, že se v poslední době u tohoto druhu zbraní prakticky zdvojnásobila rychlost sledu jednotlivých střel v dávce a snížila váha projektilu. V důsledku toho může její nositel vypálit víc ran, častěji zasáhnout a způsobit větší škodu.

Vzbudil jsem se časně a pozoroval rutinní počínání bratří a sester. Kamkoli jsem se hnul, sledovaly mě jejich oči. Bratr Thomas byl pro ně stále neznámá.

V noci jsem dlouho bděl, zjistil jsem, že se kazety neposílají poštou. V tom byla má úvaha mylná. Chtěli vyloučit sebemenší riziko. Používají systému „z ruky do ruky“, takže pátrat po zpáteční adrese je zbytečné.

Když jsem konečně usnul, zdálo se mi, že se na mě sestra Elena Marie usmívá a promlouvá ke mně. Snažil jsem se rozumět jí, ale dařilo se mi jen tu a tam pochytit slovo nebo větu. Hovořila totiž cizím jazykem, ale nezjistil jsem, kterým. Sdělila mi, jak se dostanu k ní do obrazovky, a zlobila se na mě, že to nechápu. Kdybych se tam totiž dostal, zůstala by Gretel ušetřena. Vztekle jsem se na sestru Elenu Marii osopil a – probudil se.

Posnídal jsem jen málo. Bylo mi jasné, že se chystají dát mi do těla. Budou mě určitě chtít fyzicky zdeptat. Ale já se nedám, mám svou hrdost. Já utahám je.

Šest set čtyřicet akrů nerovného terénu. Zrána pronikal chlad až do kostí. Chuck řídil skupinu píšťalkou. Poučili mě, co znamenají jednotlivé hvizdy. Většinou běžné povely pro hlídky. Infiltrace, krytí, palebný kryt, útek. Hodně se utíkalo. Jsem o patnáct let starší než většina té mládeže a do kopců vynáším o dobrých pětatřicet kilo víc než obě děvčata. Ti mladí dělají zbytečné pohyby a plýtvají energií.

Já jsem neudělal jediný zbytečný krok. V pokročilém dopoledni jsem byl pořádně zpocený, kdežto oni ne. Byli trénovanější než já.

Cvičení bylo, aspoň pokud jde o můj vkus, proloženo zbytečně ponižujícími povely. Po zdolání rozvodněného potoka jsme šplhali po srázné skále. Před vrcholem jsem se musel zachytit malých stromků, abych se na něj vyhoupl. V tom okamžiku se kolem mne mihla Stella. Běžela po špičkách, lehce jako kamzík. Otočila se a pokynula mi. Viděl jsem před sebou, jak se jí pod přiléhavými džínsami napínají pŕlky.

Když jsem na druhé straně seběhl a čekal na povel „K zemi!“, zachránila mě Nenina nehoda. Přebrodivla rychle potok a skočila. Dopadla ale na kámen, který se pod její tíhou převrátil. Upadla a její výzbroj zařinčela. Sáhla si na kotník a zasténala. Bolestí zavřela oči. Zbledla jako stěna. Byl jsem u ní první. Rozvázal a zul jsem jí opatrně kanadu a svlékl ponožku.

Chuck vedle mne zaklekl a ostatní nás obestoupili. „Vyvyrknutý?“ zeptal se jí.

Řekl jsem jí, aby natáhla nohu a zkoušel jsem jemně hýbat kotníkem. Zatajila dech. „Zkus to sama, nevypadá to zle. Bude to jen malý výron. Aspoň mi to tak připadá. Ale zatím si na tu nohu nestoupej.“

Chuck se rozhlédl a zadíval se ke vzdáleným vrškům. „Sme asi osm set metrů od tábora.“

Barry měl na krku bílou hedvábnou šálu. Podal ji Chuckovi a ten udělal Neně pevný obvaz. Nabídl jsem se, že ji do tábora odnesu. Odmítla, že prý tam dokulhá sama a že jí to patří, když je tak nešikovná. Také Barry se nabídl, že ji ponese. „Můžeme se střídat,“ navrhl jsem. Zatajil jsem, že jsem tak utahaný, že bych to asi stejně celou cestu nevydržel. Slunce najednou zmizelo za mraky a dalo se do deště. Chuck mi sňal ze zad tlumok, potěžkal jej, podíval se na mě se zdviženým obočím a vysypal mi z něho dva zbylé kameny velikosti jablka. Barry si vzal můj samopal. Nena si stoupila na zdravou nohu, podpírána Stellou. Sklonil jsem se a přehodil si ji přes rameno. Zdvihl jsem se i s ní a pravou rukou jsem jí přidržoval nohy. Byla malá, ale žádné pírkó. Déšť mě trochu osvěžil, a tak se mi šlo docela dobře. Tu a tam, když jsem šlápl na nerovný terén, vrazilo jí

Tu a tam, když jsem šlápl na nerovný terén, vrazilo jí mé rameno do břicha a Nena stěží potlačila zasténání. Pokaždé jsem se omluvil a ona mě pokaždé ujistila, že se nic nestalo. Stella šla těsně za námi a ujišťovala Nenu, že se to brzy spraví. Věděl jsem, že má pravdu. Barry mě chtěl vystřídat, dvakrát se nabídl, ale já jsem hrdě odmítl, že není třeba. Donesl jsem ji až do maringotky, kde bydlila se Stellou. Sklonil jsem se a vyklopil ji na postel. Děkovala mi s nepředstíranou plachostí.

Po obědě opět vyrazili ven do deště, ale já prý že nemusím.

„Budeme mít tajný cvičení,“ vysvětlil mi Chuck. „Děláme to, když je špatný počasí. Špatně se nesou zvuky a taky je menší pravděpodobnost, že by mohli bejt kolem turisté.“

„Já bych to mohl taky potřebovat, bratře, nemyslíš?“

„Ty nejseš určenej na střelení, bratře.“

„To rozhoduje bratr Persival, čím mě pověříte?“

„Jo, až budeš připravenej.“

„Co je tohle za zbraň?“

Ukázal mi ji, ale do ruky mi ji nepůjčil. „Docela fajn. Lepší, než vypadá. Ruskej výrobek, útočnej kalašnikov. Má dobrej dostřel, je rychlej a přesnej. Na větší dálku máme samozřejmě přesnější. Teda i na pěknou dálku. Nejlepší mušku má Haris. Ten trefí talíř na kilometr, když je bezvětrí.“

„To je na tom bratr Haris dobře.“

„Nemyslíš to trochu sarkasticky, bratře?“

„Co tě nemá. Obdivuji takovou mušku.“

„To máš vážně pravdu. Taková muška je vzácná,“ odklusal a popískával si přitom.

Tábor vypadal opuštěný. Nena je doma. Kdopak mě asi pozoruje. Někdo musí být u vrat. Asi nemluvný Alvor, pokud ho nevystřídali. A někde musí být i Persival.

V dešti jsem se bez cíle toulal táborem a přemýšlel. Neprošel jsem žádným testem. Ještě si mě nevyzkoušeli. Jistě chtějí zjistit, jestli nezkusím vzít nohy na ramena. Po silnici nebo napříč krajinou? Jak by se zachoval Tom McGraw? Mají všechny moje peníze a snaží se údajně vypátrat mou dceru. Co mi tedy brání, abych se nešel podí-

vat na tu hezkou dívku, kterou jsem nesl do tábora? A zeptal se jí, jak se jí vede?

Zaklepal jsem a Nena zavolala: „Dále!“

„Jak se cítíš?“

„Fajn. Mám na sebe hroznej vztek. Sestra Nena, ta gazela! Ta neskáče, ta přímo lítá!“ Ležela na posteli s knihou.

„Co to čteš?“

Zaklapla ji a podala mi ji. Ohmataný hřbet, oslí uši. *Milující srdce* od Sestry Eleny Marie. „Nikdo ti ji eště nedal?“

„Teď ji vidím poprvé.“

„Měl by sis ji přečíst, bratře. Měl bys mít vlastní výtisk. Je báječná. Je to ohromná, skvostná žena. Chtěla bych ji zase vidět. V těch jinech táborech, co sem byla, sem ji viděla několikrát. Chodila tam. Myslím, že tam pořád chodí.“

„Jak je to dlouho?“

„Pět let, vlastně už skoro šest.“

„To ti muselo být dvanáct.“

Zasmála se. „To sotva. Je mi osmadvacet.“

„Rozhodně na ně nevypadáš. Nikdo by ti je nehádal. Bylas ve více táborech?“

„To bych řekla. Nikdo se nesmí nikde začít cítit doma, víš. Každý má zapustit kořeny jenom v církvi. A taky je nutný měnit tábory, protože pro některý choděj rodiče a nutěj je, aby se vrátili, prej domů. Přitom sme doma jen v naší církvi a nikde jinde. Moje maminka utratila řůru peněz a stálo ji to spoustu času, ale stejně mě zpátky nedostala. Ale to už je dlouho.“

„Kde žije?“

„Nemám šajna, bratře. Pro mě je vzduch. Vůbec mě nezajímá.“

„Je to tvá matka, Neno, jako jsem já Kathyin táta.“

„To je jenom biologická náhoda, bratře Thomasi. A už o tom nechci mluvit. Nemáš žádný právo schvalovat nebo neschvalovat nic, co dělám nebo co si myslím.“

„Já se jen snažím všechno pochopit, nic víc.“

„Nesnaž se. Ber to všechno, jak to je. Musíš se víc otevřít, bratře. Seš až moc uzavřenej do sebe. Sestra Elena Marie říká, že sou odpovědi na otázky, který ani nikdo nemusí vyslovit.“

„Tomu nerozumím.“

Podívala se na mě se zřejmou beznadějí v očích. „Zkusil bys se mnou něco? Mohla bych ti něco ukázat. Moh by ses snažit opravdu spolupracovat? Myslím to takhle: Nechat věcem hladkej průběh?“

„Jistě. Ale o co se mám pokusit?“

„Posaď se tady na zem a dej si nohy jako Buddha.“

Posadil jsem se a zkrřížil nohy. Dalo mi to práci. „Rozmotat je nebude žádná legrace,“ poznamenal jsem.

Usmála se a posadila se naproti mně. Vůbec jí zřejmě nevadilo hýbat poraněným kotníkem. Dotýkali jsme se koleny. „Vezmeme se spolu za ruce, takhle, abysme cítili svůj puls v levejch rukách, tak, dobře. A uvolníme se. Jestli se opravdu uvolníme, bude náš puls za chvíli úplně stejný. Bude pomalej, tak šedesát za minutu. Teď se mi podívej do očí, ale ne moc upřeně, protože to by ses mi díval vlastně jen do jednoho oka. Trošku si rozostří pohled, abys viděl vobě. Jako by ses chtěl kouknout někam za mě. Cítíš můj puls? Fajn. A teď začni dlouze a pomalu dejchat. Při každým vdechnutí si řekni v duchu tři slova. Pomalu. Sme jeden celek. Tiše a ve stejným rytmu, v jakým dejcháš. Budu dejchat stejně jako ty a pak bysme měli dejchat stejně a nemuseli si ani na to dávat pozor. Budeš si ty tři slova říkat tak dlouho, až už nebudou mít žádný smysl, až budou jako mantra. Musíš se soustředit na to, aby ses mi koukal do očí a slyšel moje tichý slova. Musíš taky slyšet svoje slova ve mně. Zkus slyšet moje slova ve své hlavě. Pořád dejchej pomalu a hlídej si puls. Opři se rovně a snaž se vidět trochu rozostřeně. A zkus se tomu... oddat a nechat všechno ostatní plavat. Začni. Ne, počkej, na něco sem zapomněla. Nemysli vůbec na nic jinýho. Kdybys začal myslet na něco jinýho než na puls, dejchání, říkání těch slov a poslouchání, jak já je říkám, nebude to účinkovat. Tak do toho!“

Připadal jsem si jako idiot. Sedím na podlaze staré maringotky, provádím nějakou mantru s praštěnou teroristkou, ale budiž. Udělám, co chce. Když mě Meyer uspal, prováděl jsem v hypnóze dost podiv-

né kousky. Zpočátku jsem se marně bránil, ale pak jsem si uvědomil, že mi nic neudělá, když se pokusím spolupracovat. Pak se to teprve Meyerovi podařilo. Měl z toho náramnou radost. Než jsem usnul, zvláště mi hučelo v hlavě. Poslechl jsem Nenu, díval se jí do očí a po chvíli začalo to hučení, které jsem už znal z Meyerova pokusu. Oznamovalo mi, že se dostávám na jinou úroveň vědomí. Jsme jeden celek. Náhle jsem zaslechl její hlas ve své hlavě místo svého. A přestál jsem vidět její tvář, kromě očí. Dýchání se stále zpomalovalo. Její puls se ustálil na nízkém počtu. Bylo to vlastně příjemné nemyslet, jen stále opakovat tatáž tři slova.

Poznal jsem, když mě pustila. Náš kontakt byl ten tam. Zdálo se mi, jako bych se vynořoval ze dna hlubokého čistého bazénu ke slunci, které se odráží na hladině. Zvolna jsem se otřásl jako mokrý pes a podíval se na Nenu.

Byla celá rudá a dívala se na mě pohoršeně.

„Co se stalo? Copak jsem nespolečákoval, jak se patří?“

„Ano, líp než většina lidí napoprvý. Ani sem to nečekala. Když vím, co jsi zač. Jenom ty nejcitlivější a nejinteligentnější lidi, co mají náramnou fantazii, provedou tak rychle *semuanja baik*.“

„*Semu* – co?“

„To je indonézsky. Znamená to: „Všecko je v pořádku“. Nelam si hlavu. Buď klidnej. Sestra Elena Marie tomu říká synergie. Jedna osoba a jedna osoba sou víc než dvě osoby.“

„Chceš říct, že jsem něco jako loutka?“

„Kdepak. Je jenom hrozně zvláštní, že ses napoprvý do toho tak dostal. Bylo to strašně... vzrušující. A hrozně... sexy.“

„Je mi to jasný.“ Stále se na mě mračila. Určitě to poví Persivalovi a ten o mně bude ještě víc pochybovat. „Víš, měl jsem kamaráda, který se pokusil vyléčit mě z častých bolestí hlavy. Řekl, že mě zhypnotizuje a že mě z toho dostane. Zkoušel to stále znovu a znovu a už to chtěl málem vzdát, když se mu to konečně povedlo. Moc mi to pomohlo. Takže kdyžs začala to *semu* – něco, bylo mi jako tenkrát, když se mu to povedlo, a tak jsem spolupracoval, jak jen to šlo.“

Přestala se mračit a kývla hlavou na souhlas. „To je vono. Povedlo se nám zesílit naše spojení. Když začnou lidi pochybovat, že nebudou mít dost síly, aby udělali, co od nich církev chce, *semuanja baikje* posílí a osvěží. Když poslouchám sestru Elenu Marii z videa, mám stejný pocit. Ne tak silnej, ale to proto, že je tak daleko. Bratr Persival říká, že měla velkej úspěch už jako kazatelka. Vystupovala se sborem dvou set lidí v modlitebně v Biloxi. To bylo předtím, než založila Církev Apokryfů a než si začala říkat sestra Elena Marie.“

„Jak se jmenovala předtím?“

„Asi bych ti to neměla říkat, ale stejně ji zná skoro každej. Bobbie Jo Annison. Začala kázat slovo Boží, když jí bylo šestnáct. Nakonec měli víc než sto padesát misíí a vydělala milióny dolarů. Ale přišla na to, že to není ta pravá víra a najednou tu byla spousta lidí, který jí chtěli radit, a vláda ji začala pronásledovat kvůli daním a tak. Taky jí došlo, že by mohla zpychnout, protože ji pořád vysílají a ukazují. Nechala toho a založila naši církev. Asi před devíti nebo desíti roky. Psali o tom v různých časopisech. Copaks to méno Bobbie Jo Annison eště neslyšel?“

„Zní mi známě, ale já jsem se na podobný věci v televizi nikdy nekoukal.“

„Je to největší žena, která kdy žila.“

„Opravdu jsi o tom přesvědčená?“

„Sem ochotná za ni umřít. Asi za ni umřu a narodím se znovu a budu někdo docela jinej. To je odměna pro toho, kdo umře za naši církev. Když se někdy dlouho modlím a sem do toho úplně zabraná, slyším v hlavě její slova, vlastně moje slova, který ona říká svým hlasem Bohu. Sestra Stella to má podobný.“ Tvář se jí rozzářila.

„Když ses zmínila o Stelle, napadlo mě, že bys mě mohla poučit o tom, jak to tady zásadně chodí. Nechtěl bych mít potíže.“

„Protože k tobě přišla do postele? Neboj se, to nikomu nevadí. Možná, že jí to dokonce navrhli. Já sem se ji na to neptala a ona mi sama nic neřekla. Špatný by bylo, kdybyste spolu spali jen vy dva.“

„Je to pravidlo z knihy sestry Eleny Marie?“

„No, to je z jiný její knihy. Tam je kapitola o... sdílení. Říká, že milování je jednoduchá záležitost a nemá cenu myslet si, že to je tak

strašně důležitý. Říká, že když sme žili dřív, tak to bylo jiný. Byli sme věrný vždycky jedny osobě a bylo to přirozený a v pořádku. A až se znova vrátíme na zem v nějakým příštím století, bude to asi zase stejný. Ale teď, v tomhleto světě, nesmíme myslet moc jen na jednu osobu, protože bysme nekonali dobře svý povinnosti jako vojáci našeho Pána. Mohli bysme zapomenout na svý poslání, protože bysme chtěli zachránit jinou osobu, aby se jí nic nestalo.“

„Je takový sdílení běžný i v jiných táborech, těch, které nejsou speciální? Myslím teď na svou dceru.“

„Kdepak. Prvních pár let musí každý v církvi žít v... celibátu. Musíš se všeho vzdát ve prospěch církve. Ale my, co máme speciální výcvik, sme už dokázali, že nás tělesný rozkoše neoslabí. Takže když chceme, můžeme.“

„Pokud chcete s kýmkoli, ne jen s jednou osobou, že?“

„Má to bejt náká sprostárna, bratře?“

„Jen to neumím jinak vyjádřit, Neno.“

„Říkej mi sestro Neno.“

„Jak tě vybrali pro tenhle výcvik, sestro Neno?“

„Každýho v církvi bedlivě pozorují. Všichni sme vlastně pořád testovaný. Dělej se poznámky, kdo je nejsilnější ve víře a kdo má nejlepší fyzickou kondici. Když mi řekli, že mě vybrali pro speciální trénink, neměla sem ponětí, jakej to bude. Teď to vím a udělám všechno, co se na mě bude chtít.“

„Třeba vyhodíš do povětří dětské jesle?“

„Ty to vážně nechápeš. Ty nejkrvavější, nejdivočejší a na pohled nejodpornější věci, co vypadají zdánlivě zbytečný, sou nejúčinnější. Každýho zešokují a vyprovokují vládu, aby se pustila do všech lidí, který sou jen trochu nekonformní. Ale ty činy způsoběj, že se i z těch, co jen prováděj příkazy shora a nepřemejšlej o nich, stanou rebelové, a celej systém se našup zhroutí.“

„A ty bys byla schopná ty strašný věci provést, sestro Neno?“

„Může se stát, že mi poručej udělat věci, nad kterejma se mi zvedne žaludek. Ale já budu přesto hrdá na to, že mi dají takovou šanci. Když si pomyslím, že se budu moct zúčastnit něčeho, co změní svět, tak sem na to pyšná. Pyšná na to, bratře Thomasi, že budu moct

najít ve svém životě něco, co má smysl. Myslíš si, že tvůj život měl zatím pro tebe *opravdu* smysl?“

„Smysl? To nevím. Párkrát jsem se v životě náramně pobavil. Měl jsem několik opravdu dobrých dní. A taky několik úplně černých. Kdo říká, že musejí mít věci nějaký smysl?“

„My *chceme*, aby měly. My všichni to chceme. My tomu sice nerozumíme, ale od toho tu je sestra Elena Marie, aby nám vysvětlila, co je dobrý, a co ne.“

„Tak rád bych ji viděl na vlastní oči a dal si to od ní vysvětlit!“

„Copaks ji neviděl na obrazovce? To ti nestačí?“

„Stačí, ale ne docela.“

„Bratře Thomasi, všichni sme si tě zamilovali, na to nezapomínej. Sme rádi, že tě tady máme. Nepochybuj a zbytečně si nelam hlavu. Buď otevřenější. Až přijde ta správná chvíle, bratr Persival ti určí, co máš dělat. A ty to uděláš dobře, abysme byli všichni s tebou spokojení.“

„Persival je křestní jméno nebo příjmení?“

„To fakt nevím. V církvi je takový pravidlo, že má každý jen jedno jméno. Každý může používat křestní jméno nebo příjmení, nebo si může dát jiný, a to mu zůstane.“

„Nestane se, že má hodně lidí stejný jméno?“

„Stane, to víš, že jo. Ale sejde na tom? Neplatíme ani daně, ani sociální pojištění, ani nedostáváme plat, tak co?“

„To pak může dát skutečně hodně práce zjistit, kde je moje malá Kathy.“

„To máš pravdu. V těch běžných táborech můžou bejt stovky holek, který si říkaj Kathy. Máme u nás svý dřívější jméno zapomenout. Může se stát, že ji sice při shromáždění zkusí vyvolat, ale že ona se ani neozve.“

„Ale šéfka má dvě jména.“

„Prosím tě, neříkej jí tak! Ona jediná smí mít dvě jména. Jediná v celý církvi.“

Rozmotal jsem nohy a začal se mi do nich vracet cit. Nena si znovu lehla. Podle toho, jak snadno to provedla, mi bylo jasné, že už má kotník v pořádku.

„Dej na sebe pozor, sestro Neno!“

Usmála se na mě. „Dám. Víš o tom, že tě má sestra Stella ráda?“

„Myslel jsem, že se tady máme rádi všichni. Není to snad základní pravidlo?“

Sešpulila rty a upřeně se na mě zadívala. „Když seš tak sarkastický, jako bys to ani nebyl ty.“

„V jakém ohledu?“

„Nedovedu to... říct.“

Změnil jsem předmět hovoru. „Na ten kotník buď opatrná. Raďeji na tu nohu nestoupej.“

„Už je to dobrý. A dík za donesení.“

Zavřel jsem za sebou plechové dveře. Už přestalo mrholit. Nabližku jsem nikoho neviděl. Vykoupal jsem se v potoce a vypral si kombinézu.

Při praní jsem si v duchu udělal bilanci svých možností. Mohl bych zůstat, podržet se výcviku a vyzvídat, kde mají hlavní štáb. Pak se pokusit nějak se dostat pryč a zavolat na číslo, které znám nazpaměť. Nebo zkusit vlákat ostatní do pastí, jednoho po druhém oddělat a potom se hrabat v papírech a zjistit o církvi, co se dá. Ale i když se vyrovnám s tím, že je všechny pošlu na onen svět, včetně těch dívek, je otázka, zda se mi to vůbec může podařit. Jsou vycvičení, houževnatí a... ostražití. Pěkné vyhlídky. Mohl bych tu počkat až do doby, kdy dostanu svůj úkol a pak ujet s lodí, kterou mám koupit. Jenže to už se může dít po celé zemi cokoli: odstřel nepohodlných lidí, požáry, exploze, masakry, a co vím, co ještě.

Znovu jsem si vybavil Gretel s tváří spalovanou horečkou a přístroj, který za ni dýchal, i vrásky kolem jejích očí.

Rozhodl jsem se udělat prozatímní plán. Nicky je mrtvý. Možná, že zjistí, že nejsem ten, za koho se vydávám. Pro ten případ se pokusím, aby se mé postavení postupně zlepšovalo. Koneckonců je lepší mít jich proti sobě devět místo deseti. I když ne o tolik. Musím mít stále otevřené oči. A improvizovat.

Postavil jsem se a zároveň rychle otočil. Zpozoroval jsem, že se za širokým kmenem stromu, asi sto metrů ode mne cosi pohnulo.

Moje podezření není plané. Sledujte bratra Thomase, ale tak, aby o tom nevěděl! A uvidíme!

Toulal se táborem, vykoupal se a vypral si kombinézu. A hodinu byl u sestry Neny. Nevypadá to, že chce vzít roha.

Večer jsem přistoupil ke stolu, za kterým seděli Persival s Alvo-rem. „Nechápu, proč pořád zadržujete moje peníze.“

„V církvi nikdo peníze nepotřebuje.“

„Dosud v církvi nejsem.“

„Tvé peníze jsou v bezpečí.“

„Dejte mi seznam táborů, kde by mohla být moje Kathy, já si je projdu a pak se sem vrátím, ať ji najdu, nebo nenajdu.“

„A pokusíš se ji odvést?“

„Ne. Chci ji jenom vidět, jak vyrostla. A povědět jí, že maminka zemřela. Chci se přesvědčit, jestli žije, nic víc.“

„Víš přece, že po ní pátráme.“

„To mi tvrdíte stále.“

„Nač by ti tu byly peníze? Jsou v bezpečí, opakuji. Jdi si zase sednout, bratře. Zatím si vedeš dobře. Tak si to nepokaz.“

„A co když se rozhodnu odejít?“

Oba se na mě zadívali. Alvor měl místo očí dva tvrdé oblázky. „To bychom tě museli pohřbít vedle Nickyho a pomodlit se za tvou duši. A obejít se bez tebe,“ odpověděl mi Persival.

Poznám, co je myšleno smrtelně vážně. Vrátil jsem se k velkému stolu, kde ostatní už končili s večeří. Podívali se na mě zvědavě, ale na nic se nezeptali.

Pokračovali v hovoru. Chuck se znovu ujal své instruktorské funkce. Šlo o termické tužky. „Uvědomte si, že udržej deset minut teplotu dvanácti set stupňů Fahrenheita. Sou jiný než ty dřívější. Ty starý byly moc složité. Otočíte tímhle koncem dokola. Tím se rozbije těsnění a kyselina začne rozežírat přepážku. Trvá to asi dvě hodiny, plus minus deset minut. Čtyřčlennej tým začne pracovat přímo ve středu města. Z určeného místa se vydáte na čtyři strany. Budete jako rozdávát letáky. Každý z vás přitom může rozdat dvě stě tužek. Seznam preferovanejch míst znáte. Ujdete deset bloků od původního místa, vydáte se doprava a za půl hodiny uděláte okruh kolem měst-

skýho centra. Každý z vás teda čtvrtkruh. Takhle rozpoutáme obrovské požár celého centra a hasičské sbory nebudou mít žádnou šanci.“

Když jsem odcházel, ještě s instruktáží neskončil.

13

Za poslední tři dny roku, v sobotu, v neděli a v pondělí, jsem se snažil seznámit se co nejvíce s táborem. Zjistil jsem, kde kdo bydlí. Pohodlně by se tam umístil dvojnásobný počet lidí. Od Harise jsem se dozvěděl, že tam bývalo i víc maringotek a že nynější skladiště byla původně noclehárna pro sto padesát lidí.

Do skladu jsem pouze nakoukl, a to jen jednou. Ve sporém světle slabé žárovky jsem si všiml vysokého stohu beden a krabic u dveří. Bylo toho daleko víc, než unese pár lidí.

V pondělí jsem čirou náhodou zjistil, jaké smrtící zbraně tu skladují. Bylo mi jasné, že mě dovnitř nepustí. Za malou jídelnou hledal Ahman cosi ve vzrostlé trávě. Postupoval pomalu pozpátku a soustředěně hleděl do trávy. Nevěděl jsem, co hledá, a pak jsem to objevil. Válec dlouhý necelý metr, který měl asi 8 centimetrů v průměru.

„Těžko se hledá, co? Zkoušel sem to různě nabarvit, ale de to těžko, vždycky se zase začne lesknout. Tenhle sem natřel na zeleno a na hnědo. Takový vlnovky, aby to vypadalo jako tráva.“

Přistoupil jsem až k němu. „Co to je?“

„Malá raketa.“

„Co to dělá?“

„To, co dělaj všechny rakety, bratře. *Fííí – bum!*“

„Děkuju za vyčerpávající vysvětlení.“

Zaváhal, ale pak se rozhovořil. „Je to na takovém bodci, vidíš? Píchneš to do země na mírném svahu. Najdeš si dobrý místo, asi tak osm set metrů od cíle. Sundáš tohle víko a zahodíš ho. Pak odšroubuješ tuhle malou čepičku u dna. Zmáčkneš tenhle malej čudlík a pak už nesmíš vydat žádné hlasité zvuky, bratře. Je to zvukovej spouštěč.“

Každý hlasítej zvuk, třeba motor přistávajícího tryskáče, totiž uzavře okruh. Tím se zapálí pohonná látka a raketa vylítne jako blesk. Uletí to až kilometr za sekundu, to máš rychlost asi tři tisíce šest set kilometrů za hodinu. Účinkuje to v okruhu šest a půl kilometrů a naletí to do toho, co má nejvyšší teplotu, třeba do toho tryskáče. A má to takovou sílu, že mu to urazí křídlo, ocas, cokoliv. Je jich v bedně šest. Riziko je nepatrný. Nejlepší je přijet v autě nějaký telefonický společnosti. Ty sou všude na malejch silnicích a nikdo si jich ani nevšimne.“

„Civilní letiště?“

„K vojenskému se nedostaneme dost blízko, i když bysme rádi.“

„Kde se tyhle rakety vyrábějí?“

„To na nich nikde nestojí. Návod je šestijazyčný.“

Doufal jsem, že nepozná, jak mě to vyděsilo. Kdyby zasáhla cíl vždycky jen jedna jediná, stačilo by to způsobit největší leteckou katastrofu všech dob. „Dámy a pánové. Blížíme se k Mezinárodnímu letišti v San Francisku. Uhaste, prosím, cigarety, připoutejte se a přesvědčte se, zda jsou vaše jídelní stolečky zasunuty do správné polohy. Bylo nám potěšením mít vás na palubě našeho letadla. Doufáme, že...“ *Bum!*

Zdvihl válec velice opatrně a držel jej tak, aby nesetřel barvu. Vrátil se s ním do skladu a já zašel znovu do jídelny. Když jsem přišel na řadu u okénka, nedovedl jsem se rozhodnout, co si vezmu. Bylo mi na zvracení.

Téměř jsem ulekaně nadskočil, když mne někdo strčil do zad. Stella, která se vrátila ze své „dopolední války“. Ukázala mi v úsměvu všechny své křivě rostlé zuby. Slabě páchla po střelném prachu.

„Co je s tebou, bratře Tome? Nervy, nervy?“

„Vypadá to tak.“

„Měla sem k tobě včera večer přijít na noc a trochu tě povyrazit. Dneska mám službu u brány od půlnoci do rána. Tak někdy jindy. Co to s tebou je? Vypadáš pod psa. Něco neklape?“

„Ne, všechno je prima. Pomoz mi vybrat jídlo.“

„Uhni kousek, ať se mrknu. Moc toho není, ale k obědu je nás o dva míň. Bratr Persival a bratr Alvor jeli pro nové zásoby.“

„Kdo je u brány?“

„Myslím, že bratr Sammy.“

„Neměl by mu tam někdo donést jídlo?“

„Ani ne, nají se, až ho vystřídají.“

„Kdo vlastně určuje stráž?“

„Většinou bratr Chuck. Ledaže chce bratr Persival provést nějakou změnu. Už sis to přečet?“

„Myslíš *Milující srdce*? Není to lehká četba, to tedy ne.“

„Mně to budeš povídat! Sou tam partie, který vždycky přeskakuju.“

„Napadá mě, že bych si to lip zapamatoval, kdybych si to mohl přehrát na malou magnetofonovou kazetu.“

„To není problém, já ti jednu seženu. Máme v maringotce dvě. Chceš ji teď hned?“

„Proč ne?“

Podívala se na mě a láskyplně se usmála. Batoh, zbraň a opasek odložila do kouta a odklusala. Přistoupil jsem blíž a zjistil, že kohoutek je natažený. Bud' připraven! Dáme starouškovi McGrawovi při výcviku pěkně do těla a dáme mu najíst. Máme jeho úspory a on si myslí, že pátráme po jeho dceři. Nespustíme ho z očí, to dá rozum. Ale na druhé straně to zase nepoženeme do krajnosti.

Zkusil jsem pro sebe získat další výhodu. Při výcviku v terénu jsem se snažil stačit, pokud šlo o vytrvalost, ale hrál jsem, že mi chybí rychlost. Při povelu „Blížít se neslyšně“ jsem vždycky o něco klopytl nebo do něčeho vrazil. Když jsme běželi přes překážky, dobíhal jsem soustavně téměř poslední. Při boji beze zbraní jsem se dával porážet. Zároveň jsem se však dostával do vrcholné formy. Když jsem se zdánlivě jen tak poflakoval, studoval jsem pečlivě každého z bratrů, abych přišel na jeho případné slabiny. Barry je svalovec, ale jeho svaly jsou uměle vyhnané. Haris je velice rychlý, ale nemá dost fyzických sil. Sammy je divoký a neukázněný, chce se pokaždé vrhat všemi směry najednou. Ahman je rychlý a silný, jakmile se pevně rozhodne, ale než se rozhodne, příliš dlouho váhá. Nejlip je na tom Chuck. Nemá slabinu, vyjma té, že se snaží působit efektně, jako by

pózoval pro kameru. Snaží se vyskočit nejvýš a vyrazit rychleji než ostatní.

Stella se vrátila s malou krabicí. Byl v ní malý diktafon Olympus s kazetou a baterkami.

„Až dostaneme své úkoly, budeme mít každé takovéj.“

„Nač?“

„Musíš se naučit nazpaměť každý slovo popisu tvýho úkolu, abys ho moh začít plnit třeba zprostředka nebo před koncem. Nahraješ si to a budeš si to pouštět, než usneš, a když se vzbudíš, a budeš si to říkat společně s tou páskou. Musí ti to přejít do krve, abys na to nemusel myslet a abys to moh provádět jako... automat. Víš, operace, co nás čekaj, sou děsně takový... přesně naplánovaný. Třeba: „Vystoupíš na rohu Maine a Central. Pudeš rychle na sever po Maine po pravým chodníku. Až dojdeš k autobusový zastávce na jihovýchodním rohu Maine a Pearl, počkáš tam přesně do čtrnáct nula nula. Otočíš se a vejdeš do budovy General Nation Bank, vlezeš do prvního volnýho výtahu a vyjedeš do patnáctýho patra. Zahneš doleva, hned jak vystoupíš z výtahu, a pudeš chodbou až k únikovejmu požárním dveřím.“ A tak dál. To byla jenom část operace. Když sem začala mluvit, vůbec sem nemusela přemýšlet, co mám dělat dál. Byla sem jako stroj, je ti to jasný?“

Donesl jsem si diktafon do T 6, položil jej na postel a vrátil se k ní do jídelny. Na poslední den roku zrušil Persival odpolední cvičení a nařídil individuální meditaci a odpočinek. Seznámil jsem se s funkcí magnetofonu. Měl automatický spouštěč nahrávání. Vyzkoušel jsem citlivost přístroje. Vsunul jsem pásku a nahrál na ni kousek *Milujícího srdce*.

„Stejně jako bílá barvy odráží a černá je pohlcuje, odráží i pohlcuje Pán všechny myšlenky a všechna přání, která projdou naší myslí. Pokud zjistíte, že se Vaše myšlenky stávají negativními, že ztrácíte víru ve svou víru, ztotožněte se s Bratrem nebo Sestrou, kterým důvěřujete, kteří Vás mají rádi, a jejich prostřednictvím se obnovte a opětně nastolte pozitivní slávu Církve.“

Naslouchal jsem a vracel to. Naslouchal jsem zvuku svého hlasu. Občas nebylo po pauze slyšet první slabiku prvního slova. Pobaveně jsem uvažoval, co by asi té slátanině řekl Meyer. I když se poctivě snaží dopátrat ve všem nějaké filozofické koncepce, nestrpí nepřesnost v myšlení a nedokonalost ve vyjadřování.

Přečetl jsem si znovu návod k obsluze a přemýšlel jsem, kam přístroj umístit. Nejraději bych si nahrál Persivala a Alvora. Alvor bydlel v samostatném cementovém domku. Odpovídal jeho osobnosti. Persivalovo obydlí bylo nejelegantnější. Tmavý kempinkový přírvěš. Zakulacené baňaté rohy a šest kol s měkkými pneumatikami. Po večerech v něm konal porady s Chuckem, Alvorem nebo s oběma zároveň. Vůz měl odřenou arizonskou státní poznávací značku. Z široké rovné kamenité plošiny nebyl na první pohled vidět.

Na jednu stranu pásky se vejde třicet minut. Jenže nemá smysl přístroj někam vhodně umístit a přitom nevědět, jak se k němu pak dostanu.

Světlo se náhle změnilo. Z tmavého nebe se začaly sypat velké vločky sněhu, ale po dopadu ihned tály. Slyšel jsem přijíždět dodávku. Zastavila u skladu. Vyšel jsem nabídnout pomoc při vykládce, s diktafonem v kapse. Kromě očekávaných zásob jídla vyložili i několik malých ale těžkých dřevěných beden. Chuck s Alvorem je začali nosit do skladu. Mně nařídili nosit zásoby do kuchyně. Musel jsem jít čtyřikrát. Když jsem to odnosil a vrátil se k dodávce, Persival stál u jedné z beden, spadla mu na nohu a on křivil tvář bolestí.

„Neměl jsem se do toho pouštět,“ vyjechl. „Byl bys tak laskav, bratře Thomasi, a donesl tu bedýnku ke mně? Přijdu tam za moment.“

Na to, jak byla malá, byla až neuvěřitelně těžká. Podle štítku v ní byl nějaký elektronický přístroj. Persivalův přírvěš byl zamčený. Položil jsem bedýnku na schod. Vlevo vedle dveří byla kovová mřížka, připevněná dvěma jednoduchými šrouby z umělé hmoty. Usoudil jsem, že se tudy odvádí teplo ze zadní stěny lednice. Vyndal jsem magnetofon, nastavil nejvyšší citlivost, stlačil tlačítko pro automatické nahrávání, odšrouboval jeden ze šroubů, vyklonil mřížku, vsunul do ní diktafon a šroub znovu dotáhl. Jednal jsem instinktivně. V tu

chvíli mi ani nepřišlo na mysl, zda a jak se mi podaří dostat diktafon zpátky. Ani zda to vůbec k něčemu bude. Pokud poběží lednice, nahrají třeba jen její zvuk. Jestli si Stella řekne o diktafon, zalžu, že jsem ho ztratil ve sněhu, nebo že mi spadl do potoka a uplaval.

Skoro jsem si přál vzít si jej zase nazpět, ale vtom přišel Persival. Požádal mě, abych bedýnku uložil dovnitř na podlahu, ale dál mě nepozval. Poděkoval mi a já jsem odešel. Na místo, odkud jsem mohl pozorovat, kdo do vozu vchází a kdo z něho vychází. Nejprve vešli Alvor s Chuckem, krátce po sobě. Pak Alvor vyšel a šel k sobě. Chuck tam zůstal až do přípravy slavnostní večeře. Mimo jiné dovezli grilovaná kuřata, která stačilo ohřát. Dále několik demižonů burgundského a hluboce zmrazenou zmrzlinu. Konec roku. Ať žije Nový rok! Při hostině jsme byli samý úsměv a laskavost. Dokonce i Ahman. Persival a Alvor si sedli s námi k velkému stolu. Venku zůstal ležet sníh.

Z nedostatku lepší zábavy jsem se na oko opil. Zpíval jsem a líbal děvčata. Byl jsem samá legrace. Veselá kopa, ten rybář McGraw. Říkáme mu *tatík*. Poplácával jsem Alvora po zádech. Připadalo mi, jako bych měl pod rukama cementový blok. A ten by asi reagoval stejně srdečně jako Alvor.

Náhle jsem ustrnul, začal se kymáčet s rukou na ústech, oči mi div nevylezly z důlků a tváře mi hořely. Za všeobecného řehotu jsem vyrazil ven do sněhu.

Přesvědčil jsem se, že za sebou skutečně nechávám zmatené stopy křížem krážem až k přívěsu. Právě když jsem dal tenkou kovovou mřížku na místo, zařval na mě Sammy: „Haló, ty tam! Zmiz! Co tam děláš?“

Dopotácel jsem se k němu s doširoka rozevřenou náručí. „Bratříčku Sammy! Nikdy mě nenapadlo, že budu mít jednu čínského bratra!“

Marně se snažil vykroutit se mi. Uchvátil jsem ho do náruče a začal jsem hrozně kašlat. Zpanikařil a podařilo se mu vytrhnout se mi z objetí. Dopadl jsem na všechny čtyři do sněhu a blábolil: „Já chci domů! Pomož mi, stará vojno! Nemůžu najít T 6. Někdo ji musel odvézt pryč.“

Pomohl mi na nohy. Klopýtal jsem a motal se a on mě podpíral. Poděkoval jsem mu opile nesrozumitelným jazykem a zapadl do své maringotky. Asi za pět minut jsem vyhlédl. Nikde nikdo. Svlékl jsem se, zalezl do postele a ukryl diktafon pod pokrývku. Do ucha jsem si dal naslouchátko, vrátil pásku na začátek a spustil ji.

Nahrávka byla nezřetelná, velmi nezřetelná. Snažil jsem se zesílit zvuk, ale hlasy pak byly zcela k nerozeznání. Alvor, Persival a Chuck se bavili o lidech, které neznám. Byli od diktafonu příliš daleko.

Když Alvor odešel, dařilo se mi lépe rozeznávat, kdy mluví Persival a kdy Chuck.

Oba hlasy byly sice stěží rozlišitelné, ale Persival hovořil alespoň pomaleji. „– tři další tady... Irsko... žena asi třiceti... koncem ledna...“

„– další vůz?“

„Později. Možná zároveň.“

Nesrozumitelné mumlání.

„– prozatímní souhlas... hlavní myšlenku schvaluju. Taky naftové tankery... později... dojde sem zítra... o McGrawovi... kouknu se na to osobně... pochází z... s ním zpátky... tvoje věc.“

A to bylo všechno, co jsem z půlhodinové pásky dostal. Zbytek byly nesrozumitelné útržky a šum. Přehrával jsem si pásku znovu a znovu, abych pochytil dalších pár slov. Někdo se asi dostaví na Nový rok, aby toho McGrawa omrknul. Jako zarytý pesimista jsem usoudil, že to pro mne nevěstí nic dobrého. Taková veliká, bohatá a opatrná organizace určitě poslala nějakého zvěda na Floridu, aby zjistil víc o tom propadlém řidičském průkazu s mou fotografií. Možná, že se na to podívali takoví jejich pánové Toomey a Kline. Chtěl jsem vypadat asi až příliš věrohodně a přehnal jsem to. Není nad jednoduchost.

Zřejmě se budu muset rozhodnout pro nějakou akci dřív, než jsem si původně myslel. Nejlepší by bylo vypařit se za sněhové bouře, když si všichni myslí, že jsem opilý. Dostat se k telefonu a zavolat Maxovo a Jakeovo číslo, které znám z paměti. A doufat, že mi uvěří. A že budou dost rychlí.

Teple jsem se oblékl. Úplně navrch jsem si přehodil pončo. V okamžiku, kdy jsem přistoupil ke dveřím, abych je otevřel, předešla mě zvenčí Stella a vrazila do mě.

„Kam se šineš?“

„Chci zpátky do jídelny.“

„Tam už je dávno po všem,“ zazubila se. „Teď sou samý soukromý party. V tyhle době tady nikdy nebejvá taková spousta sněhu, víš?“ Dala mi přátelský štulec. „Zpátky do kanafasu, lásko! Nemusím na stráž a Nena má společnost, tak musím zůstat u tebe. Slíkni si to, bratře Tommy, no, pomoz mi! Nebo seš vážně tak nadrátovanej? Neboj, nák to zmákneme, lásko. Nelam si hlavu. Já znám tucet způsobů, jak tě přivést do varu. Sedni si, ať ti můžu zout boty. Tak, a máme to. Vůbec ničeho se neboj.“

Když jsem zahlédl první bledý náznak svítání, pohnul jsem se. Spala vedle mne tváří ke stěně. Očividně jí přikázali, aby u mne zůstala až do příchodu očekávané návštěvy. Vstal jsem, co nejtíšejí jsem dovedl, a začal se oblékat. Stella se překulila, posadila a zeptala se mne: „Co je? Kam se chystáš?“

Dal jsem si prst na ústa a naznačil, aby mlčela.

„Co se děje?“ zašeptala.

Naklonil jsem se k ní, jako bych jí chtěl něco pošeptat. Zdvihla ke mně bradu a já jsem jí dal pravičkou tak mohutný direkt, až popojela snad o patnáct centimetrů. Měl jsem vybičované nervy a tak jsem jí dal větší ránu, než bylo třeba. Narazila hlavou na stěnu a padla obličejem na polštář. Nehýbala se. Roztrhal jsem její silnou keprovou košili na pruhy, pevně ji spoutal, do úst jsem jí vložil roubík z vatované vycpávky a ovázal jej posledním zbylým pruhem. Za krkem jsem jej uvázal na uzel.

Bylo tiché ráno, první ráno bez větru od té doby, kdy jsem do tábora přišel. Vítej, Nový roku! Teplota stoupla a sníh začal tát. Špatně se v něm půjde. Stejně jsem nemohl jít moc rychle. V minulosti byly mé šlachy pod koleny vystaveny už tolikrát tak neúnosné námaze, že mi hrozíval chirurgický zákrok. Stačilo by šlápnout nešikovně na nějaký kluzký kámen pod sněhem a pak mě dohoní i trochu čilejší želva.

Chtěl jsem sejít dolů po silnici co nejrychleji, zkrátit si cestu u poslední zatáčky a vyjít za budkou. Od začátku silnice mě dělilo asi patnáct metrů, když se za mnou ozval výkřik. Otočil jsem se. U kuchyně stál Barry, sám a beze zbraně. Přidal jsem do kroku a doufal, že nešlápnu na žádný zrádný kámen. Když jsem po kluzké silnici ušel asi sto metrů, ozvaly se tři výstřely a pronikavý zvuk Chuckovy píšťalky. Upozorní stráž u brány a můj plán je v čudu.

Sešel jsem ze silnice doprava, abych bránu obešel obloukem a dostal se na státní silnici. Nedám jim moc práce, uvědomil jsem si. Jednak tu je drsný terén a jednak za sebou nemohu mazat stopy. Sníh je rozbředlý a brání mi v rychlejší chůzi. A bratři mají rychlé nohy. Nemohu čekat, až ten zatracený sníh docela roztaje a zmizí. Mohu udělat jediné: velký okruh, vrátit se kus po vlastních stopách a vlákat je do pasti. A jako zbraň mi poslouží leda tak sněhové koule.

Uvažoval jsem, ale v co nejrychlejší chůzi. A díval jsem se pozorně na terén a snažil se něco vymyslet. Přinejmenším dva už o mém pokusu o útěk vědí, Barry a Chuck. Určitě mají ty malé samopaly uzi. Sesunul jsem se po srázném břehu do zvířené vody potoka a vylezl na druhé straně po asi tři metry vysokém břehu. Sebral jsem přitom kámen o málo větší než míček na baseball a vstrčil si jej pod pončo. Při každém třetím kroku mě citelně uhodil do boku. Ale je lepší než sněhová koule.

Došel jsem ke druhému, menšímu potůčku. Byl poměrně mělký. Šel jsem v něm po proudu, klopýtal o kameny a voda mi šplíchala až na kolena. Končil náhle malým vodopádem. Musel jsem si sednout na bobek a opatrně slézt. Po dvou zatáčkách jsem dorazil na místo, kde voda podemlela břeh a kořeny velké borovice. Ta spadla asi už před řadou měsíců přes potok. Borovice se zaklesla za dva mohutné stromy na druhém břehu a zůstala tak vězet asi v úhlu 20 stupňů. Vytvořila nad potokem „most“ asi 4 metry nad mou hlavou.

Chvilí jsem se zastavil a přemýšlel, jak využít terénu. Pak jsem se opět pustil rychle potokem. Za dvěma dalšími ohyby jsem vylezl na břeh po pravé straně a vůbec jsem se nesnažil smazat za sebou stopy. Naopak jsem se svezl na kolena a otiskl do sněhu dlaně, aby měli mí pronásledovatelé úplnou jistotu. Udělal jsem další kruh proti

proudu. Jakmile jsem se dostal z blízkosti zurčící vody, zastavil jsem se a poslouchal. V dáli bylo slyšet výkřiky. Pak se ozval motor do-
dávky. Jede asi po silnici a bude čekat za branou pro případ, že bych
se dostal až tam.

Když jsem šel zpátky k vyvrácené borovici, své stopy jsem se
naopak pokoušel zahladit. Blížil jsem se pomalými dlouhými kroky a
pak jsem po čtyřech vylezl na kmen borovice. Snažil jsem se shodit z
něho co nejméně sněhu. Asi uprostřed potoka trčely v pravém úhlu
od širokého kmene holé odumřelé větve. Skryl jsem se mezi větvemi,
na jedné jsem spočíval hrudí a na druhé stehny. Jestli půjdou po
proudu, tak mě neuvidí. Když jsem zdvihl hlavu, viděl jsem proti
proudu. Shodil jsem sních před sebou, abych nemusel natahovat krk.

Našel jsem další větev, o kterou jsem se opřel kotníky. Pomohlo
mi to, i když se mi pohodlně neleželo. Ti dva půjdou asi po proudu.
To je logický směr mého úniku. Snad budou dost daleko od sebe.
Doufal jsem, že první z nich projde pod stromem, aniž by se otočil
po svém druhovi nebo se podíval nad sebe.

Určitě půjdou přímo potokem. Terén kolem je tak náročný, že by
je chůze po břehu strašně zdržela, ať už by šli oba po jednom břehu
nebo každý po jiném. Teplota značně stoupla. Z větví kapal roztálý
sních. Občas opadával ve velkých kusech. V duchu jsem si udělal
rychlou rekapitulaci svých možností a zamyslel se nad každým mož-
ným příštím tahem. Musím to provést z jedné vody načisto, na žádné
přípravy nemám čas.

Trvalo jim to déle, než jsem čekal. Náhle jsem zaslechl, jak ně-
kdo spěchá potokem, až voda nahlas šplouchá. Prošel pode mnou.
Bratr Chuck. Pohyboval se obratně, poněkud skloněn dopředu, aby
udržel rovnováhu, uzi v pravé ruce. Otáčel samopalem střídavě na
obě strany, připraven okamžitě vypálit. Zadržel jsem dech, dokud mi
nezmizel z dohledu. Čekal jsem na toho dalšího. Doufám, že se za
chvíli objeví. Pak jsem zaslechl Chuckovu píšťalku. Dva dlouhé
hvizdy, které se ranním tichem nesly daleko. Přehlušily bublání poto-
ka i zvuky chuchvalců sněhu, padajících ze stromů.

Bud'to se pusť po mé stopě, nebo tam počká na kamaráda. Měl
jsem jim to udělat těžší.

Náhle se ozvaly šplouchavé zvuky, tentokrát šel můj pronásledovatel ještě rychleji. Neriskoval jsem žádný pohyb a nepodíval jsem se, kdo to je. Zapřel jsem chodidla o větev v místech, kde jsem se opíral předtím stehny, a levicí jsem se přidržel větve, na které jsem původně ležel hrudí. Kámen jsem svíral pravičkou. Jakmile jsem koutkem oka zahlédl, že se druhý pronásledovatel začíná vynořovat zpod mého stromu, skočil jsem. Stočil jsem se mírně doprava v naději, že mu skočím rovnou na záda a srazím ho do vody. Přistál jsem však za ním a uhodil ho kamenem doprostřed lebky. Skrčil jsem se, přichystán bránit se. Když jsem se zase postavil a zalapal po dechu, viděl jsem, že leží tváří v černé vodě potoka. Proud pozvolna otáčel jeho nohama po proudu. Shýbl jsem se pro zbraň, která se v černé vodě kovově leskla. Jestlipak z ní budu moct vystřelit? Zdálo se mi, že mě pravé koleno stěží udrží. Přehodil jsem samopal do levačky, uchopil Barryho za tuhý límec a vytáhl ho na levý břeh.

Neměl jsem ponětí, jak rychle může Chuck dorazit ke stromu. I v běhu bude určitě přemýšlet. Podle mých stop přijde na to, že jsem se pokusil vlákat je do pasti. Vyšplhal jsem se na vysoký břeh, ale nezahlédl jsem ho. Dosud nedorazil. Podíval jsem se na Barryho. Uprostřed lebky mu hluboko vžezel kámen. Vypadalo to moc ošklivě. Vtom jsem zaznamenal pohyb. Chuck si rychle klestil cestu mezi stromy. Příliš rychle. Nemám čas nikam se ukrýt. Na břehu leží Barry na zádech. Posadil jsem ho a zalehl za něj. Udržoval jsem ho vsedě tak, že jsem pevně uchopil levičkou látku jeho kombinézy mezi lopatkami. Přesvědčil jsem se, že uzi je nastaven na střelbu dávkami. Prostrčil jsem samopal pod Barryho pravým ramenem tak, abych mohl mířit.

Chuck zmizel za vystouplými kořeny mohutného stromu. Znovu se objevil a opatrně se blížil. Střídavě mířil hlavní samopalu doprava a doleva. Zpožoroval Barryho, jak sedí s hlavou zvrácenou k rameni, celý mokrý. Určitě mu nejprve bleskne hlavou starost o Barryho, ale vzápětí se impulzivně pokusí za něco ukrýt. Byl však rychlejší, než jsem čekal. Zasáhl jsem ho v polovině skoku, a asi dost vysoko, protože se zapotácel a – zmizel. Odplízl jsem se za strom. Jakmile jsem

pustil látku Barryho kombinézy, padlo jeho tělo dopředu a svezlo se po kluzkém svahu až k potoku.

Počítal jsem z bezpečnostních důvodů dvakrát do třiceti a pak pro jistotu ještě potřetí. Obešel jsem v kruhu potok až k malému vodopádu. Tam jsem se přebrodil a vrátil se opět kruhem. Chuck ležel na tajícím sněhu obličejem k zemi. Samopal byl asi metr od jeho pravice, opřený o trouchnivějící pařez, jako by si ho tam jen na chvíli odložil.

Přiblížil jsem se natolik, abych viděl, zda dýchá. Překulil jsem ho naznak. Jednu kulku dostal do pravého ramene a dvě do hrudi. Smrt asi nenastala okamžitě. Spíš upadl do bezvědomí a zemřel, zatímco jsem počítal.

„Kus ledu místo srdce,“ řekl jsem – k vlastnímu úžasu – nahlas. Zachovej klidnou hlavu, Travis! Samomluva je nesmysl. Ale být znovu McGee je prima. Převtělení do McGrawa mi už lezlo na nervy. McGraw byl divný patron.

Oba jsem prohledal. Vyměnil jsem si zbraň. Vzal jsem si Barryho malý batoh a Chuckův opasek se zásobníky, granáty, náramkové hodinky se spoustou funkcí, pišt'alku i se šňůrkou, dvě sady klíčů a hotovost obou dvou. Dohromady čtyřicet dva dolary. Mrtví se sice scvrknou, ale když se jim chcete dostat do kapes, máte pocit, že se proti vetřelci houževnatě brání.

I při okrádání svých bratří jsem nespustil oko z okolí směrem proti proudu. Koleno se mi začalo mírně zotavovat. Moje kulhání se zlepšilo v pokulhávání. Ze zkušenosti vím, že se „rozejde“, jestli je nenechám v nečinnosti, a bude se po zbytek cesty „slušně chovat“.

Musím si to rozvážit. Ostatní určitě zaslechli těch asi deset výstřelů ze samopalu, z nichž sedm bylo zbytečných. Dojdou k logickému závěru, že bratr Chuck a bratr Barry dostali bratra Thomase. Vzhledem k tomu, že právě pronásledování a vraždění měli perfektně nacvičené, je nepravděpodobné, že by je napadlo, že se karta obrátila. Navíc jsem se přičinil o to, aby neměli o schopnostech bratra Thomase valné mínění. Čeká se tedy zřejmě na to, že se bratr Chuck a bratr Barry vynoří na silnici a poreferují. Persivalovi, Alvorovi, Ahmano-

vi, Harisovi, Sammymu, Neně – a pokud ji našli a rozvázali – i Stelle.

Jeden z nich je asi u brány a někdo další tam zajel s dodávkou. Možná jeli dodávkou dva. To by v táboře zbývali čtyři. Se Stellou pět. Takže se pustím tím nejnepravděpodobnějším směrem: zpátky do tábora. A tou obtížnou cestou přes vrcholky, daleko od silnice.

Ted' už byly stopy velmi zmatené, takže jsem pochyboval, že z nich bude někdo moudrý. Na místech, na která nenapadalo moc sněhu, zejména pod stromy, se už objevil hnědý koberec spadaného jehličí.

Po chvíli jsem se dostal do známých končin, kde jsme cvičili. Zastavil jsem se a napjatě naslouchal. Nic. Pak se v dálce ozvalo pět jednotlivých výstřelů. Asi z místa, kde ležely obě mrtvolky. Pětkrát! To byl Chuckův signál píšťalkou pro akutní nebezpečí, často ho používal při výcviku. Převzali jej z námořní signalizace: pět rychlých zatroubení lodní sirény.

Tak ještě jednou: dva dole – jeden u brány a jeden v dodávce, tři v táboře, včetně Stelly. Jeden z těch tří je na tom špatně s dolními končetinami. „Moc mu to neběhá“, jak sám o sobě Persival prohlásil. Alvor, Persival a možná Stella.

Všichni jsou přesvědčeni o své bezvadné přípravě, bezmezně oddaní věci a zanícení pro své poslání. Skutečný fanatik se může proměnit v hrůzný ničivý nástroj. Šplhal jsem do svahu. Stromy oholené cvičnými výstřely jsem měl po levici. Protáhl jsem se a namířil si to až na místo, odkud jsem viděl plošinu tábora jako na dlani. Byla dlouhá asi dvě stě padesát metrů a široká sto až sto dvacet metrů. Obytné budovy byly až na jejím konci.

14

Vtom jsem zaslechl motor. Do svahu přijížděla značnou rychlostí dodávka. Asi sto metrů napravo ode mne ústila na plošinu silnice. Dodávka se přehoupala přes poslední rigol tak rychle, že jsem nestačil postřehnout, zda v ní jede jedna osoba či dvě.

Zastavila u Persivalova přívěsu a někdo z ní vystoupil. Nerozeznal jsem, zda to je Sammy nebo Ahman, bylo to dost daleko ode mne. Z přívěsu vyšli Persival a Alvor. Zastavili se a hovořili s mužem, který přijel v dodávce. Z gestikulace řidiče bylo vidět, že jde o velice vzrušenou debatu. Mával rukama a ukazoval směrem, odkud přijel.

Napadlo mě použít klíčů, vniknout do velkého skladu a z toho, co tam najdu, rozpoutat úplné peklo. Ale jak se do skladu nepozorovaně dostat?

Nebude asi příliš velké riziko, jestliže vypálím směrem k nim jednu pokusnou ránu. Nastavil jsem samopal na jednotlivé výstřely. Jak dalece se mi podaří správně zacílit, to je ve hvězdách. Nejnebezpečnější z nich je Alvor. Mířil jsem pečlivě kousek nad jeho hlavu a stiskl. Muž, který stál kousek od Alvora, buď Sammy nebo Ahman, se náhle zlomil v pase a padl na zem. Dva zbylí zmizeli ve voze. Zasažený se namáhavě zdvihl a odplazil se jako poraněný brouk za Persivalovo obydlí. Samopal tedy zanáší tak metr dolů a metr doleva. Na takovou dálku jsem ani nemohl v zásah doufat. Zvuk výstřelu mi připadal tak nepatrný a neškodný.

Co teď? Nesmím ztratit své dosavadní štěstí. Je to jako loterie. Jeden den se snažíš, plížíš, vyskakuješ, pálíš – a netrefíš se ani na vzdálenost pěti metrů. A týden nato běží všechno jako na drátku.

Granát si sám najde cíl a ty se trefíš od boku. Vrátiš se a zjistíš, že máš díru v rukávě, ale ne v paži, a vůbec si nevzpomeneš, že bys slyšel, jak kulka hvízdla, a ucítil, jak tím rukávem prolétla.

Říkávali jsme takovým dnům „klika Johna Wayne“. Člověk nesmí být nepřiměřeně bezstarostný, ale jakmile si osedlal štěstí, nesmí mu povolit otěže a musí je sevřít koleny. Jinak se mu to vymstí.

Ozval se další zvuk. Tentokrát to bylo letadlo. Letělo nízko a zkoumalo, co se děje na plošině. Sešel jsem kus po svahu. Přestože bylo žlutobílé místo běžnější červenobílé barvy, jakou má Cessna Boba Vincenta v Lauderdale, hned jsem ten model poznal. Stará 206, výborný stroj, vynikající vlastnosti. Motor Continental IO-520A, podvozek s mohutnými pneumatikami. Dopraví šest osob do vzdálenosti tisíce mil a spotřebuje jen osmdesát čtyři galony paliva při letu ve výšce deseti tisíc stop a rychlosti sto třiceti mil za hodinu. Zahlédl jsem v něm dvě hlavy a číslo na trupu: N8555F. Vzpomněl jsem si, jak s tímhle strojem Bob umí vzlétnout a přistát na pruhu dlouhém jen sto padesát metrů.

Pilot proletěl další okruh a snesl se k přistání. Kola se dotkla země a letadlo jelo houpavým pohybem po nerovné zemi. Zastavilo u budov. Zahlédl jsem Persivala a Alvora, jak se k němu blíží. Alvor měl paži kolem Persivalova boku a podpíral ho. Motor běžel. Neviděl jsem, zda nastoupili do letadla oba. Chvilí se nic nedělo. Asi vysvětlovali oběma mužům v letadle situaci. Pak se letadlo otočilo a rozjelo se rychle po plošině. Alvor se chvíli díval a pak rychle zalezl.

Vyskočil jsem a dal se do běhu. Měl jsem oba popruhy batohu přes levé rameno. Sáhl jsem po granátu, odjistil jej a hodil před letadlo. Pilot to zřejmě zpozoroval. Rychle stočil stroj, téměř ztratil rovnováhu, ale podařilo se mu udržet letadlo na všech třech kolech. Letadlo se naposled zhouplo a odlepilo se od kamenitého pole.

Kdyby se mne někdo zeptal, jak k tomu podle mne došlo, řekl bych asi tohle: Pilot zjistil, že ztratil rychlost a že se mu nepodaří proletět nad vrcholky borovic na dolním konci plošiny. Granát dopadl s nesmělým prasknutím a za letadlem se objevil obláček špinavého kouře. Pilota asi znervózněl a on stočil stroj předčasně doleva. Chtěl zamířit do volného prostoru mezi stromy. Dost možná, že právě v tu

chvíli se dostavil i prudší závan větru. Konec křídla se dotkl země a to letadlo rozkolísalo. Zvedl se ocas. Křídlo se pilotovi podařilo narovnat, ale letadlo ztratilo výšku, a když se pilot pokusil vylétnout nad vrcholky borovic, nevyšlo mu to a letadlo vletělo přímo do mohutných stromů. Utrhlo se pravé křídlo a pravé kolo, letadlo se otočilo a – zmizelo. Ozval se rachot, jak svou vahou drtilo stromy na svahu. Čekal jsem, že se ozve výbuch, ale pilotovi se zřejmě podařilo včas vypnout elektřinu.

Z přívěsu vyběhl Alvor. Začal jsem se plížit, se samopalem bezpečně v náruči, až na konec plošiny a skutálel jsem se dolů po svahu. Zastavil jsem se a zaslechl, jak kolem mne hvízdla kulka.

Vyskočil jsem a běžel doprava k silnici. V nečekané blízkosti se ozval hlasitý povel. Skočil jsem za mohutný strom. Ahman, Haris a Alvor utíkali k místu, kudy jsem po svahu válel sudy. Rozestoupili se asi po šesti metrech, ale postupovali tak, že se navzájem přibližovali. Všichni měli zbraně připravené ke střelbě. Alvor byl nejrychlejší. Vystřelil směrem ke mě. Přehodil jsem páčku na dávky. Na svahu bylo dost sněhu, takže kdybych utíkal, bezpečně by je vedly stopy. Pokusit se doběhnout k budovám by byl čirý nesmysl. A začít střílet musím okamžitě, jinak nemám šanci. Vysunul jsem se jen nepatrně a pokropil je. Ahman, nejbliž u mne, okamžitě padl a ztratil zbraň. Haris za ním zavrával, zastavil se a vypálil svým směrem. Řídil se zvukem výstřelů, ne očima. Uskočil jsem znovu za strom, nabil, opět se vyklonil a spatřil Harise překvapivě blízko. Potácel se, ale pálil. Úctyhodný výkon takového hubeňoura s kulkou v těle. Zasáhl jsem ho do hrudi. Náraz jím smýkl po svahu. Dopadl naznak. Byl mrtev dřív, než si stačil uvědomit, že je s ním konec. Do stromu, který mi poskytl úkryt, se hlučně zaryla kulka. Alvor měl určitě zbraň většího kalibru. Vyhlédl jsem z druhé strany. Na zlomek sekundy, ale ten stačil. Alvor běžel jako o život zpátky k budovám a kličkoval jako zajíc. Vyklonil jsem se víc, abych ho lépe zasáhl, když jsem koutkem oka zahlédl jakýsi pohyb. Bez rozmyšlení jsem tím směrem vypálil. Ahman se trochu vzpamatoval, sebral zbraň a měl tu nejlepší šanci poslat mě za Harisem. Zasáhl jsem ho nejdříve do ramena a v panice

jsem do něho nepřestal pálit, až se proměnil v beztvарou krvavou hmotu.

Měl jsem zatím z pekla štěstí, „kliku Johna Wayne“. Ale částečně mi pomohlo i to, že jsem starý trénovaný mazák, který se dovede bleskově rozhodovat. Jakmile člověk zaváhá, protože si uvědomí svou židovsko-křesťanskou etiku, je ztracen. Jestli i jen začne uvažovat, že „buďto zabiji já jeho, nebo zabije on mě“, nebo že musí, ať chce či nechce, udělat výjimku z příkázání „Nezabiješ!“, může mít dávno ustřelenou hlavu. Je iluze, že stačí být rychlý. Oni jsou stejně rychlí jako já. Patří k tomu ještě klika. A taky umění vystihnout, jak lze čeho využít ve svůj prospěch. Třeba, jak člověku pomůže padlý strom přes potok. Vrátil jsem se k němu, místo abych běžel kupředu. Využil jsem Barryho jako štít a vyprovokoval Chucka k akci. Dostal jsem tak oba, Chucka i Barryho. Na Nickyho jsem málem už zapomněl. Persival a ti dva, co přiletěli, jsou pravděpodobně už taky po smrti, letadlo spadlo s pěkným rachotem. Zbavil jsem se už taky Harise a Ahmana. Zbývají Alvor a ty dvě dívky. Úplná jatka. Zatím si tu hrůzu nesmím připustit. Na to bude dost času potom. Aspoň v to „potom“ doufám. Teď bych si mohl pogratulovat, že jsem to zatím zvládl daleko lip, než jsem si vůbec dokázal představit. Ten nápad, předstírat při výcviku, jak jsem pomalý a nešikovný, se mi povedl. Jestli pak si uvědomili svou bezmocnost, než vydechli naposled? Nebo byly jejich posledními pocity překvapení a bezmocný vztek? Na záda mi dýchá zubatá s kosou, ale já jsem zatraceně čilý a živý. Mám bleskově rychlé reakce, vše ostře vnímám a slyším i nejtišší zvuk.

Nesmím svému dosavadnímu štěstí popustit uzdu ani o píd'. Ale co ty dívky? Nikdy předtím bych nepřipustil možnost, že bych je dovedl zastřelit ze zálohy. Kdybych však váhal, jen nepatrně zakolísal, dostanou mě, jako já dostal ty před nimi.

Došel jsem ke konci silnice. Zahodil jsem poloprázdný zásobník a zasunul plný. Abych měl větší naději rozstřílet dodávku, kdyby se v ní Alvor pokusil ujet. Docela dobře si může myslet, že nejsem sám. Slyšel, jak oznámili Persivalovi Chuckovu a Barryho smrt. Ví, co se stalo s letadlem. Ahman a Haris leží na poslední tenké vrstvičce sněhu.

Přešel jsem silnici a ukryl se na její druhé straně. Uvažoval jsem, jak si asi rozdělili úlohy. Jestliže šli Ahman s Harisem hledat Chucka a Barryho, byl to Sammy, kterého jsem zabil ranou, určenou Alvorovi. Možná že u brány nechali Nenu. Pokud vůbec někoho, tak nejspíš ji. Stellu třeba dosud neodvázali, protože nikoho ani nenapadlo hledat ji v T 6. Možná, že Sammy je jen raněný a někde na mě číhá. Mám proti sobě čtyři, z toho dvě dívky. Ale to není výhoda. Jsou stejně rychlé, vycvičené a houževnaté jako muži.

Náhle se ozval zvuk, jako když někdo uklouzne, a pak pád těla na zem a zaklení ženským hlasem: „Do hajzlu!“ Ustoupil jsem. Sestra Nena – poznal jsem ji po hlase. Štěstí se ke mně stále ještě neobracelo zády. Uklouzla na blátivé cestě, přestože dávala pozor na každý svůj krok. Vynořila se ze zatáčky se zbraní připravenou ke střelbě. Mohl jsem to do ní vpálit. Hlavou mi blesklo její odhodlání účastnit se zběsilého krveprolití, vraždění nevinných obětí. Uvědomil jsem si, že existuje souvislost mezi ní a tou nepatrnou kuličkou, která zabila mou milovanou Gretel.

Vytáhl jsem z batohu další granát, ale neodjistil jsem ho. Hodil jsem jej tak, aby dopadl na silnici za ní. Ve chvíli, kdy letěl vzduchem, jsem se se zbraní v ruce postavil. Granát dopadl, Nena se otočila po zvuku a já jsem se k ní rozběhl. Zaregistrovala, že k ní běžím, ale na krátký okamžik ustrnula, nevěděla, co má dělat. Utéci od granátu, nebo mě odprásknout? Rozeběhla se po svahu dolů, vrhla se na zem, nacvičeným způsobem se překulila do střelecké pozice. Než jsem jí vykopl uzi z ruky, stačila po mně jednou střelit. Samopal odletl do mělkého příkopu plného vody. Uchopil jsem ji a ona se prudce vztyčila, takže mě udeřila hlavou do brady s takovou silou, až se mi zajiskřilo v očích. Otočil jsem se a dostal od ní takový kopanec do stehna, že mě to skoro vyřídilo. Podrazila mi nohu a začala rychle prchat na všech čtyřech se zadkem divně vzhůru. Všimla si, že je granát neodjištěný, a šla po něm místo po samopalu. Vyrazil jsem příliš rychle, takže jsem uklouzl a octl se na zemi. Nena zdvihla granát, vztyčila se a odjistila ho. Viděl jsem, jak se jí pohybují rty při počítání. Vraštila tvář, jako když se dítě soustředí při sestavování skládačky.

Neodvážil jsem se vrhnout se na ni. Měla ruku za zády, připravena hodit granát, kamkoli se vrhnu, a odpočítávání už mělo skončit co nevidět. Naznačil jsem, že se chci vrhnout jedním směrem a uskočil jsem na opačnou stranu. V okamžiku, kdy se rozmáchla, jí znovu uklouzly nohy a dopadla tvrdě na zem. Podařilo se jí v pádu granát hodit, ale neviděl jsem, kam. Vtom jsem zahlédl, jak se granát snáší k zemi. Při pádu jí granát spíš vypadl z ruky. Dopadl za ni, narazil na kámen velký skoro jako její hlava a vybuchl. Vrhл jsem se do příkopu a zachytil se malého stromku. Kdyby to Alvor věděl, měl nejlepší příležitost mě vyřadit. Sebral jsem svou zbraň a ověřil si, že je v pořádku. Málem jsem se pozvracel, a to jsem se ani nepodíval, co zbylo ze sestry Neny. V tu chvíli bych takový pohled nedokázal snést.

Neopustí mě štěstí? Právě před okamžikem mi bylo až neuvěřitelně nakloněno. Počínala si nesmírně profesionálně. Kdyby se jí to povedlo, vybuchl by mi granát přímo do tváře.

Považoval jsem to za varování. Možná, že to byl poslední kousek „kliky Johna Wayne“. Díky za ni. Obešel jsem plošinu po kraji a sešel pod ni. Pohyboval jsem se co nejtišeji. Na Chuckově hodinkách se spoustou hejblat bylo deset. Byl bych spíš řekl, že jsou nejméně tři odpoledne. Těch několik posledních hodin mi připadalo jako věčnost, ale hodinky to nezmátlo, ty ukazovaly nezúčastněně přesně. Z šedého nebe začalo mžít. Měl jsem tvář samé bláto. Dostal jsem se po svahu za skladiště. Mával jsem zeširoka pažemi, abych neuklouzl. Měl jsem na stopkách nejen oči, ale taky uši, jestli se to o nich dá nějak podobně říci. Slyšel jsem snad každou jednotlivou kapku deště ozývající se do jinak hlubokého ticha. Jak to vlastně, že tu vůbec nejsou ptáci?

Co bych asi udělal na Alvorově místě? Jak asi uvažuje bratr Alvor, s těmi svými širokými rameny a kamennou tváří? Vyhlédl bych si výhodné místo, nejspíš někde vysoko, třeba na střeše. Nemusela by to být ta nejvyšší, spíš taková, abych si tam mohl lehnout na břicho a číhat, najednou se vztyčit a rozstřílet rybáře Thomase na kusy. Opatrně jsem se porozhlédl. Vrátil jsem se kousek po svahu a znovu se rozhlédl.

Napadlo mě, kde ho mám hledat. U Persivalova přívěsu je žebřík na střechu, kde je místo na zavazadla, obehnané zábradlíčkem na

uvázání objemnějších předmětů. To je pro Alvora to pravé místo. Na žebřík mohl vylézt, aniž by ho bylo ze silnice vidět. Ano, určitě bude tam. Jak si to ověřit a zůstat naživu? Znovu jsem sešel po svahu a pak se jinudy vydal nahoru. Vyšel jsem na místě, kde mě ze zahrádky pro zavazadla nemohl vidět, pokud by byl právě tam, protože mě kryla jedna z cementových budov. Začaly mě opouštět nervy. Byl jsem si téměř jist, že jsem měl toho štěstí tolik, že už mě jednou musí opustit. Nemohl jsem však udělat nic jiného než plížit se u zdi té nízké cementové budovy. Byl jsem na ni doslova přilepen. Pot mi stékal z podpaží po těle. Ruce se mi třáslly. Co když na mě číhá z jedné strany Sammy, z druhé Stella a svrchu Alvor? Konec dobrodružství. „Klika Johna Wayne“, jaká byla?

Nechtělo se mi z bezpečí malé cementové budovy. Dostal jsem se do stavu, který prožívají malé děti, když se chystají skočit z výšky. Neodhodlají-li se skočit hned, dostanou strach.

Ověřit si, zda je zbraň v pořádku. Zhluboka dýchat. Kam se poděl tvůj zápal, Traviši? Tvůj vítězoslavný pocit? Vypařily se? Souvisí to s roztržštěnou lebkou sestry Neny?

Musím do toho, nedá se nic dělat. Mrknul jsem se za roh budovy. Přívěs mám od sebe asi deset metrů. Má tenké stěny. Ať je kdekoli, musím vzít na sebe to riziko a dát mu vědět, že jsem nablízku. Myslím, že je to přijatelné riziko.

Opřel jsem se o budovu, zamířil a vypálil velkou dávku. Nábojnice odskakovaly v divokém reji, do přívěsu se zakusovaly kulky a zanechávaly po sobě díry, jeho kovové stěny drncely a rachot střel připomínal kdákavou melodii. Ozval se podobný rachot v odpověď a ze střechy cosi spadlo na druhou stranu vozu. Tenhle přívěs už nikam nedojede. Už v něm nikdo neotočí kohoutkem vodovodu, nerozsvítí si, ani nezapne televizi.

Musím odtud. Jenže jsem vydán na pospas Sammymu nebo Stelle. Abych dostal Alvora ze střechy, vyplácal jsem na něho poslední zásobník. Ticho, které se rozhostilo po tom zběsilém střelení, mě až zarazilo. Přeběhl jsem k přívěsu, opřel se zády a otáčel hlavou, zda nezahlednu někoho pádit po pláni.

Podíval jsem se pod vůz. Žádné nohy. Postavil jsem se a celý vůz se maličko zhoupl, jako loď, když do ní někdo nastoupí. Takže si otevřel dveře a je uvnitř. Další pohyb. Mohl by po mně střílet z pravého okna a ustřílet mi kus hlavy nebo ramene. Tak jsem raději vlezl pod přívěs bratra Persivala. Moc místa pod ním nebylo, ale podařilo se mi dostat se po zádech na druhou stranu. Vyhlíží mě z oken. Co mám, ksakru, dělat? Víím jenom, že mě pod vozem nemůže vidět.

Přívěs se znovu zakolísal a něco zavržalo. Půl metru od mé hlavy se objevila zabláčená bota. Opatrně. Držel jsem uzi za hlaveň, dosud horkou po té dlouhé dávce. Vystřelit nemohu. Vysunul jsem ruce a uchopil ho za kotníky. Pokusil jsem se strhnout ho na zem a současně se vysoukat zpod vozu. Byl jsem napůl venku, když mé ruce setřásl mohutným kopnutím. Snažil se mě uhodit pažbou pušky, ale mně se podařilo chytit ji a udeřit ho s ní do tváře. Spadl na zem a chtěl se překulit, ale vtom jsem mu pušku vytrhl. Opakovala se stejná situace jako před chvílí. Jenže tentokrát se podařilo jemu uštědřit mi puškou ránu, až jsem narazil na stěnu vozu. Byl velice silný a neobyčejně mrštný a rychlý. Přesto jsem ho chytil za zápěstí a sevřel tak, že mu puška vypadla z ruky. V sevření jsme se začali válet po zemi. Přitom se na zlomek sekundy uvolnil a odkudsi vylovil široký zlověstně vypadající nůž. Nože bytostně nenávidím. Ležel jsem na zádech a on spočíval celou vahou na mě. Pomalu ke mně skláněl nůž a vyprošťoval si paže z mého sevření. Skrčil jsem nohy a přehodil si ho přes hlavu. Než se mi podařilo zvednout se na nohy, uhodil jsem ho vší silou pažbou do krku.

Oči mu začaly vylézat z důlků. Měnil barvu ve tváři. Sáhl si vkleku na hrdlo a začal si rvát límec u košile. Pracně lapal po dechu, ale cesta do plic byla po té ráně zablokovaná. Obličej mu potemněl a hrůzou rozšířenýma očima už zřejmě neviděl. Dosedl na zadek, svalil se do bláta, ruce ještě instinktivně trhaly límec košile. Dlouhé zachvění, svalová křeč a – konec. Vytáhl jsem uzi zpod vozu a napjatě poslouchal.

Tentokrát to nebylo jen štěstí. Spíš síla, kterou mi dodala panika. Zvýšený adrenalin z té hrůzy a – odporu k noži.

Podíval jsem se do vozu po Sammym. Seděl na podlaze, opřen o polštář. Zatlačil jsem mu oči. Břicho, rozkrok a stehna měl plná zaschlé krve. Změnila barvu z temně rudé na čokoládovou. Jedna ze střel zřejmě zasáhla velkou tepnu.

Zašel jsem do T 6. Někdo Stelle vyndal roubík a rozvázal jí ruce a nohy. Ležela na zádech, přikrytá dekou. Dýchala rychle a slabě. Po každých šesti či sedmi nadechnutích a vydechnutích přestala až na třicet sekund dýchat. Pak zalapala po dechu a z hrdla se jí vydral podivný chraptivý zvuk. Sáhl jsem jí na krční tepnu. Měla rychlý, ale jen slabě znatelný puls. Sklonil jsem se níž a nadzdvihl jí oční víčka. I v nedostatečném světle jsem viděl, že má levou tmavou panenku dvojnásobně větší než pravou. Víím, co to znamená. Sestra Stella umírá. Říká se tomu krvácení do mozku.

Smutný pohled. Ubohá, malá, bledá, blondřatá nicka. Šlapka povoláná k plnění svatého úkolu. Poskytla rozkoš bratru Thomasovi. McGee se jí ani nedotkl. Aspoň si na to nevzpomíná... Ano, takové výhody může někdy mít rozdvojení osobnosti. Jedna část osobnosti nenese odpovědnost za druhou a člověk netrpí pocity viny.

Přikryl jsem ji až po bradu a vyšel do mlhavého nečasu. Bylo jich deset a dva další přiletěli – a teď je po nich, po všech. Uvítal jsem hvízdání větru. Lepší než to ticho. Přehodil jsem si uzi přes rameno a šel se podívat po letadle.

Bylo podstatně níže na svahu, než jsem tušil. Motor a kusy jeho krytu ležely mezi balvany. Ocasní část uvízla ve větvích. Trup se rozlomil na dva velké a spoustu menších kusů. V okolí se povalovala sedadla, kusy umělé hmoty a pletence drátů. Silně tam páchl letecký benzín.

Jednoho z členů posádky náraz vymrštil na skálu. Chyběla mu paže a obličej byl jen beztvářá hmota. Na pravém zápěstí měl vybledlé tetování. Pod hustými světlými chloupky bylo sotva vidět modročerveného orla. Orel držel v drápech malý svitek s nápisem „Charlene“.

Druhý ležel s roztaženýma rukama a nohama na břiše přes velký balvan. Měl velké bledé ruce. Chtěl jsem se mu podívat do tváře, ale to bych ho musel skulit z balvanu. Raději jsem si dřepł a nadzvedł

jsem mu bradu. Přišlo mi, že snad nemá obočí a řasy. Jemné světlé vlasy na ježka. Jedno malé šedé oko měl otevřené, druhé téměř zavřené. Jako by jím spiklenecky pomrkával. Malá ústa, jemný drobný nos, obličej samou jizvu a samý důlek po akné.

„Tak jakpak se máme, bratře Tite?“ neodpustil jsem si.

„Jakž takž,“ jako by říkal. „Ještě to ujde.“

„Pomóóc!“ Pustil jsem Titovu hlavu a div jsem se leknutím neposadil. „Pomoz mi!“

Vydal jsem se k jedné z velkých trosek trupu. Bratr Persival tam ležel na zádech. Pach paliva zesílil.

Než jsem k němu přiklekl, přesvědčil jsem se, že má prázdné ruce. Zamračil se. „McGraw? Jsi to ty? Nesahej na mě! Myslím, že mám zlomenou páteř. Nemohu pohnout rukama ani nohama.“

„To je vážné.“

„Zavolej na někoho, ať udělají nosítka. Když mě na ně opatrně překulíte, můžete mě odsud dostat.“

„Nikoho nemohu zavolat.“

„Jak to? Copak... utekli?“ divil se.

„Všichni jsou mrtví.“

Chvíli nebyl schopen slova. Navlhčil si rty. „Takže tys tu jen vyváděl. A pak sis přivolal posily.“

„Ne, jsem tu docela sám.“

„Cože? To nechápu. Tos je všechny zabil sám! Jak, proboha? Víš, co to stálo času a peněz, než jsme je vycvičili?“

„Měl jsem z pekla štěstí. Taký nějaké ty zkušenosti. A hlavně – motivaci. Na to nezapomeň, bratře.“

„Kdo vlastně jsi?“

„Nejsem bratr Thomas, rybář, co loví ryby na prodej.“

„To jsme si zjistili. Včera. Kdo tedy jsi?“

„Obyčejný, průměrný floridský flákač. McGee jméno mé. Travis McGee. Záchranář.“ Nezákladně jsem se na něho usmál a natáhl pravicí. Nemohl mi ji přirozeně stisknout. Zavřel oči. Počkal jsem si pěkně dlouho, než jsem mu sáhl na tvář. „Bratře Persivale?“

Podíval se na mě netrpělivě. „Co je? Co chceš?“

„Tvoji lidé zabili na Floridě mou přítelkyni. Zabili ji tak, aby to vypadalo, jako že onemocněla.“

„Nač by to dělali?“

„Byla kdysi tady. Hledala mladičkou sestru svého manžela a setkala se tu s bratrem Titem. Pak ho po čase viděla znovu ve Fort Lauderdale a poznala ho. Jednal tam o koupi pozemku pro nějaké Belgičany. Střelili jí do týla malou kuličkou a ta ji zabila.“

Výraz údivu z jeho tváře zmizel. Zavřel znovu oči. „O tom nic nevím. Ale chápu, proč se to muselo stát. Máme přísná bezpečnostní opatření. Přátelé, kteří nám pomáhají, dbají bezpodmínečně na to, aby se neprozradila žádná souvislost mezi naším politickým programem a Církví Apokryfů. Dodržování zásad naší bezpečnosti nemá skulinu. Vím, že jsme měli přístup k této... zvláštní zbrani, ale nevěděl jsem, že se jí v praxi použilo. Doufali jsme, že na to nikdo nepři- jde. To je zvláštní. Velice zvláštní. Pomáhá našim skupinám... všu- de.“ Otevřel oči. „Kvůli ní jsi sem přišel? Jen kvůli ní?“

„Jen kvůli ní.“

„To je hrozné. A nadělals tady takovou paseku. A tak snadno!“

Dotkl jsem se ho, ale nereagoval. Usnul navěky, což bylo v jeho stavu milosrdné.

„Jen kvůli ní,“ zopakoval jsem nahlas, i když se už nemohl po- hnout, odpovědět nebo jen chápat.

15

Na Nový rok jsem odvedl pořádný kus práce. Ve skladě jsem našel velký balík hrubých přikrývek, nylonovou šňůru a ostrý nůž.

Přesvědčil jsem se, že brána dole na silnici je zamčená. Nejprve jsem chtěl do skladu dostat ty mrtvoly, které ležely nejdál od tábora, Chucka a Barryho. Nasedl jsem do dodávky a jel pro ně. Hledal jsem je déle, než mi bylo milé. Po sněhu už ani památky. Rozprostřel jsem přikrývku, překulil na ni mrtvolu Barryho, zabalil ji, ovázal šňůrou a odvedl ji do auta. Totéž jsem udělal s Chuckem. Pak jsem vyjel do tábora ke skladu. Odemkl jsem ho a oba dva tam uložil. Jednu mrtvolu pěkně vedle druhé.

Pak bratra Tita, bratra Persivala a muže bez jedné paže a s neidentifikovatelnou tváří. Žádná příjemná a snadná práce, tahat mrtvoly po strmém svahu k dodávce. Naložil jsem je, dvě dozadu a třetí na sedadlo vedle řidiče. Odemknout sklad, vyložit, po jednom je natahat do skladu. A už jich tam bylo pět. Prima! Ted' ještě najít tu chybějící paži. Nebyla nikde k nalezení! Přistihl jsem se, že po celou dobu nahlas kňourám. Dal jsem si ruku na ústa a silou vůle jsem se donutil zmlknout.

Pak ty dva, Ahmana a Harise. Ty jsem do skladu dotáhl bez auta. Zjistil jsem, že je to vlastně snazší než nakládání a vykládání. Už jich tam vedle sebe leželo sedm. A ta paže stále chyběla. Bez ní to nebylo tak dokonalé, jak bych si přál.

Ted' Nenu. To bude horší! Nechci se na ni podívat, natož shledávat kusy její rozbité hlavy a těla! Se Stellou to půjde snadno, tu potáhnu jako nic. S ní jich bude devět. Alvor mi dá naopak zabrat. Je ho kus. Sammy nějak nechtěl na přikrývku, ale pak už to šlo hladce.

Jedenáct. Jak to, že ne dvanáct? Stál jsem nad nimi a počítal a říkal si jejich jména. Jedenáct!

Jeden chybí! Přepočítával jsem je znovu a znovu. Aniž jsem si to uvědomil, začal jsem zase nahlas kňourat. A pak mi to konečně došlo. Ten dvanáctý je Nicky! Sám jsem ho přece popravil a bratři ho pohřbili.

Do skladu nepronikalo moc denního světla. Beztak se už začalo stmívat. Sedl jsem si na jednu bednu. Jedenáct sester a bratří, kteří už nikdy nepromluví. Zvláštním způsobem jsem nad nimi pocítil lítost. Leží tu tak klidně a spořádaně vedle sebe. Můj malý soukromý hřbitůvek. Prožili jsme spolu drama s emocionálně vypjatým a tragickým vyvrcholením. Jestlipak se do jejich vymytých mozků aspoň občas vloudily temné stíny pochybností? Zdalipak aspoň v posledním okamžiku před smrtí zapochybovali?

Vstal jsem, dotápal k východu a zamkl je na noc. Ať mají po tom pro ně tak špatném dni aspoň klidnou noc. Opustilo je štěstí. Neměli „kliku Johna Wayna“.

Našel jsem dvě velké baterky. Nechtělo se mi zapínat generátor. Jeho zvuk mi byl nepříjemný. Sešel jsem k potoku s mýdlem a ručníkem. Umístil jsem baterky tak, abych viděl, a v temné ledové vodě jsem ze sebe smyl špínu. Oblékl jsem si čistou kombinézu a vrátil se do maringotky, ve které nikdo nebydlel, ani nezemřel. Zabalil jsem se do tří přikrývek – pod žebra jsem si přiložil pěst, abych potlačil bolest v prázdném žaludku – a spal dvanáct hodin. Beze snů, bez jediného probuzení a – jak si aspoň myslím – téměř bez hnutí.

Ráno jsem už byl schopen jíst. Pak jsem se pustil do prohlídky knih, poznámek, pásek, dopisů, dokumentů, hotovosti atd. Bratr Persival uložil všechny peníze do malého trezoru, který jsem našel v dolní přihrádce jedné skříňky. Téměř třicet šest tisíc. Vešly se dobře mezi dvojitou podšívku mého starého batohu. Vrátil jsem se k místu havárie letadla a našel palubní deník. Byl zvlhlý, páchl benzínovými výpary, ale byl čitelný. Data, letové hodiny, místa určení – většina údajů zakódovaná. Jména cestujících a přepravované náklady. Opět zčásti v kódech. Spotřeba pohonných hmot. Možná, že po rozšifrování by se z palubního deníku dalo zjistit, kde jsou další smečky brat-

ří a sester, chystající se na své krvavé poslání. Palubní deník jsem našel, ale paži ne, ať jsem se sebevíc snažil. Chodil jsem všude okolo, pátral ve větvích a prohledával prohlubně a pukliny ve skalách. Jako by se po ní slehla zem.

Dokumentů bylo poskrovnu. Měli asi příkaz nearchivovat téměř nic. Všechno, co jsem našel, se vešlo do jediného většího kufru, který jsem objevil v Alvorově cementovém domku. Byl to černý kovový kufr, jaké mívají přistěhovalci ve starých filmech.

Umyl jsem vnitřek dodávky. Nedalo mi to ani moc práce, příkrývky pomohly. Dal jsem do auta svůj batoh a černý kufr. V jedné z maringotek jsem našel velké lesklé časovači zařízení a donesl je do skladu. Nešel jsem až k mrtvolám. Ověřil jsem si, že hodiny v časovacím zařízení jdou. Ano, a tikají pěkně nahlas. Připojil jsem zařízení na bednu se šesti raketami. Ty jsem rozestavil, aby mířily různými směry, pevně je zaklínil a zbavil víček. Časovači zařízení jsem nastavil tak, aby sepnulo za pět hodin, to jest v šest večer. Zbývá uvolnit spínač a po špičkách zmizet. Rozhlížel jsem se kolem a přemítal. Změnil jsem názor. Našrouboval jsem víčka nazpět, uložil rakety do bedny, vyšel a zahodil časovači zařízení, co nejdál jsem dohodil. Zamkl jsem sklad a nasedl do auta.

Dojel jsem k bráně, odemkl ji, projel a zase ji za sebou zamkl. Ráno bylo vlhké a teplé, odpoledne se ochladilo. Jel jsem černou dodávkou se zlatými kříži na bocích. Snažil jsem se vypadat přiměřeně zbožně a ustaraně. Druhý den nového roku. Chtělo se mi ujíždět jako o závod, ale po každém pohledu na tachometr jsem zvolnil na padesátku. To docela stačí.

Blízko Ukiah jsem zastavil u velké benzínové stanice. Rozměnil jsem si a zavolal na číslo, které jsem znal z paměti.

Třikrát to zazvonilo, pak se ozval tlumený mužský hlas. „Haló!“

„Pokoušel se někdo volat na tohle číslo Travise McGee?“

„Zkusím to zjistit.“

„Pokud zjistíte, že ano, zavolejte mě, prosím, na tohle číslo.“ Přečetl jsem číslo telefonního automatu.

„Jestli vás někdo sháněl, zavolá vás.“

Zaparkoval jsem u telefonní budky. Posadil jsem se tak, abych slyšel, až telefon zazvoní. Ve čtyři ke mně přišel chlapík z benzínové pumpy. „Jste v pořádku?“

„Čekám na zavolání.“

„Celou tu dobu?“

„Čekám na zavolání.“

Podíval se na mě upřeně. „Opravdu vám nic není?“

Pak vycházel každou čtvrt hodinu a zíral na mě.

V 18.10 se ozval telefon. Skočil jsem do budky a zavřel za sebou.

„Haló?“

„McGee?“

„Ano. Max nebo Jake?“

„Ani jeden, ani druhý. Ale vím, oč jde.“

„Můžete to dokázat?“

„Když mi povíte, jak si to představujete, tak možná ano.“

„Tenkrát byl u toho můj přítel. Měli jsme domluvené heslo.“

„Nepokládejte! Někde to tu mám. Tady. To slovo je *klobouk*. Znamenalo to zbraň. *Přines klobouk*.“

„Dobře, stačí. Myslím, že by sem měl někdo přijet. Co nejrychleji. Dostal jsem se z toho, řekl bych, skoro zázrakem.“

„Kde jste?“

„U Ukiahu, u benzínové pumpy společnosti Shell. Ukiah, Kalifornie.“

„To máme přijet jen proto, že jste nás zavolal?“

„Podívej, brácho, doufám, že si to nahráváš. Nemám chuť vyprávět všechno od Adama jenom proto, že mi nevěříš. Bratr Titus je mrtvý, bratr Persival a deset dalších taky. Leží ve skladu nahoře na kopci. Ten sklad je napěchovaný zbraněmi, střelivem, zápalnými pumami, plastickými bombami, granáty a raketami. Ti mrtví jsou teroristi, kteří se cvičí po celém světě, aby –“

„Nepokládejte! Je někde v okolí motel?“

Rozhlédl jsem se. „Talmadge Lodge.“

„Máte peníze?“

„Dost.“

„Ubytujte se tam. A čekejte.“

„Dobře. Zapíši se jako Thomas McGraw. Jak dlouho vám to sem bude trvat?“

„Myslím, že bychom mohli být u vás zítra ráno do šesté. Nebo raději řekněme do sedmé. Musím mluvit s těmi dvěma, které znáte. Jsou momentálně... dost daleko.“

Přijelo jich devět ve třech autech. Neztráceli čas posedáváním a klábosením. Zřejmě měli naspěch. Sedl jsem si do prvního vozu, abych ukazoval cestu. Jake řídil. Ze zadního sedadla mě oslovil Max. „Proč jste sem, kčertu, chodil?“

„A proč ne?“

„Protože lidé jako vy mohou všechno jen zpackat!“

„Tak proč jste sem nešli přede mnou?“

„Měli jsme to v programu, jenže jsme se k tomu ještě nedostali. Pro kristapána, McGee, uvědomte si, že máme málo lidí. Každý z nás pracuje za tři. Vláda si myslí, že se dá všechno vyřešit prachama.“

„Tak nač teď najednou takový spěch?“

„Protože,“ namítl Jake, „jsme už mockrát někam přijeli pozdě.“

Zdalo se mi, že jsem se zmýlil o jednu odbočku, ale ne. Odemkl jsem bránu, otevřel ji a nasedl. Na strmé a kluzké cestě dostávala všechny tři auta v zatáčkách smyk. V táboře panovalo naprosté ticho a v celém okolí se nepohnul ani lísteček. Ukázal jsem na sklad.

Odemkl jsem a ustoupil, aby mohli vejít. Nešel jsem s nimi. Opřel jsem se o auto. Asi za pět minut dva z nich vyšli a vypadali, že se necítí právě nejlépe. Jeden z nich byl Max. Nasáli trochu čerstvého vzduchu a vrátili se do skladu. Za deset minut vyšel Max a s ním další muž s poznámkovým blokem.

„– a ať sem pošlou náklad'áky bez čísla a se spolehlivými šoféry. Co největší náklad'áky, ale takové, aby zvládly to stoupání a zatáčky. Odsud pojedou oklikou do Fort Bragg a náklad složí do zvláštního skladu. Naši se na to pořádně podívají, zejména, zda tam jsou nějaké novinky. Máte to?“

„Mám.“

„Ať sem pošlou velkou helikoptéru pro těch jedenáct mrtvol. Ať s sebou vezmou pytle a lidi z pohřební služby. Samozřejmě prověřené.“

„Mám.“

„Doklady ať dopraví co nejrychleji do štábu. Až sejmou otisky. Pak můžete odjet. Kde je ten černý kovový kufr?“

„V Redově autě.“

„Vezmeme ho s sebou do štábu. A tam se postarejte, aby na to nasadili ty nejlepší. A teď mi zopakujte ze svých poznámek to hlavní. Jen heslovitě.“

„Hmm. Nákladáky bez čísla, spolehliví řidiči, zvláštní sklad v Bragg. Mrtvolý helikoptérou, pytle a lidi z pohřební služby. Dokumenty – otisky. Rovnou do štábu. Černý kufr vzít... ne, ten povežete vy. Nasadit nejschopnější lidi.“

Muž se vrátil do skladu. Max mi pokynul a šli jsme se projít po pláni. Chtěl vidět, kudy letělo letadlo.

„Tolik mrtvol!“ kroutil udiveně hlavou. „Pro Kristapána, tolik!“

„Ano, tolik.“

„Jste v pořádku?“

„Cítím se tak... divně. Mám pocit jako... při kocovině. Podívejte, jak se mi třesou ruce. Víte, od té doby, co jsem byl nucen zabít ve válce, už uteklo hodně vody. Ale najednou to všechno... ožilo.“

„Popadl vás amok, že?“

„Ne, to ne. Vlastně jsem si po celou dobu zachoval klidnou hlavu. Takhle: Člověk si rozváží, co riskuje, do čeho leze, jakou má naději, když udělá tohle, a jakou, když se zařídí jinak. A pak se rozhodne. Rychle a nezvratně.“

„V Cessně byli tři? Takže kromě těch tří jste jich dostal osm.“

„Devět. Jednoho, Nickyho, pochovali před týdnem. Dali mi pistoli a poručili, abych ho zastřelil. A já jsem poslechl. Tím to všechno začalo. Jako když vypustíte z láhve džina. Myslel jsem, že jde o předstíranou popravu, a tak jsem stiskl a... zabil ho.“

Došli jsme na místo, odkud bylo vidět kusy havarovaného letadla. „Mám všechny záznamy, které se tu daly najít. Jenom tu zatracenou paži jsem nenašel. A hledal jsem ji všude možně. Nechápu, kam

se mohla podít.“ Cítil jsem, jak mluvím nervózně a jak zvyšuji hlas, ale nedovedl jsem se ovládnout. „Já tu zatracenou paži musím najít!“

„Klid, nerozčilujte se.“ Ukázal rukou, abychom se vrátili k autům. „Pošlu sem nějaké chlapce a oni ji najdou.“

Chvilí jsme šli mlčky.

„Jak jste je vlastně... dostal?“

Vypověděl jsem mu to s maximální stručností.

Podíval se na mě dlouze a zkoumavě. Jako se návštěvníci zoologické zahrady dívají na kočkovité šelmy. V hlavě jim přitom bleskne, zda se ta divoká zvířata nemohou dostat mřížemi ven.

„Budete muset k nám. Podat hlášení.“

„Podat hlášení? Copak mě někdo něčím pověřil?“

„Pochopte to, McGee, tak tomu říkáme. Bude to trvat asi týden. Bude o vás bezvadně postaráno. Dostanete dobře najíst a odpočinete si. Naši specialisté na motivaci budou chtít vědět podrobně všechno, co vám kdo z nich kdy řekl. Každé jejich slovo.“

„Především by si měli promluvit se sestrou Elenou Marií. Její pravé jméno je Bobbie Jo Annisonová, kazatelka.“

„S tou jsme si chtěli popovídat už dávno. I s těmi, co tahají za drátky a co jí píšou projevy. Máme zprávy, že je na nějakém ostrově na jih od Kuby. Možná, že se dozvíme víc z těch dokumentů. Ale nemusel jste se s nimi zdržovat.“

„Odnesl jsem je, protože jsem to tady chtěl vyhodit do povětří. Se vším všudy, i s těmi mrtvolami. A ty papíry jsem chtěl zachránit pro vás a pro Jakea. Vzal jsem taky všechny peníze, které jsem našel. Původně jsem si je chtěl nechat. Devět tisíc patří mně, ty mi sebrali hned na začátku. Těch dvacet sedm tisíc není mých.“

„Stejně nechápu, jak to, že vás nezabili, hned jak jste přišel. To je přece jejich styl, jejich zásada. Za žádnou cenu nepřipustit, aby mezi ně pronikl někdo cizí. Za žádnou cenu.“

„Hledal jsem dceru.“

„Dceru?“

„Promiňte, uvědomuji si, že nemluvím dost jasně.“

„Brzy odjedeme, McGee. Musíte se tady cítit hrozně.“

„Mohli bychom se zastavit v San Francisku? Mám tam doklady a šaty.“

„Jasně. Nejste přece zatčený.“

„Pro vraždu?“

„Jednal jste v sebeobraně. Ve zprávě uvedeme, že se navzájem pobili. Zasloužíte si medaili, McGee. Ale místo ní vám dám dobrou radu. A míněnou naprosto vážně: Zapomeňte na to a nikde, nikdy a nikomu o tom ani slovo. Myslím, že se vám podařilo zničit zčásti jejich... údernou sílu a připravit tu církev o zdatné... a nebezpečné fanatiky. Možná, že nám ty dokumenty pomohou objevit jejich další tábory a zdecimujeme je ještě víc. Možná, že plán svých akcí nezměnili. Nemohou své krvelačné šelmy nechat jen čekat. A také svým pomocníkům ze zámoří musí dokázat, že nespí. Přes veškerá naše opatření jsou schopni rozpoutat peklo po celé zemi a vyvraždit spoustu nevinných lidí. Mohou zcela změnit náš život. Terorismus je mor naší doby, McGee. Ale oni nás zároveň podceňují. Nedoceňují naši odolnost. A naši vůli k odporu. Tu tím svým barbarstvím jen vystupňují. Vy jste toho ostatně nejlepším příkladem.“

„Měl jsem prostě na své straně štěstí. Chytil jsem je za pačesy a nepustil.“

„Tady cvičili tu svou elitu, že? Základní výcvik v zahraničí a tady doladění. Ve svém hlášení uveďte o jejich výcviku i ty nejmenší podrobnosti.“

„Povím všechno, nač si vzpomenu.“

„Dají vám nějaká hypnotika, aby si byli jisti, že si nenecháváte nic pro sebe.“

„Mám snad právo to odmítnout?“

Zastavil se a obrátil ke mně. „Až bude po tom a propustí vás, musíte na to všechno zapomenout. Už o nás neuslyšíte a taky o tom s nikým nepromluvíte.“

„Jen s Meyerem.“

„S nikým! Ani s Meyerem!“

„S Meyerem ano!“

„S nikým!“

„Jen s Meyerem.“

„Myslím to vážně, ksakru!“

„Já taky. Takže mě nemíchejte. Nikdo mi nezabrání, abych mu nevyklopil každý zatracený detail každého zatraceného dne, co jsem byl tady. Už se nepamatujete na to, že pro vás dřív tak trochu pracoval? Vždyť jste si to ověřili. Nepamatujete se?“

„Pamatuji, hergot, jak by ne. Tak dobře. Meyerovi to smíte říct, ale kromě něho vážně nikomu.“

Dva muži z týmu si odvedli Maxe stranou a cosi mu šeptem sdělili. Max se ke mně vrátil. „Rozhlédněte se naposled kolem sebe. A doufejte, že nepřijdou na to, kdo jim tady ty jejich lidi oddělal.“

„Podle mně to vědí.“

„Kdybych si byl jistý, že to vědí, opatřil bych vám novou totožnost, od plastické chirurgie až po barevné kontaktní čočky.“

„Nedal bych k tomu svolení.“

„Vy se nebojíte, že na vás někoho pošlou?“

„Upřímně řečeno, je mi to, Maxi, fuk. Úplně fuk.“

Za chvíli jsme ujížděli pryč. Jake mi řekl, že sem pošlou pár buldozerů a ty to zplanýrují k nepoznání. „Prima,“ souhlasil jsem. „Zůstaneme na noc v San Francisku,“ informoval mě. „Prima,“ přikývl jsem. „Ten problém s penězi se asi vyřeší ve váš prospěch. Taková neoficiální odměna nebo prémie,“ pokračoval. „Prima,“ já na to. Po mých lakonických odpovědích konverzace ustala. Díval jsem se oknem na ujíždějící krajinu a hlavou mi táhla nezodpovězená otázka: Jak to, že tu nejsou žádní ptáci? Jake zapnul stěrač. Z oblohy padal drobný bezútešný déšť. Myslím, že byli docela rádi, že se se mnou nemusejí bavit. Bylo jim se mnou v těsném prostoru auta úzko. Nevěděli, co ode mě mohou čekat. Nebyli si jisti, co udělám. A sotva by se jim ulevilo, kdybych jim pověděl, že ani já sám nevím, že nemám nejmenší ponětí, co udělám zítra, pozítří a vůbec kdy.

EPILOG

Našli jsme malou zátoku za Barry Islands. Při přílivu se nám podařilo pruhem zčeřené hladiny přeplout přes dvojí mělčinu do klidných vod. Příliv byl malý jako vždy koncem června. Snadno jsme vystoupili a věděli, že ten absolutní skvost mezi jachtami pak lehce dostaneme zpátky na širé moře.

Ten skvost se jmenoval *Odalisque III* a byla to nejmilejší hračka lady Viviany Stanleyové-Tuckerové ze St. Kitts. Šestnáct metrů dlouhá jachta postavená v North Miami Beach. Dva dieselové motory, dobrých padesát kilometrů za hodinu. Obložení dřevem, radar, ozvěnový hloubkoměr, klimatizace, lednice, vana a sprcha, prostorná luxusní kajuta majitelky jachty, dvojitý systém automatického řízení, hifi-věž, mikrovlnná trouba, záchranné pásy, všude koberce od stěny ke stěně. Skoro půl miliónu dolarů beze všech přídatných zařízení. Třetí jachta, kterou jí dal manžel k narozeninám.

„Ty dvě první byly óóóbrovskýý!“ řekla mi. „Taková monstra, ale nic moc. Musely mít posádku. Ale tahle je pohodlná, co? Přímo... intimní, nemyslíš? Staroušek kšeftoval se zlatem a prodělal. Podfoukli ho. Za tu malou loď se mi omluvil.“

Na pláži jsem našel překvapivě mnoho škeblí. Byli jsme s lady Vivian už asi čtrnáct dní na moři a zásoby se nám začaly tenčit. Budeme se muset rozhodnout, zda je doplníme v Nassau nebo v Miami. Dal jsem škeble do síťového pytle. Slunce mě páliło do nahých zad, které už byly hnědé jako koňské sedlo. Lady Vivian se opálila do rozkošného zlatavého bronzu, jen špičku nosu si připálila.

Z *Odalisque III* se ozvala siréna. Připomněla mi, že se musím oholit, trochu si upravit vlasy a něco pojíst. Vivian vyšla na příď.

Drobná zlatá postavička v bílých bikinách. Mávala na mě rukou, abych se vrátil.

Pověsil jsem si síťový pytel na krk, doplaval křišťálově čistou teplou vodou k jachtě a vylezl po žebříku na palubu.

„Jakpak jsme se vyhajali?“

„Přepychově. A bylo by mi báječně, kdybych nebyla tak nemožně svědomitá. Přepojila jsem totiž tu d'ábelskou věc na příjem jako obvykle a – hrom do toho! Ten starý protiva. Že prý mě nemůže sehnat. Móóóc špatné zprávy, drahoušku McGee. Musím letět domů. Jeho sestřička, čert aby ji vzal, se rozhodla poctit nás svou vzácnou přítomností a staroušek si myslí, že musím být při tom. Řekla jsem mu, že pojedu do Nassau a odtamtud letadlem. A že najdu někoho, kdo mi doveze *Odalisque* do Lauderdale. Nějakého dobrého přítele. Nevěděl bys o někom?“

„To bych tedy nevěděl.“

„Hádej, kdo to bude.“

„Dám se poddat.“

„Krucifix, měla jsem se tak prima. Víš ty vůbec, kolik jsme toho udělali pro své zdraví? Ty hrátky v posteli mi dělají náramně dobře.“

Filigránská byla jen na dálku. Zblízka jí byl podstatně větší kus. Zelené oči, oříškově hnědé vlasy, dosud ani ne čtyřicet, pokud se jí to dá věřit. Vyzařovalo z ní zdraví. Vždycky ochotná zbavit se pohotově zbytečného textilu, pokud jí pokušení stálo za to. Měla hebkou jemnou pokožku a jakoby permanentně zvýšenou teplotu. V posteli se dovedla pěkně rozpálit. Přímo z ní sálala neukojitelná vášeň.

Odložil jsem škeble na později a namixoval oběma drink s rumem a citrónem, který měla ráda. Sedli jsme si na zadní palubu pod stříšku z plachtoviny. Natáhl jsem ji tam, abychom si mohli posedět ve stínu.

Ťukli jsme si. Usrkla a usmála se. „Určitě si spolu ale ještě vyjeddeme, co říkáš?“

„Jestli na to budu ještě stačit,“ přisvědčil jsem.

„Jsi absolutní drahoušek. A jak se tak na tebe dívám, nevidím žádný náznak, že bys nějak chátral.“

„Polykám obrovské dávky vitaminů, Viv.“

„Ty jsi ten jediný, komu dovolím, aby mi říkal Viv. Jak to, že se mi dokonce líbí, jak to vyslovuješ?“

„Protože jsi do mě beznadějně zamilovaná.“

Vybuchla ve svůj typický smích, jakousi směs vyzývavé a provokující smyslnosti a posměchu. „Nejdražší McGee, byla bych moc ráda, kdybys mi pomohl s nějakými obchody.“

„Nemyslím si, že bych byl k něčemu takovému dobrý.“

„Kecáš! Klidně bys to zvládl. Abys věděl, tak to byly moje prachy, ne sira Charlese. Zdědila jsem je po strýci Merrimanovi. Jeho rodina zbohatla ve Válce růží nebo v nějaké jiné ztracené válce, protože prodávala zbraně oběma válčícím stranám. Po tom, co spolýkal pohřeb a všechno to kolem, toho na mě zas tolik nezbylo. Ale přišlo to *vhod*. Představ si, že se člověk v noci probudí a napadne ho, že by si chtěl koupit to či ono. A uvědomí si, že na to *má*. Víš, ten náhrdelník, co jsem ti o něm už pověděla, byl vážně fantastický. Má cenu čtyřicet tisíc liber. A ta hnusná obluda mi ho vyfoukla před nosem. A já ho chci. Kdybys ho, miláčku, dostal, vydražíme ho u Christies a ty dostaneš polovinu toho, co za něj dostaneme. Je to přece tvoje obvyklá podmínka, nebo ne?“

„Pokud jde o práci, tak ano. Ale já pracuji, jen když potřebuji peníze. Jinak jsem na odpočinku. Jako právě teď.“

„To se na to podívejme! Tak ty žiješ z mé nedobrovolné štědrosti? A včera v noci? Málem jsi prohrál a jenom těch šest čtyřek, cos hodil, ti pomohlo k vítězství. Miláčku McGee, myslím to s tím náhrdelníkem smrtelně vážně. Zkusíš to? Uděláš to pro mě? Pro svou sladkou starou Viv?“

„Proč ne? Nejdřív budu muset zjistit, za koho ten člověk jednal. Snad na něco přijdu.“

„Díky ti!“

Vzdmula se v ní vlna radostného očekávání a vtáhla mě do podpalubí. Cestou jsme ze sebe strhávali části beztak sporého oděvu – podprsenku dvoudílných plavek, moje plavky a nakonec dolní díl bikinek – a házeli je po kobercích. Vivian se pochichtávala, vzdychala a provokovala mě k našim nejmilejším hrátkám. Dovedla se dostat do tak závratné extáze, že ji mé jemné, pečlivě promyšlené dotyky

přiváděly k úplné nepřičetnosti. Poté – jako pokaždé – začala líně zívát, věnovala mi pár něžných polibků a upadla do slastného přehlubokého spánku.

Posbíral jsem plavky, své si natáhl a nalil si do velké sklenice boodles se spoustou ledu. Usadil jsem se na čalouněné lavici na zádi a usrkával drink v pomalu polevujícím žáru pozdního odpoledne.

Vzpomínal jsem na návrat do Bahia Mar na *The Busted Flush*. V půli února, poté, co zkušený tým vyšetřovatelů vytáhl z nejzazšího kouta mé paměti i ten nejnepatrnější střípek informací. I ty nejtriviálnější podrobnosti zdánlivě bez vztahu k tomu, co jsem prožil. Celý týden jsem pak všechno líčil Meyerovi. Zvolil jsem si sám tempo vyprávění. Odmlčel jsem se pokaždé, když jsem si to potřeboval napřed v hlavě srovnat.

Meyer mi trpělivě naslouchal. A s porozuměním. Věřil i tomu, co mně samotnému připadalo neuvěřitelné.

„Travisi, myslíš, že se jim podaří dostat i ty další skupiny?“

„Mluvil jsem s Maxem a Jakém jen jednou, pár dní předtím, než mě pustili domů. Položil jsem jim řadu otázek, ale moc mi toho nepověděli. Podařilo se jim rychle zlikvidovat nějaká centra, ale ne všechna. Z některých táborů stačili své lidi včas někam uklidit. Když nic, tak to aspoň oddálí začátek jejich akcí. Nejmní o rok.“

„A co Brusel?“

„Tam se nic nezjistilo. Asi mělo jít o místo, kde by se soustředili ti, co přežijí některé akce. A kde by se pak dál připravovali.“

„Gretel měla smůlu, že zahlédla Tita. Proto ji přece... Bylo to přece proto, že?“

„Titus byl spojka mezi samotnou Církví Apokryfů a její teroristickou větví. Měli o něm objemný fascikl, ale v samotné církvi nebyl tak velké zvíře. Církev je teď v ilegalitě. A má finanční potíže. Zřejmě si vzali sousto, na které nestačí. Na ty pozemky dokázali jen složit zálohu. Gretel přece nezbyvalo nic jiného, než svěřit se Ladwigovi, že návštěvníka poznala. Její vražda byla samozřejmě... zbytečná. Důvodem mohla být stejně paranoia jako snaha vyzkoušet si v praxi tu novou smrtící hračku.“

„Kdo ji konkrétně zabil?“

„To, jak se zdá, nikdo neví. A ani to není důležité. Nebylo v tom nic osobního, šlo jim jen o to, aby ti dva, Gretel a Ladwigg, nemohli nic nikomu prozradit.“

„Dozvíš se od nich ještě někdy víc?“

„Jake mi řekl, že se se mnou už nikdy nesetkají.“

„A jak se cítíš? Jsi opravdu v pořádku?“ staral se Meyer.

„Nevím ani, jak se vlastně cítím, ani snad nevím, kdo jsem.“

„Vzpomínáš si, co jsem říkal o tom novém barbarství v prosinci? O té ropuše s otráveným dechem? Ty ses s ní setkal, Traversi. Tys ten jed ucítil. Člověk v sobě má jakousi zvrácenou potřebu degradovat sama sebe na to nejhorší na téhle planetě. Je to jeho jakási sebezášť. S takovými lidmi ses setkal. Potřebuje to čas, Traversi, aby ses z toho dostal. Spoustu času.“

Pět měsíců jsem se dával dohromady. Meyer mě správně nasměroval. Dost dobře jsem nechápal, jak to myslel, když prohlásil: „Nikdo nesplní svá očekávání, své naděje. Nikdo nedosáhne všeho, co si předsevzal, Traversi. V tomto smyslu jako bychom všichni zůstávali vlastními dětmi. Každý z nás dospěje jednou k okamžiku, kdy si řekne: „Stop! Přestaň od života požadovat!“

Nebyl jsem s to prohlásit ani „Aha!“, ani „Heuréka!“ Teprve pomalu se mi rozjasňovalo v makovici, jako když se ráno v horách trhá mlha. Mezi mou minulostí a současností, jako by zela černá, hluboká, strašidelná propast. Na té vzdálenější straně propasti byly nevinné postavičky mého bývalého světa. McGee se svými kamarády. McGee s Gretel. McGee se svými hračkami a iluzemi.

Bál jsem se přiblížit k té propasti a podívat se dolů. Tam dole ležela mrtvá těla.

Já stál na druhé straně propasti. Na téhle druhé straně byl i dnešní den. Na téhle druhé straně byla chuť ledového ginu, sálavý žár tropického slunce, kapičky potu na mém těle, půvabná linie *Odalisque*, bílí chechtající se rackové, Vivianiny milostné výkřiky, svit hvězd v noci, labužnické vychutnání naložených škeblí, slastný spánek na společném loži.

Uvědomil jsem si všechny své současné požitky a naplnila mě až závratná radost z toho všeho. Překonal jsem stadium šílenství až ke svému dnešku. Nelze se věčně oddávat jen bolestným vzpomínkám.

Zdalo se mi, že jsem zahlédl nějaký pohyb na mělčině, asi dvacet metrů od lodi, kde na vodě tančily sluneční paprsky. Podíval jsem se dalekohledem. Mé tušení mě nezklamalo. Do mořských řas se připlavalo nakrmit hejno velkých ryb. Vyměnil jsem návnadu na háčku, místo třípytky jsem tam zavěsil škebli. Došel jsem na zád' a hodil udi-ci dost daleko, ale ne natolik blízko ryb, aby je to vyplašilo.

Chvíli to vypadalo, že se budou krmit nerušeně dál a mé návnady si ani nevšimnou. Pak jsem však ucítil známé škubnutí, vyčkal jsem tři minuty a rychle zasekl. Vlasec se napnul, jak se chycená ryba snažila uplavat. Když se velká ryba snaží uniknout, je v tom nepopsatelná elegance. Když říkám velká ryba, mám na mysli rybu mezi třemi a pěti kily. Žádný překotný pohyb, žádné zmítání, jen neuvěřitelně souvislý měkký tah. A úžasné zrychlení. Ryba kroužila kolem jachty, asi třicet metrů od ní. Věděl jsem, že ji nemohu přímo vytáhnout. Podařilo se mi obejít s udicí po palubě, ale ne dost rychle, a ryba se vytrhla. Usmál jsem se a popřál jí štěstí a dlouhý život. Za pár dní se zbaví háčku a zbude jí jen vzpomínka. Poví svým druhům, jak se jí podařilo obelstít ty nestvůry.

Svinul jsem vlasec a vrátil se ke svému ginu. Slunce se už začalo sklánět a ztrácet na síle. Viv se ke mně přidala. Měla na sobě plážové šaty s velkými červenými puntíky. V ruce držela sklenici. Políbila mě. Voněla francouzským mýdlem a její polibek chutnal po mátové pastě na zuby. Postavila sklenku a prohrábla si vlasy. Protáhla se a pak si sedla a usmála se na mě.

Slova byla zbytečná. V jejích očích jsem si přečetl přání, abych měl štěstí a byl dlouho živ. I já jsem obelstil své nestvůry.